

เอกสารอ้างอิง

ภาษาไทย

- กัลยา ดิงศักดิ์, ม.ร.ว. 2533. วรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นสุพรรณบุรี : การศึกษาเปรียบเทียบ
 วรณยุกต์ในคำกับวรณยุกต์ในถ้อยคำต่อเนื่อง. ภาควิชาภาษาศาสตร์. คณะ
 อักษรศาสตร์. จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- , คารณ กฤษณะพันธ์และอุษณา บัณฑิตกุล. 2534. ภาษาเมืองเพชร. ในเพชรบุรี :
 พัฒนาการทางสังคมและวัฒนธรรม. สถาบันไทยศึกษา ฝ่ายวิจัยจุฬาลงกรณ์
 มหาวิทยาลัย. สิงหาคม 29-31, กรุงเทพฯ.
- การปกครอง, กรม. 2533. ข้อมูลการปกครองท้องที่ปี 2533. กรุงเทพฯ : งานทะเบียน
 ท้องที่กองปกครองท้องที่ กรมการปกครอง.
- เกษมณี เทพวัลย์. 2526. แนวนับเขตภาษาไทยถิ่นกลางกับภาษาไทยถิ่นใต้โดยใช้
 วรณยุกต์เป็นเกณฑ์. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิต
 วิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- จรรยา นวลจันทร์แสง. 2535. วรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นอำเภอเมืองนครปฐม. วิทยานิพนธ์
 ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- มหาดไทย, กระทรวง. 2533. มหาดไทยส่วนรู้. กรุงเทพฯ : สำนักงานปลัดกระทรวง
 มหาดไทย.
- ฮาใจ มาลัยเจริญ. 2531. วรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นจังหวัดอ่างทองและพระนครศรี
 อรชธา. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ลอรัดน์ รัตนดิถก ๗ กุเกิด. 2526. ระบบวรณยุกต์ภาษาไทยถิ่นจังหวัดราชบุรี. วิทยานิพนธ์
 ปริญญาโทมหาบัณฑิต. ภาควิชาภาษาศาสตร์ บัณฑิตวิทยาลัย จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- สถิติแห่งชาติ, สำนักงาน. 2528. แผนที่แสดงเขตอำเภอ ตำบล เทศบาลและข้อมูลพื้นฐาน
 ของจังหวัด พ.ศ. 2528. กรุงเทพฯ : งานแผนที่สถิติ กองวิชาการสถิติ สำนัก
 งานสถิติแห่งชาติ สำนักงานสถิติแห่งชาติ.

ภาษาอังกฤษ

- Bee, Peter. 1975. "Restricted Phonology in Central Thai Linker-Syllables." in *Studies in Tai Linguistics in Honor of William J. Gedney*. Edited by J.G. Harris and J.R. Chamberlain. Bangkok : Central Institute of English Language.
- Gedney, W.J. 1972. *A Checklist for Determining Tones in Tai Dialects*. Edited by M. Estelli Smith. The Hague : Mouton.
- Henderson, E.J.A. 1948. "Prosodies in Siamese : A study in Synthesis." in *Prosodic Analysis*. Edited by F.R. Palmer. London : Oxford University Press.
- Kalaya Tingsabadh, M.R. 1980. *A Phonological Study of the Thai Language of Suphanburi Province*. Doctor of Philosophy Thesis, University of London.
- and Daranee Krisnaphan. 1992. *Tonal Overlapping : An Instrumental Study of Suphanburi Thai*. (vol.2) paper presented at the 3th International Symposium on Language and Linguistics, January 8-10, Bangkok.
- Matisoff, J.A. 1973. "Tonogenesis in Southeast Asia" in *Consonant Types and Tone*. Edited by Larry M. Hyman. Los Angeles : University of Southern California.
- Sudaporn Luksaneeyanawin. 1983. *Intonation in Thai*. Doctor of Philosophy Thesis, University of Edinburgh.

ภาคผนวก ก

รายชื่อและประวัติผู้บอกภาษา

ศูนย์วิจัยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้บอกภาษา ทั้ง 5 อำเภอ มีดังต่อไปนี้

1. อำเภอหัวหิน

ชื่อ นายแห้ว เอี่ยมศิริ
 ที่อยู่ 187 หมู่ 4 หมู่บ้านวังช้อย ต.ทับใต้ อ.หัวหิน
 จ.ประจวบคีรีขันธ์
 อาชีพ ทำไร่อ้อย สิปะรด
 การศึกษา ประถมศึกษาปีที่ 4
 อายุ 45 ปี

2. อำเภอปราณบุรี

ชื่อ นายชู้ ธรรมศักดิ์
 ที่อยู่ 52/1 หมู่ 2 บ้านเขาน้อย ต.เขาน้อย อ.ปราณบุรี
 จ.ประจวบคีรีขันธ์
 อาชีพ ทำไร่อ้อย สิปะรด
 การศึกษา ประถมศึกษาปีที่ 4
 อายุ 51 ปี

3. อำเภอกุยบุรี

ชื่อ นายค้อง เกาะเกตุ
 ที่อยู่ 88 บ้านหนองเตาปูน ต.กุยเหนือ อ.กุยบุรี
 จ.ประจวบคีรีขันธ์
 อาชีพ ทำนา
 การศึกษา ประถมศึกษาปีที่ 2
 อายุ 47 ปี

4. อำเภอเมือง

ชื่อ นายเปื้อน บุญช่วย
ที่อยู่ 64/1 บ้านคลองวาฬ ต.คลองวาฬ อ.เมือง
จ.ประจวบคีรีขันธ์
อาชีพ ประมง
การศึกษา ประถมศึกษาปีที่ 4
อายุ 54 ปี

5. อำเภอกำแพงแสน

ชื่อ นายประจักษ์ ทอดสนิท
ที่อยู่ 140/1 บ้านทุ่งยาว ต.หัวขาง อ.กำแพงแสน
จ.ประจวบคีรีขันธ์
อาชีพ ทำนา ทำไร่ ทำสวนมะพร้าว
การศึกษา ประถมศึกษาปีที่ 4
อายุ 45 ปี

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ข

ราชการค่า

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

รายการคำที่ใช้สัมภาษณ์ผู้บอกภาษา ผู้วิจัยเรียงคำตามหมวด เพื่อให้สะดวกในการตอบคำถามอย่างรวดเร็ว

รายการคำมี 2 ประเภท คือ รายการคำพยางค์เดียวและรายการคำสองพยางค์

1. รายการคำพยางค์เดียว ที่เตรียมไว้มีจำนวน 109 คำ แต่ผู้วิจัยจะเลือกคำที่เหมาะสมไปวิเคราะห์จำนวน 100 คำในแต่ละอำเภอ ดังนั้นในแต่ละอำเภอรายการคำที่เลือกไปวิเคราะห์จะแตกต่างกันเล็กน้อย

รายการคำพยางค์เดียว จำนวน 109 คำ มีดังต่อไปนี้

รายการคำ	คำถาม
<u>หมวดคำเรียกญาติ</u>	
1. พ่อ	ลูกของลุงเขาเรียกลุงว่าอะไร
2. แม่	น้าเขาเรียกเมียลุงว่าอะไร
3. พี่	คนที่อายุมากกว่าเรา เราเรียกเขาว่าอะไร
4. น้อง	คนที่อายุน้อยกว่าเรา เราเรียกเขาว่าอะไร
5. ลุง	แม่ของพ่อเรียกว่าอะไร
6. ล้า	น้องของพ่อเรียกว่าอะไร
7. ลูก	มีพ่อ แม่ แล้วมีเด็กตัวเล็กๆเรียกว่าอะไร
<u>หมวดจำนวนนับ</u>	
8. หนึ่ง	เท่าไร (ทำท่าประกอบ)
9. สาม	เท่าไร (ทำท่าประกอบ)
10. สี่	เท่าไร (ทำท่าประกอบ)
11. แปด	เท่าไร (ทำท่าประกอบ)
12. สิบ	เท่าไร (ทำท่าประกอบ)

รายการคำ	คำถาม
<u>หมวดสี่</u>	
13. คำ	นี่อะไร (ชี้ที่คำ)
14. แดง	นี่อะไร (ชี้สีแดง)
<u>หมวดสี่ตัว</u>	
15. ควาย	นี่อะไร (รูปภาพประกอบ)
16. ช้าง	นี่อะไร (รูปภาพประกอบ)
17. มด	นี่อะไร (รูปภาพประกอบ)
18. ม้า	นี่อะไร (รูปภาพประกอบ)
19. แมว	นี่อะไร (รูปภาพประกอบ)
20. ลิง	นี่อะไร (รูปภาพประกอบ)
21. เสือ	นี่อะไร (รูปภาพประกอบ)
22. หนู	นี่อะไร (รูปภาพประกอบ)
23. หมา	นี่อะไร (รูปภาพประกอบ)
24. หมู	นี่อะไร (รูปภาพประกอบ)
25. กุ้ง	นี่อะไร (รูปภาพประกอบ)
26. ปลา	นี่อะไร (รูปภาพประกอบ)
27. ปู	นี่อะไร (รูปภาพประกอบ)
28. ไก่	นี่อะไร (รูปภาพประกอบ)
29. นก	นี่อะไร (รูปภาพประกอบ)
30. ชูง	นี่อะไร (รูปภาพประกอบ)
31. ไหม	นี่อะไร (รูปภาพประกอบ)
32. เป็ด	นี่อะไร (รูปภาพประกอบ)
33. งู	นี่อะไร (รูปภาพประกอบ)
34. เต่า	นี่อะไร (รูปภาพประกอบ)
35. กบ	นี่อะไร (รูปภาพประกอบ)

รายการคำ	คำถาม
<u>หมวดพืช</u>	
36. ข้าว	ข้าวนาปลูกอะไร
37. ดอก	ตรงนี้เรียกว่าอะไร (ใช้ภาพประกอบ)
38. บัว	นี้ดอกอะไร (ใช้ภาพประกอบ)
39. หญ้า	นี้เรียกว่าอะไร (ใช้ภาพประกอบ)
<u>ผลไม้</u>	
40. กุ้ง	นี้เรียกว่าอะไร (ใช้ภาพประกอบ)
41. เงาะ	นี้เรียกว่าอะไร (ใช้ภาพประกอบ)
42. ส้ม	นี้เรียกว่าอะไร (ใช้ภาพประกอบ)
<u>ผัก</u>	
43. พริก	นี้เรียกว่าอะไร (ใช้ภาพประกอบ)
44. พริก	นี้เรียกว่าอะไร (ใช้ภาพประกอบ)
<u>หมวดธรรมชาติ</u>	
45. ดาว	เวลากลางคืนอะไรระยับระยับบนท้องฟ้า
46. ทราบ	นี้เรียกว่าอะไร (ใช้ภาพประกอบ)
47. น้ำ	เวลาเราคอแห้ง เราดื่มอะไร
48. ผืน	เมื่อคุณมาจากท้องฟ้า เรียกว่าอะไร
49. เมฆ	นี้เรียกว่าอะไร (ใช้ภาพประกอบ)
<u>หมวดสิ่งของ</u>	
50. ขวด	นี้เรียกว่าอะไร (ใช้ภาพประกอบ)
51. ฟ็อน	นี้เรียกว่าอะไร (ใช้ภาพประกอบ)

รายการคำ	คำถาม
52. จาน	นี่เรียกว่าอะไร (รูปภาพประกอบ)
53. เชือก	นี่เรียกว่าอะไร (รูปภาพประกอบ)
54. ค้าย	นี่เรียกว่าอะไร (รูปภาพประกอบ)
55. โต๊ะ	นี่เรียกว่าอะไร (รูปภาพประกอบ)
56. ชง	นี่เรียกว่าอะไร (รูปภาพประกอบ)
57. ชูบ	นี่เรียกว่าอะไร (รูปภาพประกอบ)
58. เกียน	นี่เรียกว่าอะไร (รูปภาพประกอบ)
59. เบ็ด	นี่เรียกว่าอะไร (รูปภาพประกอบ)
60. มัด	นี่เรียกว่าอะไร (รูปภาพประกอบ)
61. รถ	นี่เรียกว่าอะไร (รูปภาพประกอบ)
62. เรือ	นี่เรียกว่าอะไร (รูปภาพประกอบ)
63. ว่าว	นี่เรียกว่าอะไร (รูปภาพประกอบ)
64. เสือ	นี่เรียกว่าอะไร (รูปภาพประกอบ)
65. หวี	นี่เรียกว่าอะไร (รูปภาพประกอบ)
66. อัฐ	เวลาสร้างบ้าน เราใช้อะไรสร้างที่เป็นสี่เหลี่ยม ก้อนเล็กๆ
<u>หมวดสถานที่</u>	
67. บ้าน	นี่เรียกว่าอะไร (รูปภาพประกอบ)
68. คอก	ที่ของวัวควายเรียกว่าอะไร
69. วัด	นี่เรียกว่าอะไร (รูปภาพประกอบ)
<u>หมวดควัวจะ</u>	
70. แก้ม	ตรงนี้เรียกว่าอะไร (ชี้แก้ม)
71. ขา	ตรงนี้เรียกว่าอะไร (ชี้ขา)
72. คอ	ตรงนี้เรียกว่าอะไร (ชี้คอ)
73. คิ้ว	ตรงนี้เรียกว่าอะไร (ชี้คิ้ว)

รายการคำ	คำถาม
74. ตา	ตรงน ^{นี้} เรื่อกว่าอะไร (ช ^{นี้} ที่ตา)
75. นิ้ว	ตรงน ^{นี้} เรื่อกว่าอะไร (ช ^{นี้} ที่นิ้ว)
76. บ่า	ตรงน ^{นี้} เรื่อกว่าอะไร (ช ^{นี้} ที่บ่า)
77. ปาก	ตรงน ^{นี้} เรื่อกว่าอะไร (ช ^{นี้} ที่ปาก)
78. ผม	ตรงน ^{นี้} เรื่อกว่าอะไร (ช ^{นี้} ที่ตา)
79. ฟัน	ตรงน ^{นี้} เรื่อกว่าอะไร (ช ^{นี้} ที่ฟัน)
80. มือ	ตรงน ^{นี้} เรื่อกว่าอะไร (ช ^{นี้} ที่มือ)
81. ล้น	ตรงน ^{นี้} เรื่อกว่าอะไร (ช ^{นี้} ที่ล้น)
82. เล็บ	ตรงน ^{นี้} เรื่อกว่าอะไร (ช ^{นี้} ที่เล็บ)
83. หนด	ตรงน ^{นี้} เรื่อกว่าอะไร (ช ^{นี้} ที่หนด)
84. หู	ตรงน ^{นี้} เรื่อกว่าอะไร (ช ^{นี้} ที่หู)
85. เหนือ	ที่ติดกับพื้นสี่ขม ^{นี้} หุเรื่อกว่าอะไร
86. ไหล	ตรงน ^{นี้} เรื่อกว่าอะไร (ช ^{นี้} ที่ไหล)
87. ปีก	นกมีอะไรที่ทำให้บินได้ (สกนชนประกอบ)
หมวดกริยา	
88. กัด	หมาค ^{นี้} ทำอะไรเรา
89. ขี	เราขึ้นไปนั่งบนหลังม้าแล้วม้าก็วิ่งเรื่อกว่าอะไร
90. คืบ	เราใช้ตะเกียบทำอะไรลก ^{นี้} ขึ้น
91. ดับ	เวลาไฟไหม้เราเอาน้ำไปทำอะไร
92. เตะ	นี้ทำอะไร (ทำทำประกอบ)
93. นั่ง	นี้ทำอะไร (ทำทำประกอบ)
94. ขาด	ถ้าเราไปโดนตรงคมมีดเรื่อกว่าอะไร
95. บิน	นกทำอะไรบนอากาศ
96. แยก	ผู้ช ^{นี้} ยคน ^{นี้} ทำอะไร (ช ^{นี้} ภาพประกอบ)
97. พัด	เวลาเราร้อนเราทำอะไร (ทำทำประกอบ)

รายการคำ	คำถาม
98. พุด	นี่ทำอะไรอยู่ (ทำท่าประกอบ)
99. ล้าง	เวลากินข้าวเสร็จเราต้องทำอะไรงาน
100. วึ่ง	นี่ทำอะไร (ทำท่าประกอบ)
101. อาบ	เวลาเราตื่นนอนล้างหน้าแปรงฟันแล้วเราต้องเอาน้ำมาทำอะไร
102. อ่าน	เด็กๆทำอะไรหนังสือ
<u>หมวดคำวิเศษณ์</u>	
103. คำ	เงินทองเป็นของมีอะไร
104. แคบ	กว้างตรงข้ามกับอะไร
105. ง่าม	ฮากตรงข้ามกับอะไร
106. โง่	ฉลาดตรงข้ามกับอะไร
107. ช้า	เร็วตรงข้ามกับอะไร
108. ช้าช	ชวาตรงข้ามกับอะไร
109. ค่าง	เราเรียกหมาที่มีจุดๆตามตัวว่า ไ้อะไร

ศูนย์วิทยุทัพบก
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

2. รายการคำสองพยางค์ จำนวน 178 คำ ดังนี้

รายการคำ	คำถาม
<u>หมวดจำนวนนับ</u>	
1. สิบสาม	สิบสองแล้วเท่าไร
2. สิบห้า	สิบสี่แล้วเท่าไร
3. สี่สิบ	สิบเก้าแล้วเท่าไร
4. สามสิบ	สี่สิบเก้าแล้วเท่าไร
<u>หมวดสัตว์</u>	
5. ปลาปัก	นี่ปลาอะไร (ชี้ภาพประกอบ)
6. ครีบบปลา	นี่อะไร (ชี้ที่ครีบบปลา)
7. ปลาไหล	ปลาอะไรที่เหมือนงู
8. ปลาทุ	ปลาอะไรที่กินกับน้ำพริก(ชี้ภาพประกอบ)
9. ปลาหมึก	ตัวอะไรที่มีหนวดเต็มไปหมด (ชี้ภาพประกอบ)
10. แมงดา	ตัวอะไรที่อยู่ในทะเล เขาชอบเอาไขมันมาทำยา
11. กระดอง	เต่าหดหัวอยู่ในอะไร
12. อึ่งอ่าง	ตัวอะไรคล้ายๆกับคางคก
13. ตะขาบ	นี่ตัวอะไร (ชี้ภาพประกอบ)
14. กิ้งกือ	นี่ตัวอะไร (ชี้ภาพประกอบ)
15. กระด่าช	นี่ตัวอะไร (ชี้ภาพประกอบ)
16. กระรอก	ตัวอะไรคล้ายๆกระแต
17. เสือคาบ	นี่ตัวอะไร (ชี้ภาพประกอบ)
18. แมงมุม	นี่ตัวอะไร (ชี้ภาพประกอบ)
19. งูเห่า	นี่ตัวอะไร (ชี้ภาพประกอบ)
20. ลูกเป็ด	ลูกของเป็ดเรียกว่าอะไร
21. ลูกไก่	ลูกของไก่เรียกว่าอะไร

รายการคำ	คำถาม
22. ลูกหมู	ลูกของหมูเรียกว่าอะไร
23. ลูกนก	ลูกของนกเรียกว่าอะไร
24. ไก่ชน	ไก่ที่เขาชอบเอามาตีกันเรียกว่าอะไร
25. ค้างคาว	นกมีหู หนูนมีปีก คือตัวอะไร
26. มดแดง	มดตัวเล็ก ๆ กัดเจ็บ ๆ เรียกว่าอะไร
27. มดดำ	มดสีดำ เรียกว่าอะไร
28. นกแก้ว	นกสีสวยๆ ที่พูดภาษาคนได้ เรียกว่านกอะไร
29. นกเขา	นกที่ภาคใต้ เขาเอามาแข่งกันร้องเสียงเพราะๆ
30. ผีเสื้อ	นี่ตัวอะไร (ชี้ภาพประกอบ)
31. เหล็กใน	เวลาฟังต๋อยแล้วทิ้งอะไรไว้ให้เราปวด
หมวดพืช	
32. ใบคอง	ใบของต้นกล้วยเขา เรียกว่าอะไรที่เอามาห่อขนม
33. ผักตบ	ต้นที่ลอยตามแม่น้ำหรือที่เรียกว่าสวะคือต้นอะไร
34. รากแก้ว	ต้นไม้ใช้อะไรยึดลำต้น
	นี่เรียกว่าอะไร (ชี้ภาพประกอบ)
ผลไม้	
35. แดงโม	นี่เรียกว่าอะไร (ชี้ภาพประกอบ)
36. ส้มโอ	นี่เรียกว่าอะไร (ชี้ภาพประกอบ)
37. น้อยหน้า	นี่เรียกว่าอะไร (ชี้ภาพประกอบ)
38. ระกำ	นี่เรียกว่าอะไร (ชี้ภาพประกอบ)
39. มะขม	นี่เรียกว่าอะไร (ชี้ภาพประกอบ)
40. มะม่วง	นี่เรียกว่าอะไร (ชี้ภาพประกอบ)
41. มะพร้าว	นี่เรียกว่าอะไร (ชี้ภาพประกอบ)
42. มะขาม	นี่เรียกว่าอะไร (ชี้ภาพประกอบ)
43. ทุเรียน	นี่เรียกว่าอะไร (ชี้ภาพประกอบ)

รายการคำ	คำถาม
44. ลางสาด	นี้เรียกว่าอะไร (ชภาพประกอบ)
45. มังคุด	นี้เรียกว่าอะไร (ชภาพประกอบ)
44. ชมพู่	นี้เรียกว่าอะไร (ชภาพประกอบ)
<u>ผัก</u>	
45. แตงกวา	นี้เรียกว่าอะไร (ชภาพประกอบ)
46. ถั่วเขียว	ถั่วงอกออกมาจากอะไร
47. ข้าวโพด	นี้เรียกว่าอะไร (ชภาพประกอบ)
48. เห็ดโคน	เห็ดมีอะไรบ้าง
49. เห็ดหอม	เห็ดที่ไม่เหี้ยนเรียกว่าเห็ดอะไร
50. ผักกาด	นี้เรียกว่าอะไร (ชภาพประกอบ)
51. ผักบุ้ง	นี้เรียกว่าอะไร (ชภาพประกอบ)
52. ผักชี	นี้เรียกว่าอะไร (ชภาพประกอบ)
53. กะหล่ำ	นี้เรียกว่าอะไร (ชภาพประกอบ)
54. กระถิน	นี้เรียกว่าอะไร (ชภาพประกอบ)
55. กระเทียม	นี้เรียกว่าอะไร (ชภาพประกอบ)
56. บวบเหลี่ยม	นี้เรียกว่าอะไร (ชภาพประกอบ)
57. ต้นหอม	นี้เรียกว่าอะไร (ชภาพประกอบ)
58. พริกหยวก	นี้เรียกว่าอะไร (ชภาพประกอบ)
59. พริกแห้ง	นี้เรียกว่าอะไร (ชภาพประกอบ)
60. ฟักทอง	นี้เรียกว่าอะไร (ชภาพประกอบ)
61. มะอึก	นี้เรียกว่าอะไร (ชภาพประกอบ)
62. มะกรูด	นี้เรียกว่าอะไร (ชภาพประกอบ)
63. คื่นช่าย	นี้เรียกว่าอะไร (ชภาพประกอบ)

รายการคำ	คำถาม
<u>หมวดธรรมชาต</u>	
64. อากาศ	เราหายใจเอาอะไรเข้าไป
65. น้ำค้าง	ตอนกลางคืนอะไรตกมาจากฟ้า ไม่ใช่ฝน
66. ฟ้าแลบ	เวลาฝนตกมีฟ้าร้องแล้วมีอะไร
67. พระจันทร์	มีพระอาทิตย์แล้วมีอะไรที่ขึ้นอยู่กลางฟ้าเวลากลางคืน
68. น้ำตก	น้ำอะไร (ใช้ภาพประกอบ)
69. แม่น้ำ	นี่เรียกว่าอะไร ใหญ่กว่าคลอง (ใช้ภาพประกอบ)
<u>หมวดสิ่งของ</u>	
70. กรรไกร	ใช้ตัดกระดาษและผ้าเรียกว่าอะไร (ใช้ภาพประกอบ)
71. เตารีด	ใช้รีดผ้าให้เรียบเรียกว่าอะไร (ใช้ภาพประกอบ)
72. ตะกร้า	นี่เรียกว่าอะไร ไว้ใส่ของ (ใช้ภาพประกอบ)
73. กระถาง	เดือนสิบสองเราไปปล่อยอะไร (ใช้ภาพประกอบ)
74. ปลอกหมอน	เราไม่ชอบให้หมอนเป็นเราใส่อะไร
75. สร้อยคอ	นี่เรียกว่าอะไร (ใช้สร้อยคอ)
76. แหวนเพชร	นี่เรียกว่าอะไร (ใช้ภาพประกอบ)
77. เข็มกลัด	นี่เรียกว่าอะไร (ใช้ภาพประกอบ)
78. เสื้อยืด	นี่เรียกว่าอะไร (ใช้เสื้อยืด)
79. ดินสอ	นี่เรียกว่าอะไร เด็กใช้เขียนหนังสือ (หยิบดินสอให้ดู)
80. ปากกา	นี่เรียกว่าอะไร ผู้ใหญ่ใช้เขียนหนังสือ (หยิบปากกา)
81. ขางลบ	เวลาเขียนผิดเราใช้อะไรลบ
82. จดหมาย	คนที่อยู่ไกลกันจะส่งข่าวด้วยการเขียนอะไรถึงกัน
83. หนังสือ	เด็กๆอ่านอะไรเวลากลับจากโรงเรียน
84. ลูกโป่ง	นี่เรียกว่าอะไร เด็กชอบเล่น ลอยได้ (ใช้ภาพประกอบ)
85. ไม้กวาด	เวลาจะกวาดบ้านเราใช้อะไรกวาด
86. พัดลม	เวลาอากาศร้อน เราเปิดอะไร

รายการคำ	คำถาม
87. ใบพัด	นี่เรียกว่าอะไร (ชี้ใบพัด)
88. สายวัด	เวลาจะตัดเสื้อ ช่างจะเอาอะไรมาวัดตัวเรา
89. ชั้นน้ำ	นี่อะไรใช้ตักน้ำได้ (ชี้ภาพประกอบ)
90. ของขวัญ	วันเกิดเรา มีคนเอากล่องผูกโบว์สวยๆมาให้เรียกว่าอะไร
91. รองเท้า	นี่อะไร (ชี้ภาพประกอบ)
92. ไฟฉาย	ตอนกลางคืน เราใช้อะไรส่องเพื่อให้แสงสว่าง รูปร่างเป็นกระบอก
93. ชงชาดี	นี่อะไร (ชี้ภาพประกอบ)
94. คันเบ็ด	นี่เรียกว่าอะไร (ชี้ภาพประกอบ)
95. ชิงช้า	นี่เรียกว่าอะไร (ชี้ภาพประกอบ)
<u>หมวดสถานที่</u>	
96. ป่าช้า	หลุมฝังศพในวัดเขาเรียกว่าอะไร
97. คอกวัว	ที่อยู่ของวัวเรียกว่าอะไร
98. โรงเรียน	เด็กๆเรียนหนังสือที่ไหน
<u>หมวดอวัยวะ</u>	
99. ผมหงอก	คนแก่แล้วผมกลายเป็นสีขาวเรียกว่าอะไร
100. หน้าผาก	ตรงนี้เรียกว่าอะไร (ชี้ที่หน้าผาก)
101. โหนกแก้ม	ตรงนี้เรียกว่าอะไร (ชี้ที่โหนกแก้ม)
102. ข้อศอก	ตรงนี้เรียกว่าอะไร (ชี้ที่ข้อศอก)
103. นิ้วชี้	นี่นิ้วอะไร (ชี้นิ้วชี้)
104. นิ้วนาง	นี่นิ้วอะไร (ชี้นิ้วนาง)
105. หัวเข่า	ตรงนี้เรียกว่าอะไร (ชี้ที่หัวเข่า)
106. ตาคุ่ม	ตรงนี้เรียกว่าอะไร (ชี้ที่ตาคุ่ม)

รายการคำ	คำถาม
107. ดอกบัว	นี่ดอกอะไร (ซึ่งภาพประกอบ)
108. บัวเพื่อน	นี่ดอกอะไร (ซึ่งภาพประกอบ)
109. มะลิ	นี่ดอกอะไร (ซึ่งภาพประกอบ)
110. ดอกไม้	ดอกบัว ดอกมะลิ ดอกกุหลาบ รวมเรียกว่าอะไร
<u>หมวดวัน</u>	
111. วันจันทร์	วันอาทิตย์แล้ววันอะไร
112. วันศุกร์	วันพฤหัสบดีแล้ววันอะไร
113. วันเสาร์	วันศุกร์แล้ววันอะไร
<u>หมวดอาหาร</u>	
114. แกงจืด	แกงอะไรที่ไม่มีรสชาติ
115. แกงส้ม	แกงอะไรที่มีรสเปรี้ยว
116. ปลาข้าว	คนภาคอีสานชอบกินอะไร เป็นปลาหมัก
117. ไช้แดง	ไช้ไก่ตอกออกมามีไช้ขาวกับอะไร
118. ไช้เขียว	ไช้ที่เอามาต้งให้ขึ้นฟูแล้วทอดน้ำมันเรียกว่าอะไร
119. ไช้ไก่	ไช้ของไก่เรียกว่าอะไร
120. ไช้ลาว	ไช้ที่เอาน้ำร้อนใส่ครู่หนึ่งแล้วเอาขึ้นเรียกว่าอะไร
121. ไช้นก	ไช้ของนกเรียกว่าอะไร
122. ไช้เค็ม	ไช้เปิดเอามาคองแล้วเรียกว่าอะไร
123. ไช้เปิด	ไช้ของเปิดเรียกว่าอะไร
124. ไช้ขาว	มีไช้ขาวแล้วมีไช้อะไร
125. ไก่ย่าง	ไก่ที่เอามาย่างเราเรียกว่าอะไร
126. กะทิ	มะพร้าวชูดเอามาคั้นน้ำได้น้ำอะไร
127. กากหมู	มันหมูเจียวเอาแต่น้ำมัน เหลืออะไร
128. ข้าวต้ม	คนป่วยกินข้าวอะไรที่ละเอียดๆมีน้ำใสๆ

รายการคำ	คำถาม
129. ข้าวเหนียว	เรากินข้าวอะไรกับไก่ย่าง
130. ลูกชิ้น	เนื้อที่ปั้นเป็นก้อนกลมๆ เรียกว่าอะไร
131. ทอดมัน	ปลาผสมแป้งแผ่เป็นก้อนกลมๆแบนๆทอดน้ำมันกินกับน้ำจิ้ม เรียกว่าอะไร
132. น้ำตาล	หวานๆดชอบกิน เรียกว่าอะไร
133. น้ำปลา	น้ำอะไรเค็มๆ ใส่ขวด ไว้ทำกับข้าว
134. น้ำส้ม	น้ำอะไรเปรี้ยวๆ
135. น้ำพริก	กินกับปลาทุ (ซีภาพประกอบ)
136. น้ำแข็ง	ก้อนเสี้ยวแข็ง เรียกว่าอะไร
137. หมูแผ่น	หมูที่เป็นแผ่น เรียกว่าอะไร
138. ทองหยิบ	ขนมไทยรสหวานสีทองเป็นดอกๆ เรียกว่าอะไร
139. ทองหยอด	ขนมไทยรสหวานสีทองเป็นรูปหยดน้ำ เรียกว่าอะไร
<u>หมวดอาชีพ</u>	
140. ตำรวจ	คนที่จับผู้ร้าย เรียกว่าอะไร
141. แม่ค้า	ผู้หญิงที่ขายของ เรียกว่าอะไร
142. ค้าขาย	เรียกการขายของว่าอะไร
143. นักร้อง	คนที่ร้องเพลง เรียกว่าอะไร
144. นักเรียน	เด็กที่ไปโรงเรียน เรียกว่าอะไร
145. นักเขียน	คนที่เขียนเรื่องไปลงในหนังสือ เรียกว่าอะไร
146. นักโทษ	คนที่ติดคุก เรียกว่าอะไร
<u>หมวดกริยา</u>	
147. ดับไฟ	ไฟไหม้เราเอาน้ำไปทำอะไร
148. ตกใจ	ทำท่าอย่างนี้ เรียกว่าอะไร (ท่าท่าตกใจ)

รายการคำ	คำถาม
149. ตะโกน	เวลาเรียกคนที่อยู่ห่างกับเราต้องทำอะไร
150. ออกลูก	วิวความที่จะคลอคลุกเรียกว่าอะไร
151. สวดมนต์	ก่อนนอนเราไหว้พระแล้วทำอะไร
152. ลอกคราบ	งูเอาหนังเก่าทิ้งเรียกว่าอะไร
153. คูกเข่า	นี้ทำอะไร (ท่าท่าคูกเข่า)
154. หัวเราะ	นี้ทำอะไร (หัวเราะ)
155. ทำโทษ	นักเรียนทำผิด ครูต้องทำอะไร
156. ขอโทษ	เราไปเหยียบเท้าคนอื่น เราต้องทำอะไร
157. หักหลัง	คนที่ร่วมมือกันแต่แรก แล้วทรยศเรียกว่าอะไร
158. ประทศ	การแข่งขันเอาคนที่ดีที่สุด มีการตัดสินเรียกว่าอะไร
159. ขาดทุน	ตรงข้ามกับกำไร
160. ออกเรือน	ลูกแต่งงานเรียกว่าอะไร
หมวดคำเรียกญาติ	
161. หลานชาย	ลูกของลูกที่เป็นผู้ชายเรียกว่าอะไร
162. สะใภ้	เมียของลูกชายเรียกว่าอะไร
163. ลูกเขย	พี่ของลูกสาวเรียกว่าอะไร
164. น้องสาว	ผู้หญิงที่อายุน้อยกว่าเราเรียกว่าอะไร
อื่นๆ	
165. ปกเสื่อ	นี่อะไร (ชี้ตรงปกเสื่อ)
166. สุดท้าย	คนที่มาทีหลังเรียกว่าอะไร
167. ตกกระ	คนแก่เป็นจุดตามหน้าตามตัวเรียกว่าอะไร
168. ประคุด	โหนดอะไร (ชี้ประคุด)
169. หน้าต่าง	โหนดอะไร (ชี้หน้าต่าง)

รายการคำ	คำถาม
170. หมากruk	ผู้ใหญ่เล่นบนกระดาน มีตัวม้าตัวขุน
171. หมากเก็บ	เด็กเล่นโยนก้อนหินขึ้นกลับมือไปมา เรียกว่าอะไร
172. แม่ฮก	ผู้หญิงที่ให้รางวัลพระเอก เรียกว่าอะไร
173. รถไฟ	นี่อะไร (รูปภาพประกอบ)
174. เปลือกไข่	เปลือกไข่แล้วเหลืออะไร ที่ต้องทิ้งขยะ
175. หุหนวก	คนที่ไม่ได้ยินเสียงอะไรเลย เรียกว่าอะไร
176. เข็มฮาว	นาฬิกามีอะไรที่ชี้บอกนาที
177. เข็มสั้น	นาฬิกามีอะไรที่ชี้บอกชั่วโมง
178. เงินผ่อน	ไม่ได้ซื้อเงินสด ต้องให้เป็นงวดๆ เรียกว่าอะไร

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ค

การวิเคราะห์หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1
และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การวิเคราะห์หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6

การที่ผู้วิจัยพิจารณาหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 (ช่องวรรณยุกต์ A 2-3) และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 (ช่องวรรณยุกต์ A 4) เป็นพิเศษนั้น เนื่องจากในงานวิจัยที่ผ่านมา (คุุทบทวนวรรณกรรม) พบว่าระบบวรรณยุกต์ในภาษาไทยถิ่นกลางส่วนใหญ่จะเป็นระบบวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียงและระบบวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียง กล่าวคือ หากหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในช่อง A 2-3 และ A 4 เป็นหน่วยเสียงเดียวกันแล้วจะเป็นระบบวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง แต่หากหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในช่อง A 2-3 เป็นคนละหน่วยเสียงวรรณยุกต์กับช่อง A 4 แล้วจะเป็นระบบวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียง

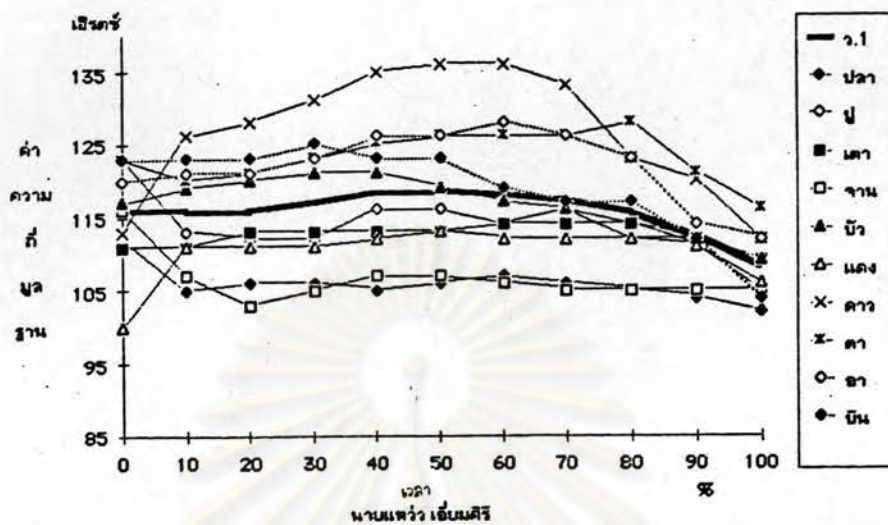
ในหัวข้อนี้จะแสดงการวิเคราะห์หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 และ หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 ในคำพยางค์เดี่ยว พยางค์หลังของคำสองพยางค์และพยางค์หน้าของคำสองพยางค์ตามลำดับ การที่ผู้วิจัยแสดงการวิเคราะห์ในพยางค์หลังของคำสองพยางค์มาก่อนพยางค์หน้าของคำสองพยางค์เพราะในพยางค์หลังของคำสองพยางค์มีระบบวรรณยุกต์เดียวกับระบบวรรณยุกต์ในคำพยางค์เดี่ยว

1. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 ในคำพยางค์เดี่ยว

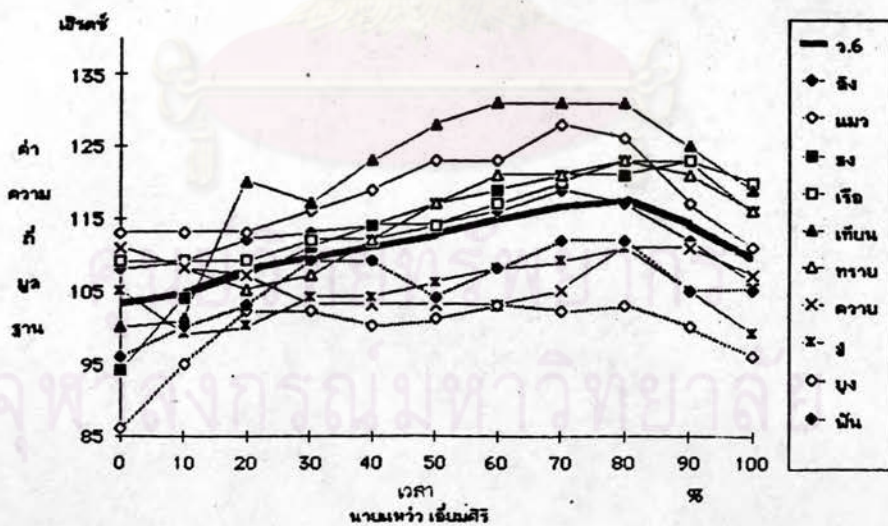
ผู้วิจัยพบว่าสีลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 และวรรณยุกต์ที่ 6 คล้ายคลึงกันในบางอำเภอ ผู้วิจัยจึงพิมพ์กราฟค่าความถี่มูลฐานจริงของวรรณยุกต์ที่ 1 และวรรณยุกต์ที่ 6 ของทุกอำเภอเพื่อนำมาวิเคราะห์ว่ารวมเป็นหน่วยเสียงเดียวกันหรือไม่ หากรวมเป็นหน่วยเสียงเดียวกัน อำเภอนั้นจะเป็นระบบวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง หากแยกเป็นคนละหน่วยเสียง อำเภอนั้นจะเป็นระบบวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียง โดยผู้วิจัยใช้เกณฑ์ที่ได้ตั้งไว้มาพิจารณา (ดูเกณฑ์ในบทที่ 2)

ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิมพ์กราฟค่าความถี่มูลฐานจริงของวรรณยุกต์ที่ 1 และ 6 ของทุกอำเภอนำมาวิเคราะห์ ดังต่อไปนี้

อำเภอหัวหิน จากภาพกราฟที่ 1 และ 2 จะเห็นได้ว่าวรรณยุกต์ที่ 1 และ 6 มีสีลักษณะที่แตกต่างกัน กล่าวคือ วรรณยุกต์ที่ 1 ทิศทางของเสียงส่วนใหญ่จะเป็นเสียงระดับ-ตก ส่วนวรรณยุกต์ที่ 6 ทิศทางของเสียงส่วนใหญ่จะเป็นเสียงขึ้น-ตกค่อนข้าง นอกจากราค่าความถี่มูลฐานจริงของวรรณยุกต์ที่ 1 และวรรณยุกต์ที่ 6 ไม่ซ้อนกันสนิท ผู้วิจัยจึงจัดให้หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 และ 6 เป็นคนละหน่วยเสียงกัน และสรุปว่าอำเภอหัวหินเป็นระบบหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียง

ภาพที่ 1 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของวาระหลักที่ 1 อำเภอหัวหิน
ในค่าพียงค์เดียว

ภาพที่ 2 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของวาระหลักที่ 6 อำเภอหัวหิน
ในค่าพียงค์เดียว

อำเภอปราณบุรี จากภาพกราฟที่ 3 และ 4 จะเห็นได้ว่าวรรณยุกต์ที่ 1 และ 6 มีสีที่ลักษณะที่คล้ายคลึงกัน กล่าวคือ วรรณยุกต์ที่ 1 และ 6 กลุ่มของเสียงส่วนใหญ่จะเป็นเสียงตก-ระดับเช่นเดียวกัน นอกจากนี้ยังมีค่าความถี่มูลฐานใกล้เคียงกัน ดังนั้นผู้วิจัยจึงจัดให้หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 และ 6 เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์เดียวกันและสรุปว่าอำเภอปราณบุรีเป็นระบบหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง

อำเภอกุยบุรี จากภาพกราฟที่ 5 และ 6 จะเห็นได้ว่าวรรณยุกต์ที่ 1 และ 6 มีสีที่ลักษณะที่แตกต่างกัน กล่าวคือ วรรณยุกต์ที่ 1 กลุ่มของเสียงส่วนใหญ่จะเป็นเสียงขึ้น-ตกตอนท้ายส่วนวรรณยุกต์ที่ 6 กลุ่มของเสียงส่วนใหญ่จะเป็นเสียงขึ้น นอกจากนั้นค่าความถี่มูลฐานจริงใกล้เคียงกันเฉพาะจุดเริ่มต้นของเสียงเท่านั้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงจัดให้หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 และ 6 เป็นคนละหน่วยเสียงกันและสรุปว่าอำเภอกุยบุรีเป็นระบบหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียง

อำเภอเมือง จากภาพกราฟที่ 7 และ 8 จะเห็นได้ว่าวรรณยุกต์ที่ 1 และ 6 มีสีที่ลักษณะที่คล้ายคลึงกัน กล่าวคือ วรรณยุกต์ที่ 1 และ 6 กลุ่มของเสียงส่วนใหญ่จะเป็นเสียงตก-ขึ้นเล็กน้อยเช่นเดียวกันและค่าความถี่มูลฐานจริงยังใกล้เคียงกันอีกด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจึงจัดให้หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 และ 6 เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์เดียวกันและสรุปว่าอำเภอเมืองเป็นระบบหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง

อำเภอกับสะแก จากภาพกราฟที่ 9 และ 10 จะเห็นได้ว่าวรรณยุกต์ที่ 1 และ 6 มีสีที่ลักษณะที่คล้ายคลึงกัน กล่าวคือ วรรณยุกต์ที่ 1 และ 6 กลุ่มของเสียงส่วนใหญ่จะเป็นเสียงตกเล็กน้อย-ขึ้นสูงเช่นเดียวกัน เส้นค่าเฉลี่ยของวรรณยุกต์ที่ 1 จะเป็นเสียงขึ้นที่มีระดับสูงกว่าวรรณยุกต์ที่ 6 เนื่องจากคำว่า คำและบัว ซึ่งอาจจะมีสาเหตุจากการที่ผู้บอกภาษานั้นคำพูด จึงทำให้ตอนท้ายของเสียงสูงกว่าปกติ ผู้วิจัยจึงตัดคำว่า คำและบัวออกเพื่อพิจารณาของกลุ่มของเสียงส่วนใหญ่ ดังกราฟที่ 11 พบว่าเสียงส่วนใหญ่ของวรรณยุกต์เป็นเสียงตกเล็กน้อย-ขึ้นสูงคล้ายคลึงกับวรรณยุกต์ที่ 6 ส่วนวรรณยุกต์ที่ 6 ผู้วิจัยพบว่ามี 2 หน่วยเสียงย่อย จึงแบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

กลุ่มที่ 1 กลุ่มที่มีเสียงขึ้น ได้แก่คำว่า ลิง เรือ ยุง ฟันและทราย (ดูภาพที่ 12)

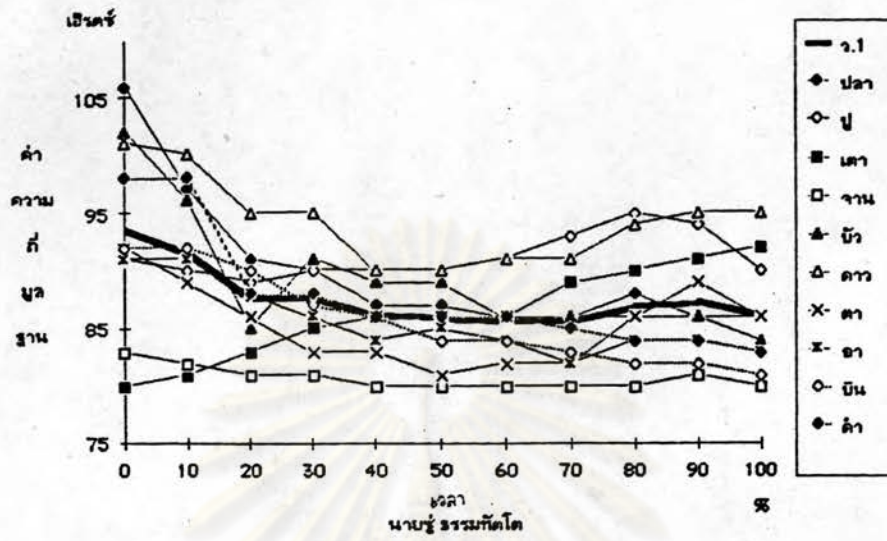
กลุ่มที่ 2 กลุ่มที่มีเสียงตก-ขึ้นเล็กน้อย ได้แก่คำว่า คอ แมว เทียน ธงและมือ

(ดูภาพที่ 13)

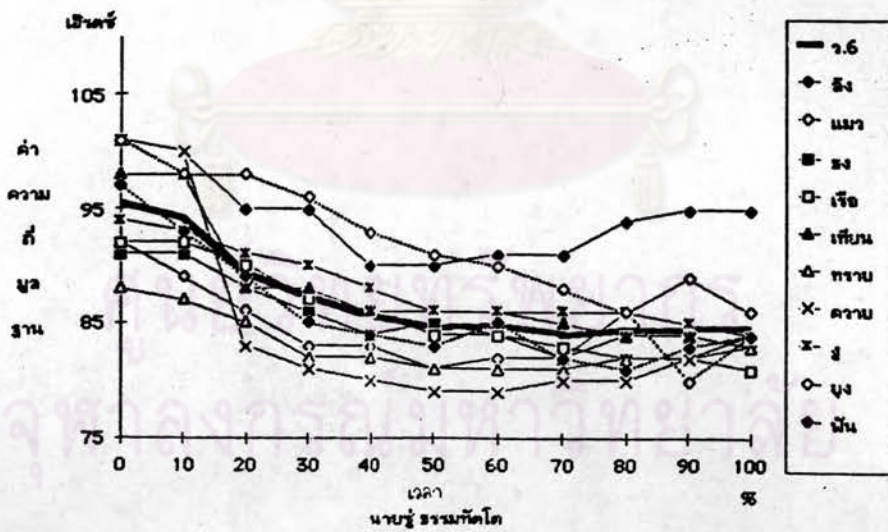
จะเห็นได้ว่าวรรณยุกต์ที่ 1 เมื่อตัดคำว่าคำและบ๊วออกแล้ว มีสีลักษณะคล้ายคลึง
กับวรรณยุกต์ที่ 6 กลุ่ม 1 มาก ดังนั้นผู้วิจัยจึงจัดให้หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 และ 6 เป็น
หน่วยเสียงวรรณยุกต์เดียวกันเนื่องจากมีสีลักษณะคล้ายคลึงกันและสรุปว่าอำเภอทับสะแก
เป็นระบบหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง

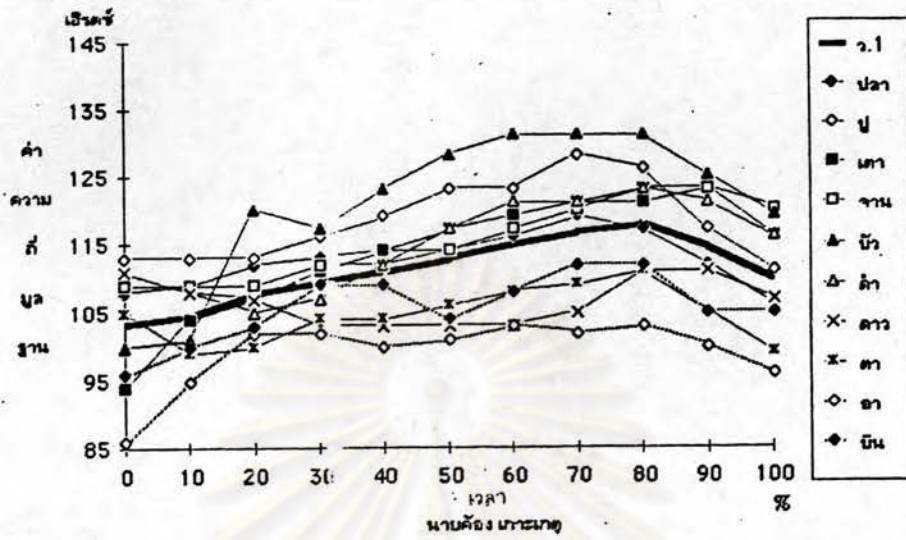
ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

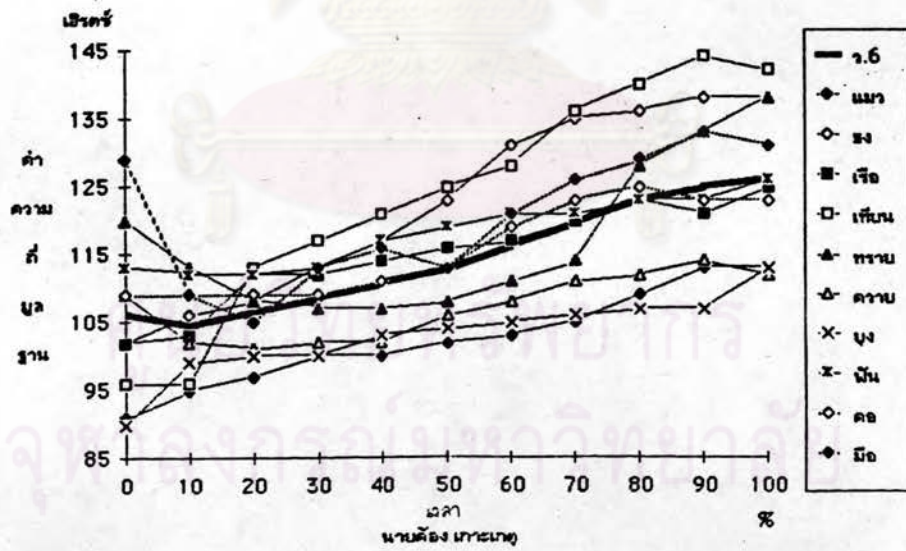
ภาพที่ 3 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของวรรณชุดที่ 1 อำเภอปราณบุรี
ในค่าพยางค์เดียว

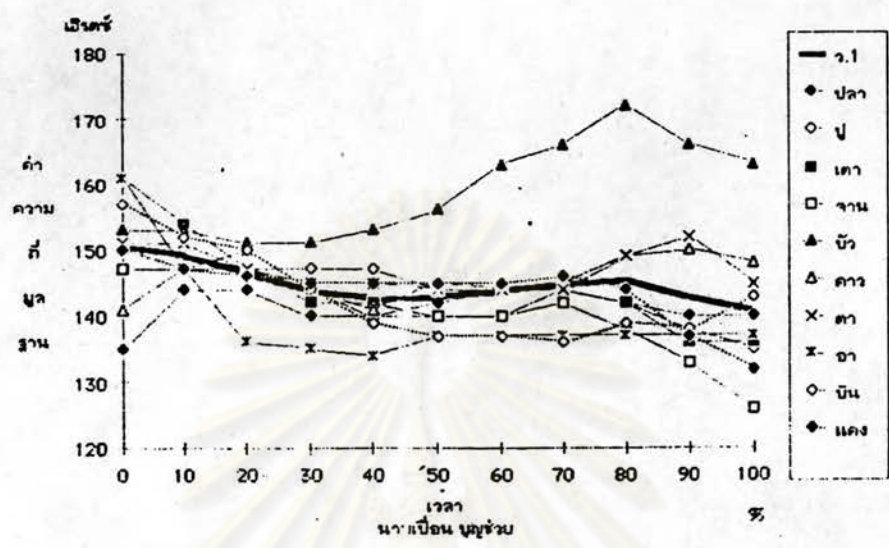
ภาพที่ 4 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของวรรณชุดที่ 6 อำเภอปราณบุรี
ในค่าพยางค์เดียว

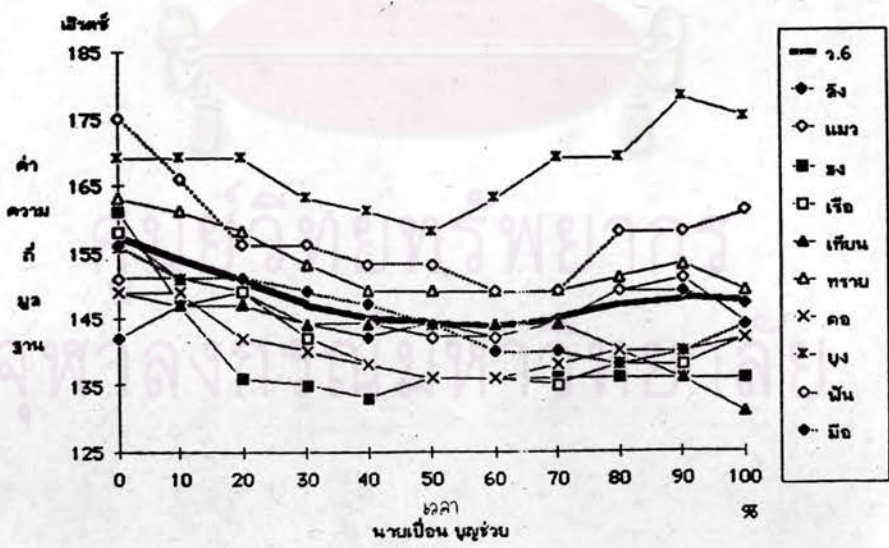
ภาพที่ 5 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของว.รณยุคที่ 1 อำเภออุบลบุรี
ในค่าพยางค์เดียว

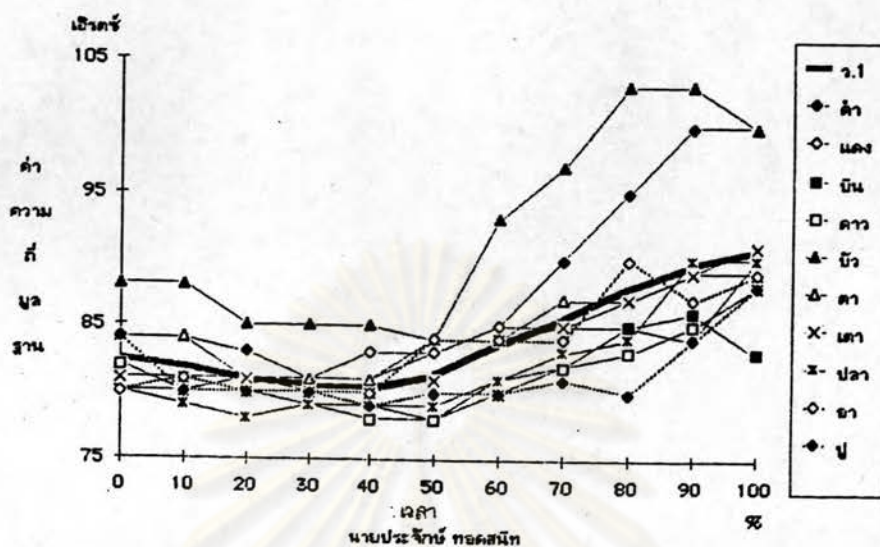
ภาพที่ 6 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของว.รณยุคที่ 6 อำเภออุบลบุรี
ในค่าพยางค์เดียว

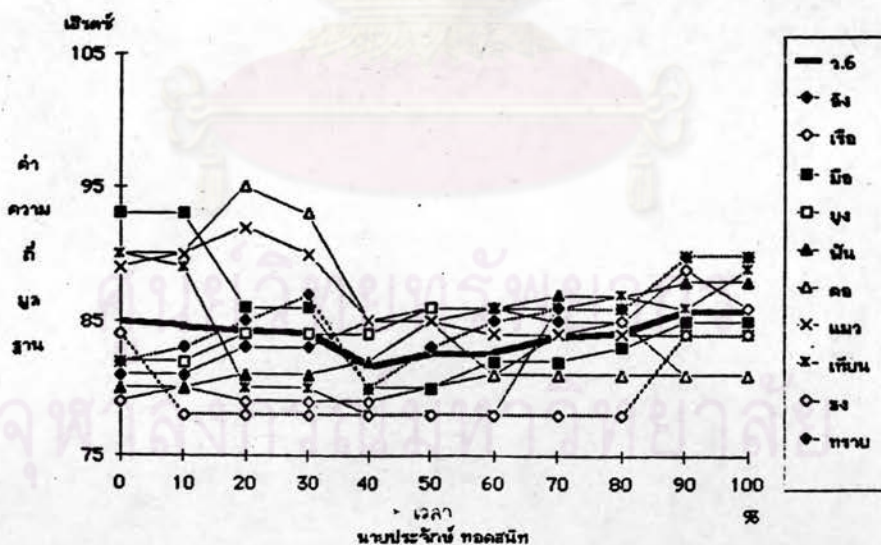
ภาพที่ 7 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของวอร์รชุกต์ที่ 1 อำเภอเมือง
ในค่าพียงค้เดียว

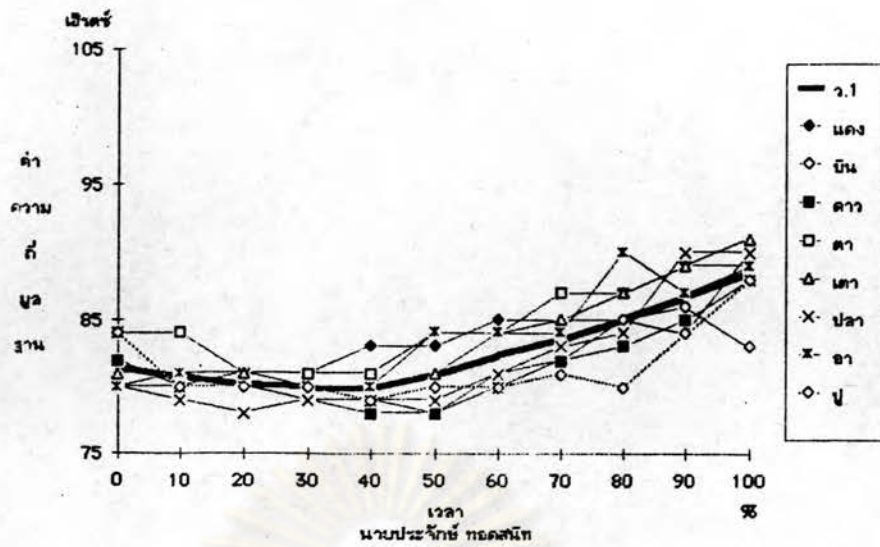
ภาพที่ 8 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของวอร์รชุกต์ที่ 6 อำเภอเมือง
ในค่าพียงค้เดียว

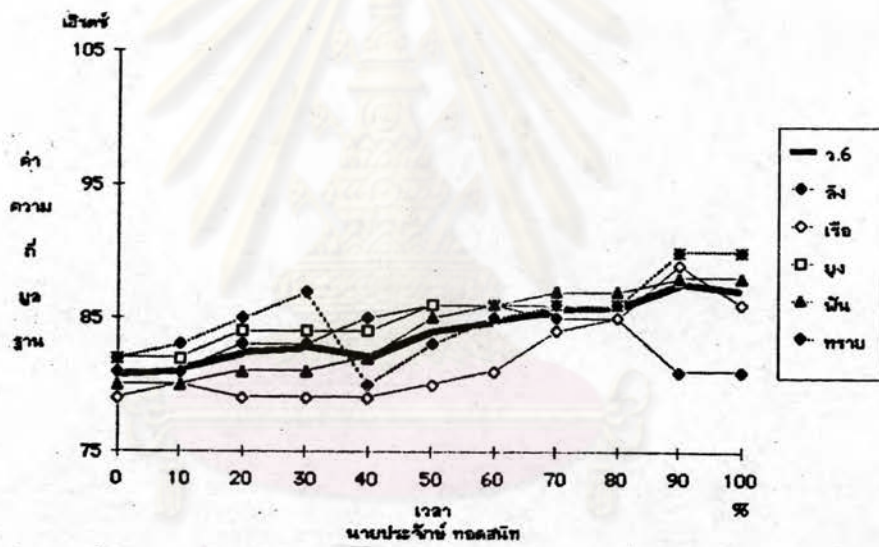
ภาพที่ 9 : กราฟแสดงค่าความคลาดเคลื่อนฐานจริงของวาระชุดที่ 1 อ่าเภทบัสสะแก
ในค่าพียงค้เดียว

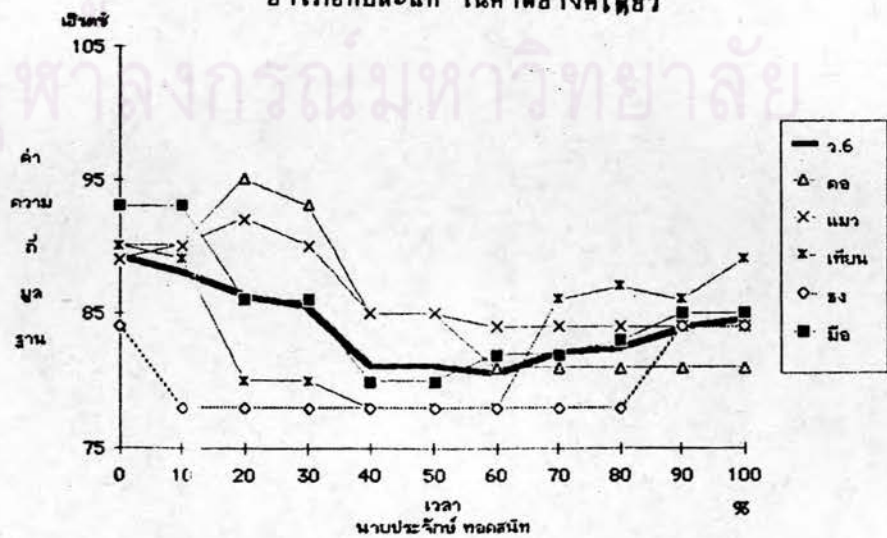
ภาพที่ 10 : กราฟแสดงค่าความคลาดเคลื่อนฐานจริงของวาระชุดที่ 6 อ่าเภทบัสสะแก
ในค่าพียงค้เดียว

ภาพที่ 11 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของวรรณยุกต์ที่ 1 อ้าเกอทับสะแก ในคำพยางค์เดียว

ภาพที่ 12 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของวรรณยุกต์ที่ 6 กลุ่มที่ 1 อ้าเกอทับสะแก ในคำพยางค์เดียว

ภาพที่ 13 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของวรรณยุกต์ที่ 6 กลุ่มที่ 2 อ้าเกอทับสะแก ในคำพยางค์เดียว

2. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 ในพยางค์หลังของคำสองพยางค์

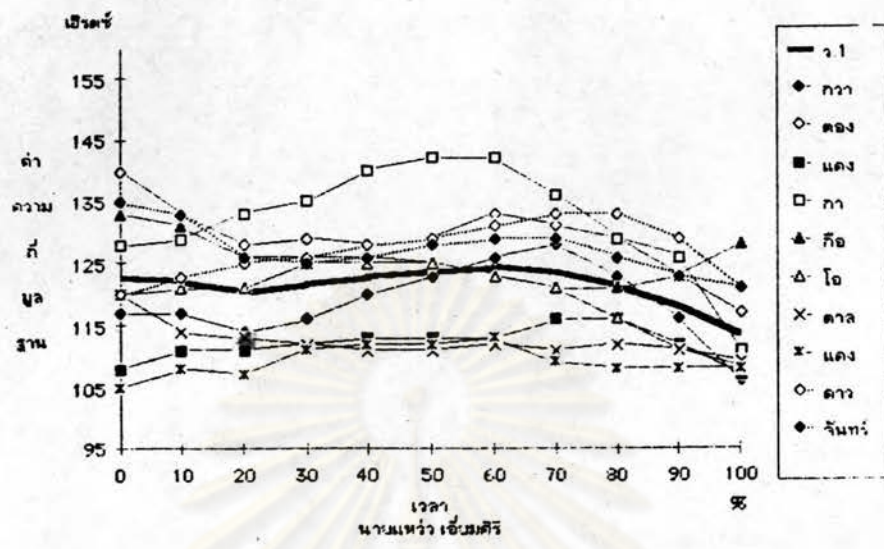
ผู้วิจัยพบว่าสีลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 และวรรณยุกต์ที่ 6 คล้ายคลึงกันในบางอำเภอ ผู้วิจัยจึงพิมพ์กราฟค่าความถี่มูลฐานจริงของวรรณยุกต์ที่ 1 และวรรณยุกต์ที่ 6 ของทุกอำเภอเพื่อนำมาวิเคราะห์หารวมเป็นหน่วยเสียงเดียวกันหรือไม่ หากรวมเป็นหน่วยเสียงเดียวกัน อำเภอนั้นจะเป็นระบบวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง หากแยกเป็นคนละหน่วยเสียง อำเภอนั้นจะเป็นระบบวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียง โดยผู้วิจัยใช้เกณฑ์ที่ได้ตั้งไว้มาพิจารณา (ดูเกณฑ์ในบทที่ 2)

ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิมพ์กราฟค่าความถี่มูลฐานจริงของวรรณยุกต์ที่ 1 และ 6 ของทุกอำเภอนำมาวิเคราะห์ ดังต่อไปนี้

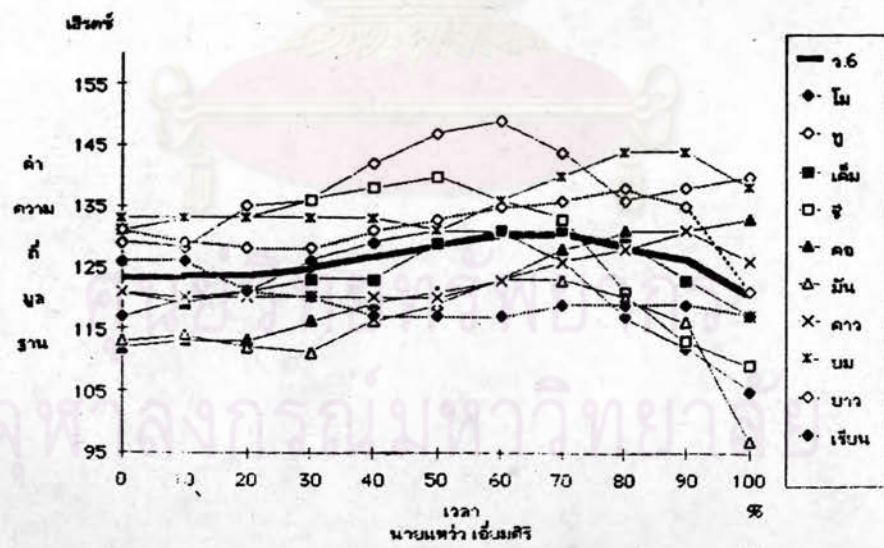
อำเภอหัวหิน จากภาพกราฟที่ 14 และ 15 จะเห็นได้ว่าวรรณยุกต์ที่ 1 และ 6 มีสีลักษณะที่แตกต่างกัน กล่าวคือ วรรณยุกต์ที่ 1 กลุ่มของเสียงส่วนใหญ่จะเป็นเสียงระดับ-ตก ส่วนวรรณยุกต์ที่ 6 กลุ่มของเสียงส่วนใหญ่จะเป็นเสียงขึ้น-ตกตอนท้ายและค่าความถี่มูลฐานจริงไม่ได้ซ้อนกันสนิท ผู้วิจัยจึงจัดให้หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 และ 6 เป็นคนละหน่วยเสียงกัน และสรุปว่าอำเภอหัวหินเป็นระบบหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียง

อำเภอปราณบุรี จากภาพกราฟที่ 16 และ 17 จะเห็นได้ว่าวรรณยุกต์ที่ 1 และ 6 มีสีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน กล่าวคือ วรรณยุกต์ที่ 1 และ 6 กลุ่มของเสียงส่วนใหญ่จะเป็นเสียงตก-ระดับเช่นเดียวกันและค่าความถี่มูลฐานยังซ้อนกันสนิท ดังนั้นผู้วิจัยจึงจัดให้หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 และ 6 เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์เดียวกันและสรุปว่าอำเภอปราณบุรีเป็นระบบหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง

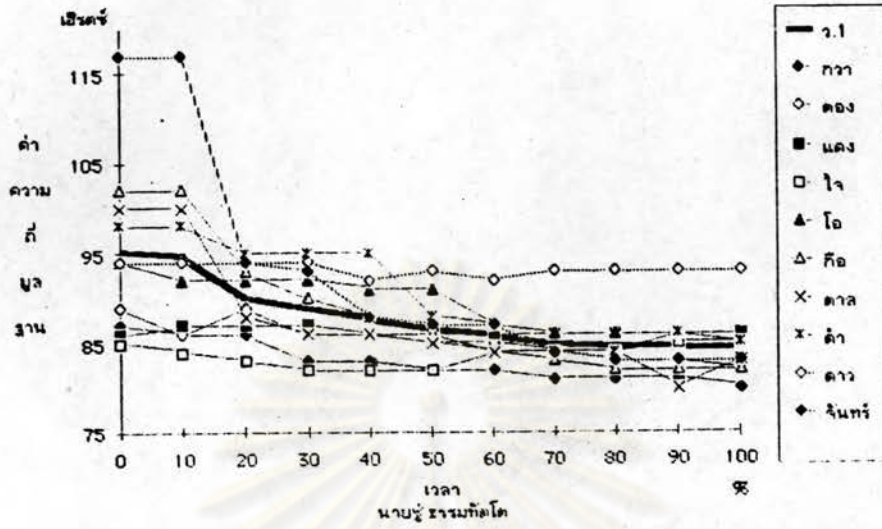
อำเภอกุยบุรี จากภาพกราฟที่ 18 และ 19 จะเห็นได้ว่าวรรณยุกต์ที่ 1 และ 6 มีสีลักษณะที่แตกต่างกัน กล่าวคือ วรรณยุกต์ที่ 1 กลุ่มของเสียงส่วนใหญ่จะเป็นเสียงขึ้น-ตกตอนท้ายส่วนวรรณยุกต์ที่ 6 กลุ่มของเสียงส่วนใหญ่จะเป็นเสียงขึ้นและค่าความถี่มูลฐานจริงไม่ได้ซ้อนกันสนิท ดังนั้นผู้วิจัยจึงจัดให้หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 และ 6 เป็นคนละหน่วยเสียงกันและสรุปว่าอำเภอกุยบุรีเป็นระบบหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียง

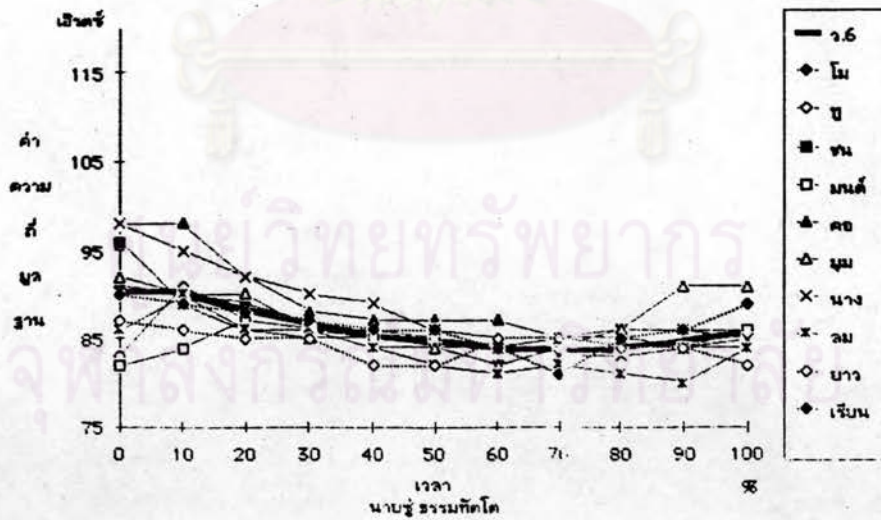
ภาพที่ 14 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของวรมชกต์ที่ 1 อำเภอหัวหิน
ในพยางค์หลังของคำสองพยางค์

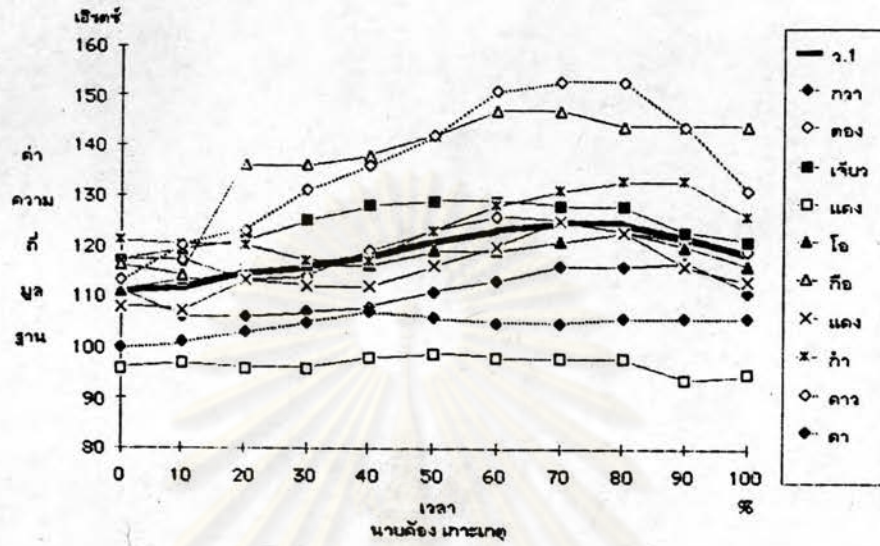
ภาพที่ 15 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของวรมชกต์ที่ 6 อำเภอหัวหิน
ในพยางค์หลังของคำสองพยางค์

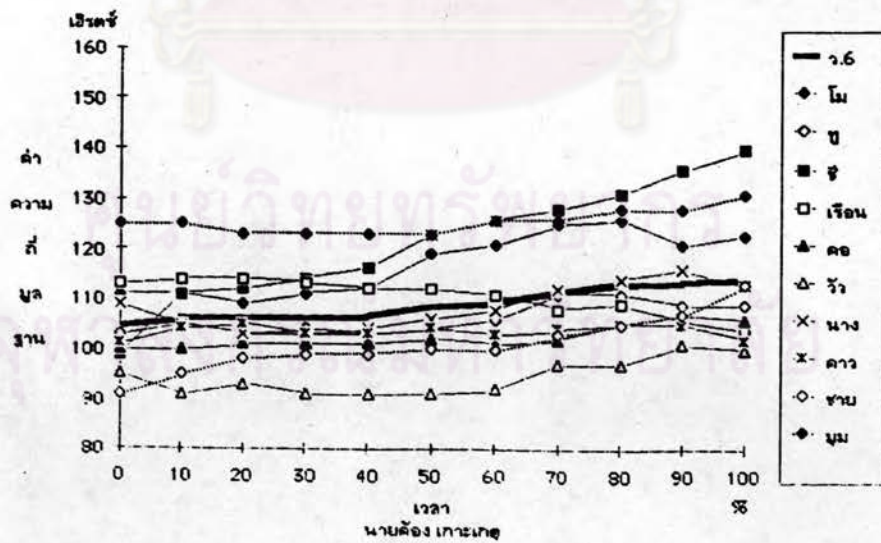
ภาพที่ 16 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของวรรณยุกต์ที่ 1 อำเภอปราสาท
ในช่องทางหลังของค่าสองช่องทาง

ภาพที่ 17 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของวรรณยุกต์ที่ 6 อำเภอปราสาท
ในช่องทางหลังของค่าสองช่องทาง

ภาพที่ 18 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของวรมลยัคคที่ 1 อำเภอกุสุมาวรี
ในพียงค้หลังของค่าสองพียงค้

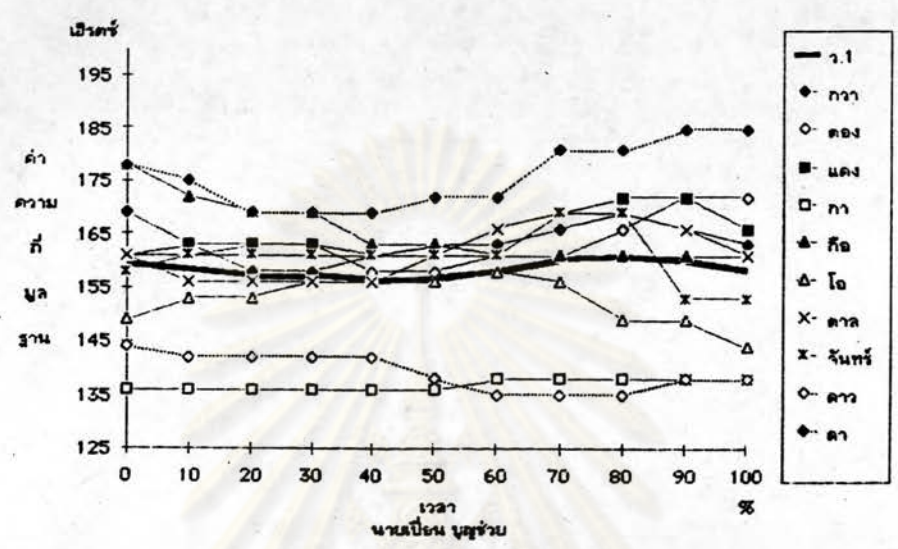

ภาพที่ 19 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของวรมลยัคคที่ 6 อำเภอกุสุมาวรี
ในพียงค้หลังของค่าสองพียงค้

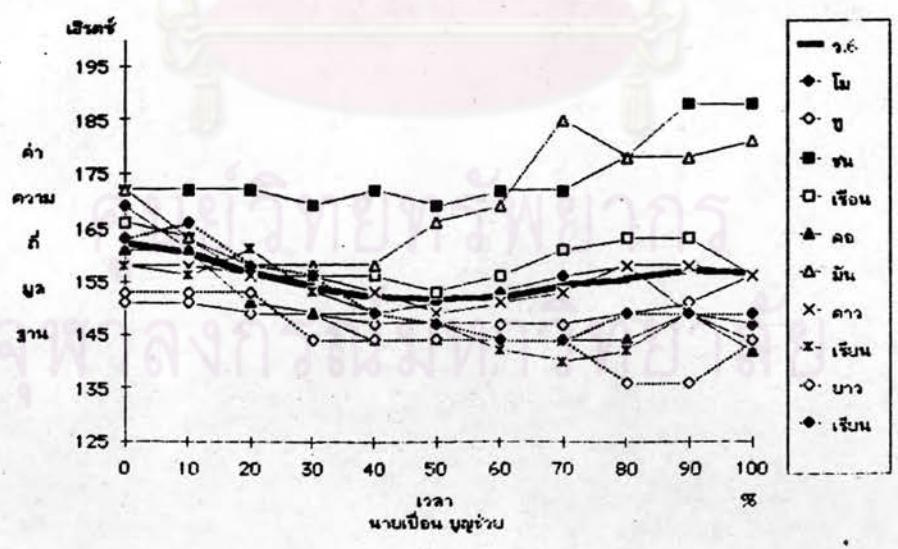
อำเภอเมือง จากภาพกราฟที่ 20 และ 21 จะเห็นได้ว่าวรรณยุกต์ที่ 1 และ 6 มีสีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน กล่าวคือ วรรณยุกต์ที่ 1 และ 6 กลุ่มของเสียงส่วนใหญ่จะเป็นเสียงตก-ขึ้นเล็กน้อยและระดับ-ขึ้นเช่นเดียวกัน นอกจากนี้ค่าความถี่มูลฐานยังใกล้เคียงกันด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจึงจัดให้หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 และ 6 เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์เดียวกันและสรุปว่าอำเภอเมืองเป็นระบบหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง

อำเภอบ้านสัก จากภาพกราฟที่ 22 และ 23 จะเห็นได้ว่าวรรณยุกต์ที่ 1 และ 6 มีสีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน กล่าวคือ วรรณยุกต์ที่ 1 และ 6 กลุ่มของเสียงส่วนใหญ่จะเป็นเสียงตก-ขึ้นเล็กน้อยเช่นเดียวกันและค่าความถี่มูลฐานจริงซ้อนกันสนิทดังนั้นผู้วิจัยจึงจัดให้หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 และ 6 เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์เดียวกันและสรุปว่าอำเภอบ้านสักเป็นระบบหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง

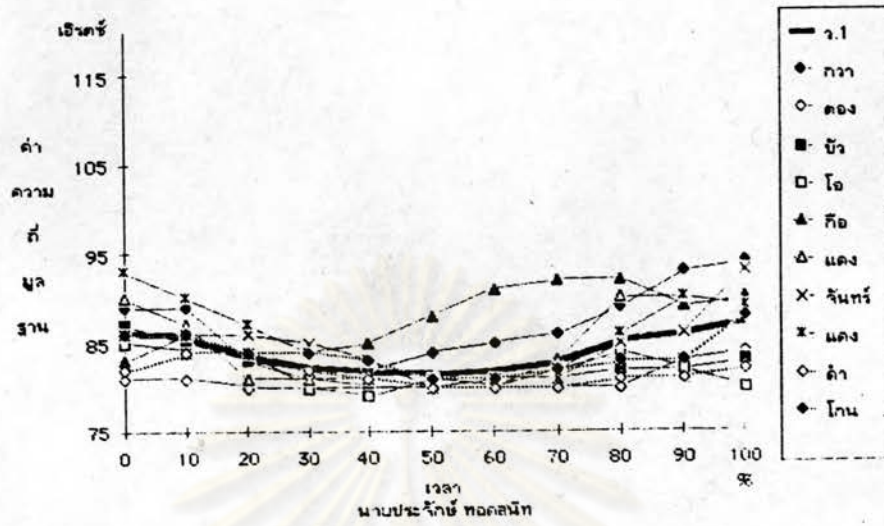
ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

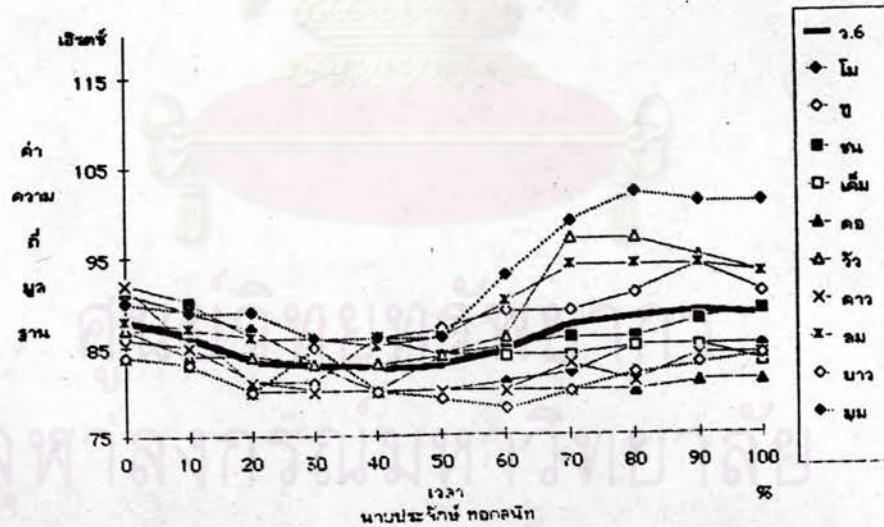
ภาพที่ 20 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของวาระชุกต์ที่ 1 อำเภอเมือง
ในพยางค์หลังของคำสองพยางค์

ภาพที่ 21 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของวาระชุกต์ที่ 6 อำเภอเมือง
ในพยางค์หลังของคำสองพยางค์

ภาพที่ 22 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของวรรณยุกต์ที่ 1 อ้าเกณฑ์สะแก
ในพยางค์หลังของคำสองพยางค์

ภาพที่ 23 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของวรรณยุกต์ที่ 6 อ้าเกณฑ์สะแก
ในพยางค์หลังของคำสองพยางค์

3. หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 และหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 ในพยางค์หน้าของคำสองพยางค์

ผู้วิจัยพบว่าสีลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 และวรรณยุกต์ที่ 6 คล้ายคลึงกัน ในบางอำเภอ ผู้วิจัยจึงพิมพ์กราฟค่าความถี่มูลฐานจริงของวรรณยุกต์ที่ 1 และวรรณยุกต์ที่ 6 ของทุกอำเภอเพื่อนำมาวิเคราะห์ว่ารวมเป็นหน่วยเสียงเดียวกันหรือไม่ หากรวมเป็นหน่วยเสียงเดียวกัน อำเภอนั้นจะเป็นระบบวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง หากแยกเป็นคนละหน่วยเสียง อำเภอนั้นจะเป็นระบบวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียง โดยผู้วิจัยใช้เกณฑ์ที่ได้ตั้งไว้มาพิจารณา (ดูเกณฑ์ในบทที่ 2)

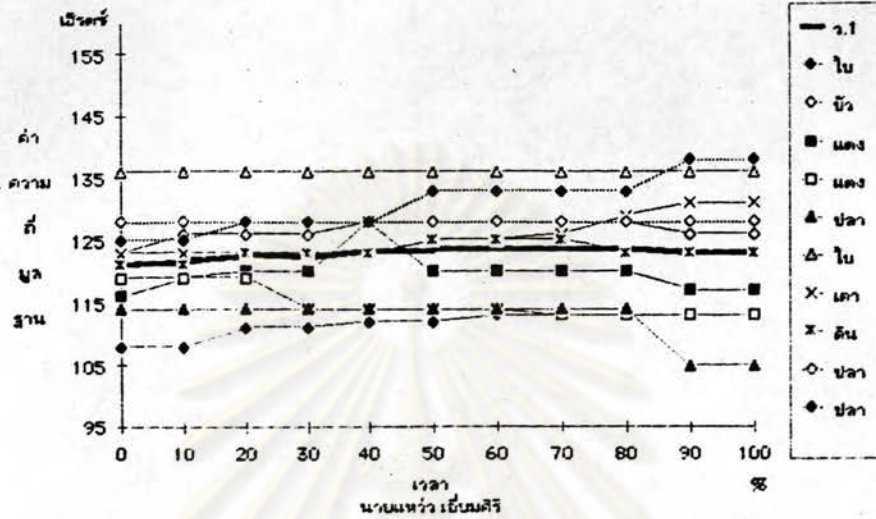
ดังนั้นผู้วิจัยจึงพิมพ์กราฟค่าความถี่มูลฐานจริงของวรรณยุกต์ที่ 1 และ 6 ของทุกอำเภอนำมาวิเคราะห์ ดังต่อไปนี้

อำเภอหัวหิน จากภาพกราฟที่ 24 และ 25 จะเห็นได้ว่าวรรณยุกต์ที่ 1 และ 6 มีค่าความถี่มูลฐานใกล้เคียงกัน แต่มีสีลักษณะที่ต่างต่างกัน กล่าวคือ วรรณยุกต์ที่ 1 กลุ่มของเสียงส่วนใหญ่จะเป็นเสียงระดับ ส่วนวรรณยุกต์ที่ 6 กลุ่มของเสียงส่วนใหญ่จะเป็นเสียงขึ้น ผู้วิจัยจึงจัดให้หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 และ 6 เป็นคนละหน่วยเสียงกัน และสรุปว่าอำเภอหัวหินเป็นระบบหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียง

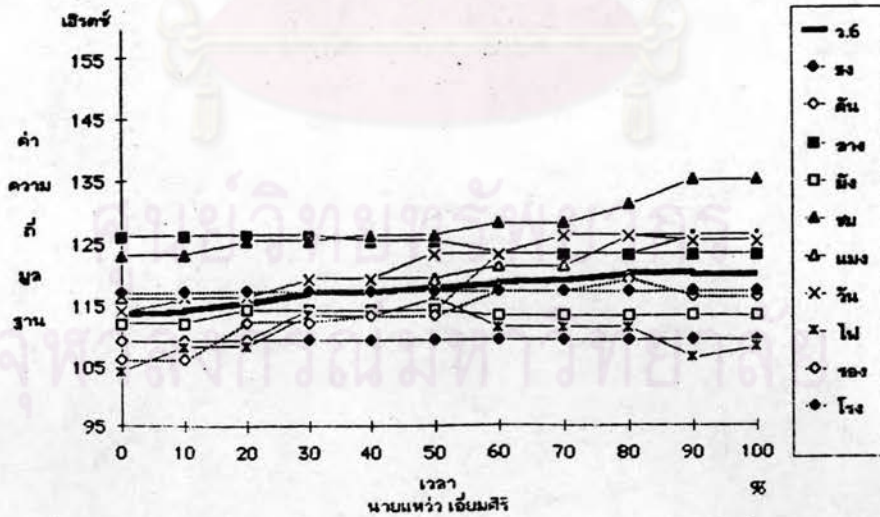
อำเภอปราณบุรี จากภาพกราฟที่ 26 และ 27 จะเห็นได้ว่าวรรณยุกต์ที่ 1 และ 6 มีสีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน กล่าวคือ วรรณยุกต์ที่ 1 และ 6 กลุ่มของเสียงส่วนใหญ่จะเป็นเสียงตกเช่นเดียวกันและค่าความถี่มูลฐานยังใกล้เคียงกันด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจึงจัดให้หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 และ 6 เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์เดียวกันและสรุปว่าอำเภอปราณบุรีเป็นระบบหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง

อำเภอกุยบุรี จากภาพกราฟที่ 28 และ 29 จะเห็นได้ว่าวรรณยุกต์ที่ 1 และ 6 แม้ว่าวรรณยุกต์ทั้งสองนี้จะมีค่าความถี่มูลฐานซ้อนกัน แต่มีสีลักษณะที่ต่างต่างกัน กล่าวคือ วรรณยุกต์ที่ 1 กลุ่มของเสียงส่วนใหญ่จะเป็นเสียงระดับ ส่วนวรรณยุกต์ที่ 6 กลุ่มของเสียงส่วนใหญ่จะเป็นเสียงขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจึงจัดให้หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 และ 6 เป็นคนละหน่วยเสียงกันและสรุปว่าอำเภอกุยบุรีเป็นระบบหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 6 หน่วยเสียง

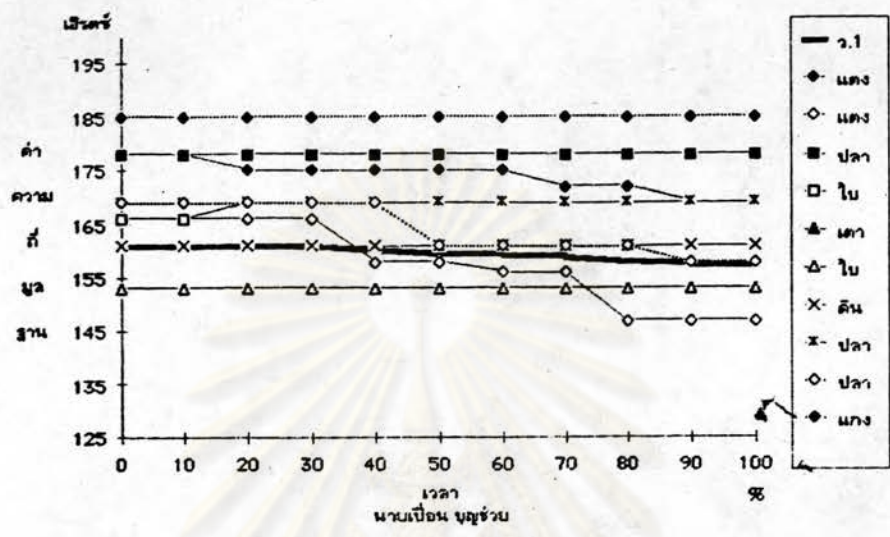
อำเภอเมือง จากภาพกราฟที่ 30 และ 31 จะเห็นได้ว่าวรรณยุกต์ที่ 1 และ 6 มีสีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน กล่าวคือ วรรณยุกต์ที่ 1 และ 6 กลุ่มของเสียงส่วนใหญ่จะเป็นเสียงระดับ-ตกเล็กน้อย นอกจากนี้ค่าความถี่มูลฐานยังใกล้เคียงกันด้วย ดังนั้นผู้วิจัยจึงจัดให้หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 และ 6 เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์เดียวกันและสรุปว่าอำเภอเมืองเป็นระบบหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง

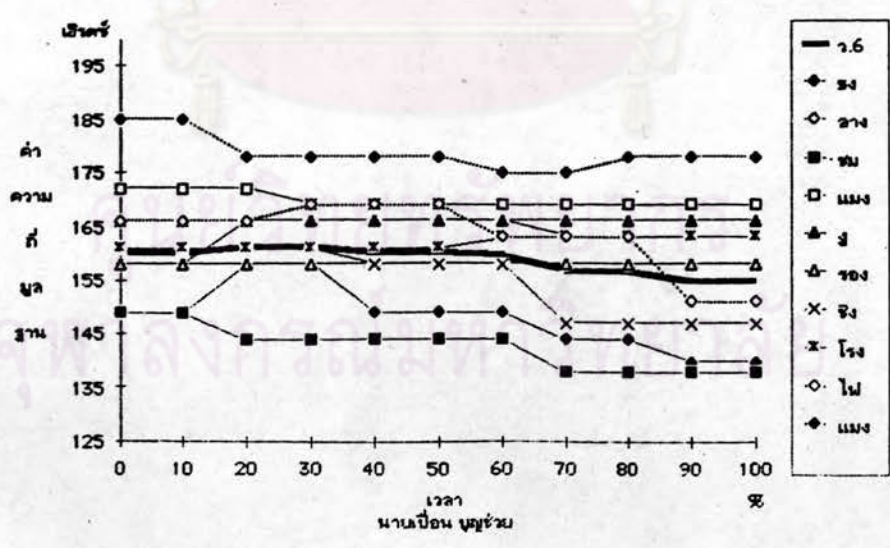
ภาพที่ 24 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของวรมชกต์ที่ 1 อำเภอหัวหิน
ในพหุค่าหน้าของค่าสองพหุค่า

ภาพที่ 25 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของวรมชกต์ที่ 6 อำเภอหัวหิน
ในพหุค่าหน้าของค่าสองพหุค่า

ภาพที่ 30 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของบรรณยุกต์ที่ 1 อำเภอเมือง
ในพยางค์หน้าของคำสองพยางค์

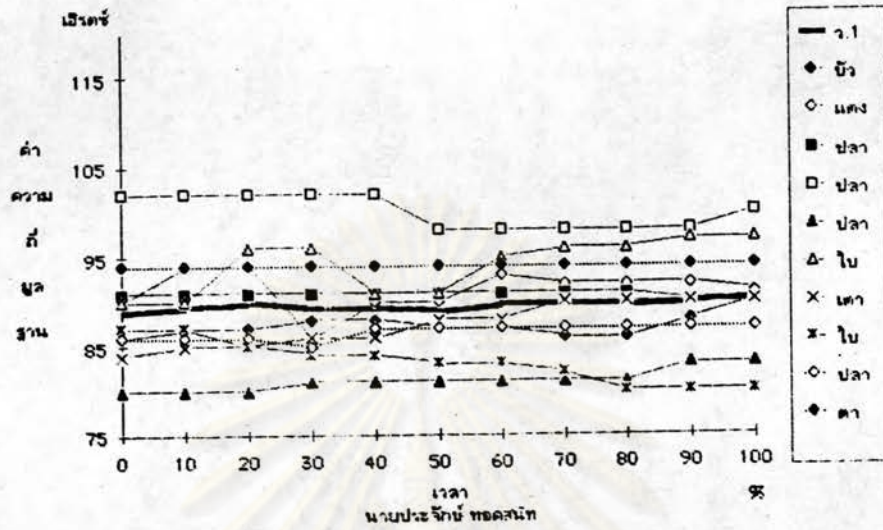

ภาพที่ 31 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของบรรณยุกต์ที่ 6 อำเภอเมือง
ในพยางค์หน้าของคำสองพยางค์

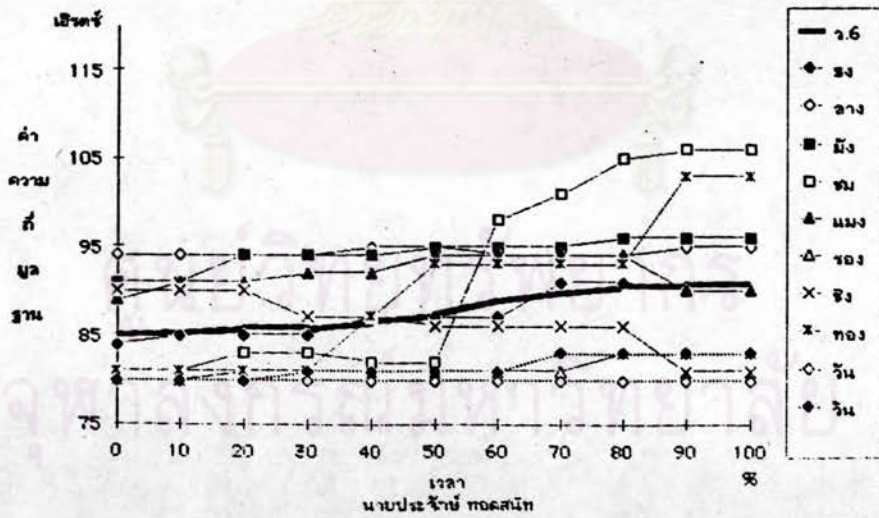
อำเภอทับสะแก จากภาพกราฟที่ 32 และ 33 จะเห็นได้ว่าวรรณยุกต์ที่ 1 และ 6 มีสีลักษณะที่คล้ายคลึงกัน กล่าวคือ วรรณยุกต์ที่ 1 และ 6 กลุ่มของเสียงส่วนใหญ่จะเป็นเสียงระดับเช่นเดียวกัน แม้ว่าวรรณยุกต์ที่ 6 จะมีค่าเฉลี่ยเป็นเสียงขึ้น แต่เป็นเพราะค่าว่าชม(พู่)และทอง(หยิบ)ที่เป็นเสียงขึ้นสูงกว่าค่าอื่นๆซึ่งอาจเกิดจากการเน้นคำพูด นอกจากนี้ค่าความถี่มูลฐานจริงซ้อนกันสนิท ดังนั้นผู้วิจัยจึงจัดให้หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 และ 6 เป็นหน่วยเสียงวรรณยุกต์เดียวกันและสรุปว่าอำเภอทับสะแกเป็นระบบหน่วยเสียงวรรณยุกต์ 5 หน่วยเสียง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพที่ 32 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของบรรดษกต์ที่ 1 อำเภอกับสะแก
ในพหุศาสตร์หน้าของค่าสองพหุศาสตร์

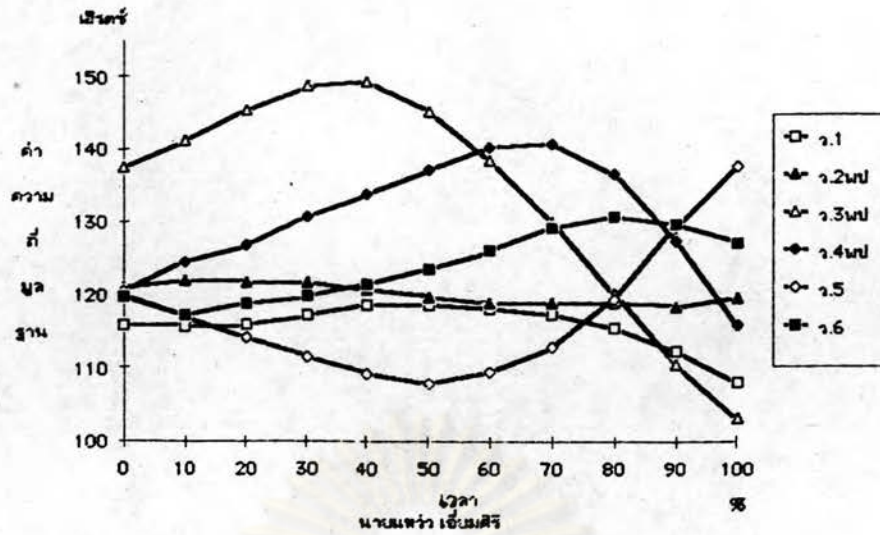
ภาพที่ 33 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของบรรดษกต์ที่ 6 อำเภอกับสะแก
ในพหุศาสตร์หน้าของค่าสองพหุศาสตร์

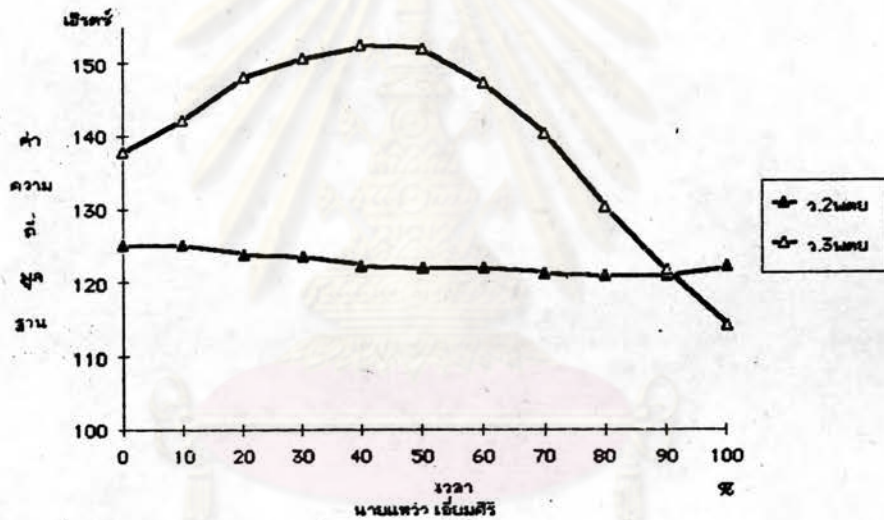
ภาคผนวก ง

กราฟค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ย

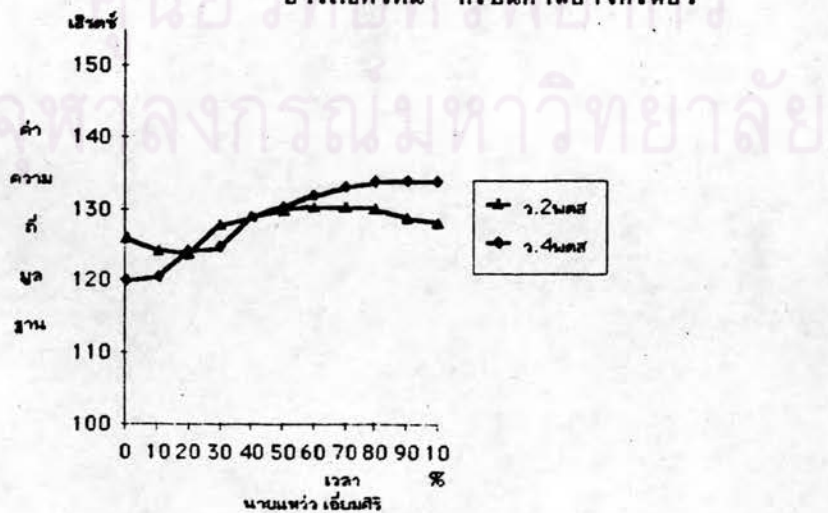
ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

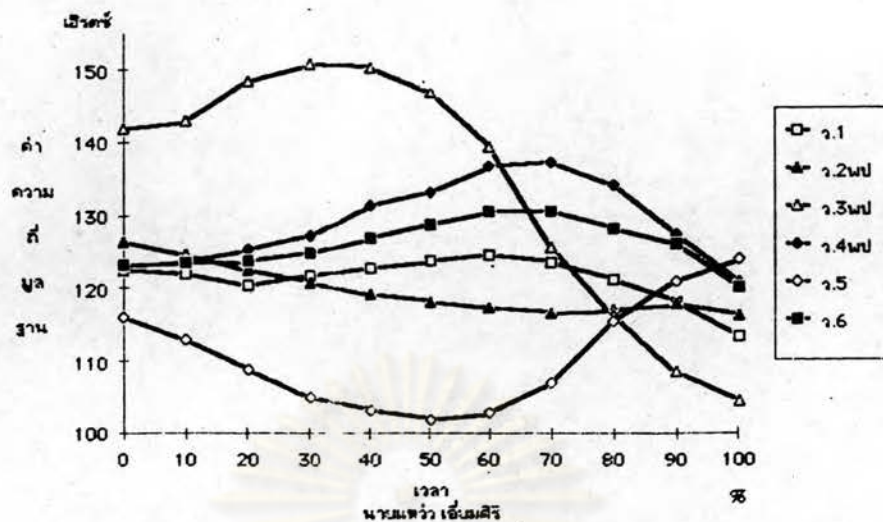
ภาพที่ 1 : แสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของวรัณชกต์ในค่าพวงค้เป็น
อ่าเกอหัวทิน ที่เป้นค่าพวงค้เดีซว

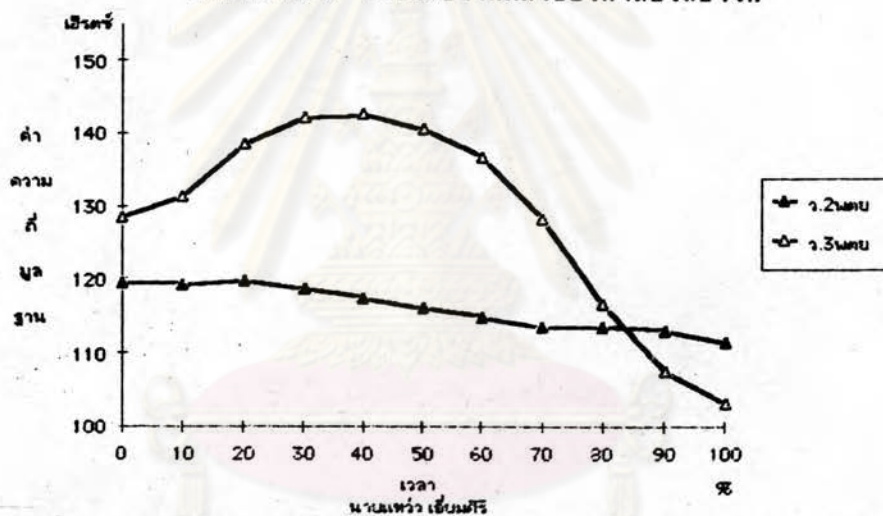
ภาพที่ 2 : แสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของวรัณชกต์ในค่าพวงค้คาสระเสีองชว
อ่าเกอหัวทิน ที่เป้นค่าพวงค้เดีซว

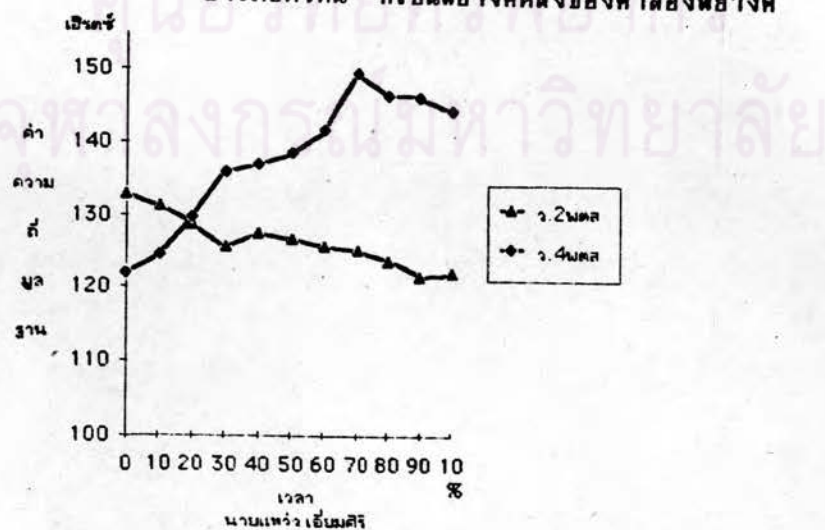
ภาพที่ 3 : แสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของวรัณชกต์ในค่าพวงค้คาสระเสีองส้น
อ่าเกอหัวทิน ที่เป้นค่าพวงค้เดีซว

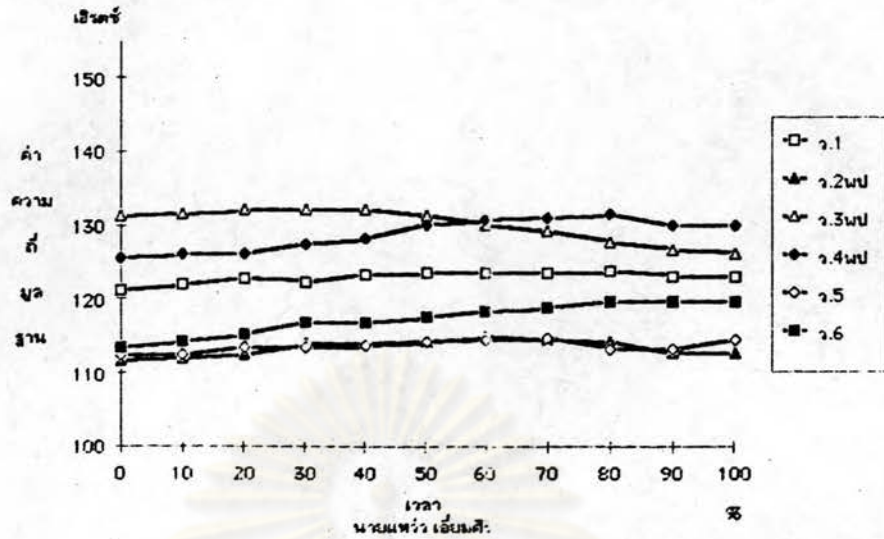
ภาพที่ 4 : แสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของวอร์มชุกต์ในค่าพยางค์เป็น
อำเภอหัวหิน ที่เป็นพยางค์หลังของคำสองพยางค์

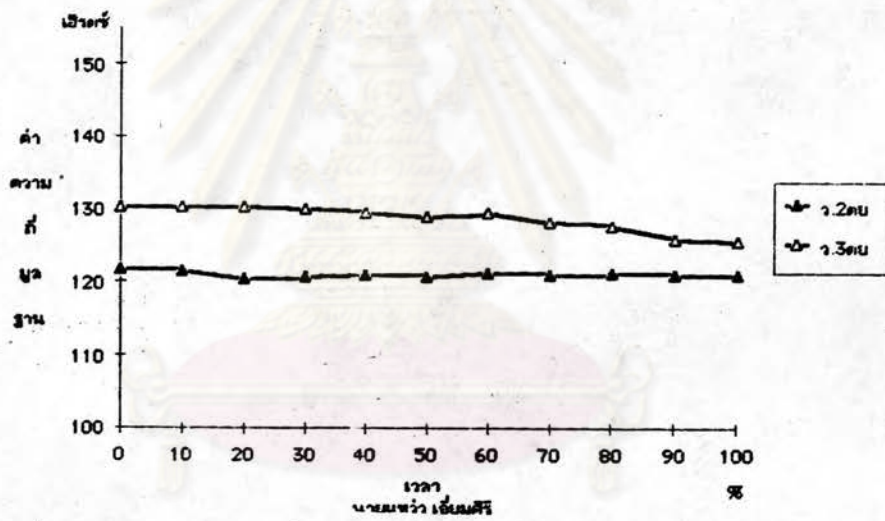
ภาพที่ 5 : แสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของวอร์มชุกต์ในค่าพยางค์คำสระเสียงยาว
อำเภอหัวหิน ที่เป็นพยางค์หลังของคำสองพยางค์

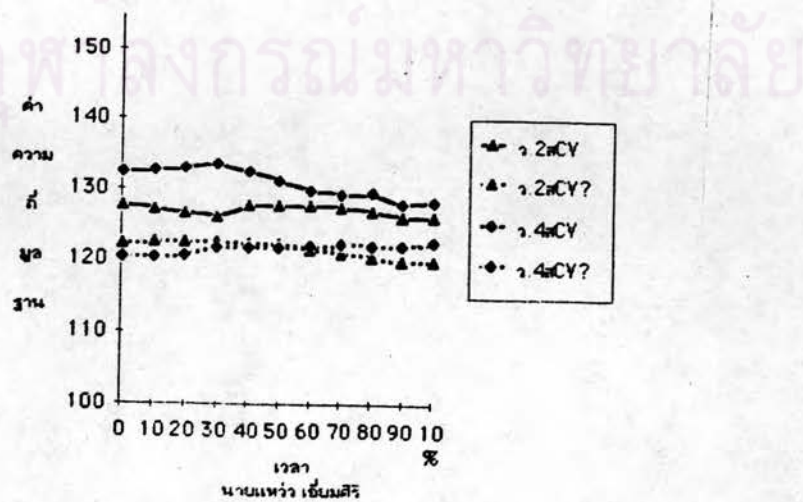
ภาพที่ 6 : แสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของวอร์มชุกต์ในค่าพยางค์คำสระเสียงสั้น
อำเภอหัวหิน ที่เป็นพยางค์หลังของคำสองพยางค์

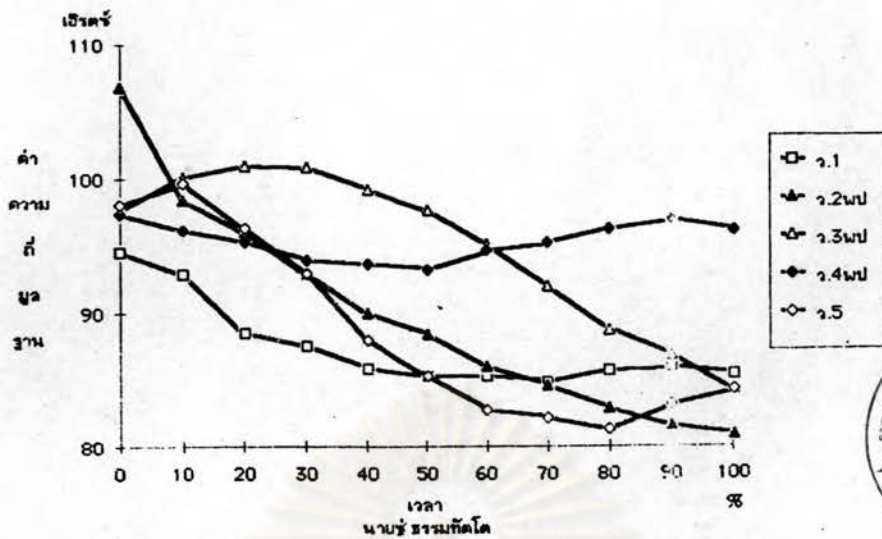
ภาพที่ 7 : แสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของวรรณยุกต์ในคำพยางค์เป็น
อำเภอหัวหิน ที่เป็นพยางค์หน้าของคำสองพยางค์

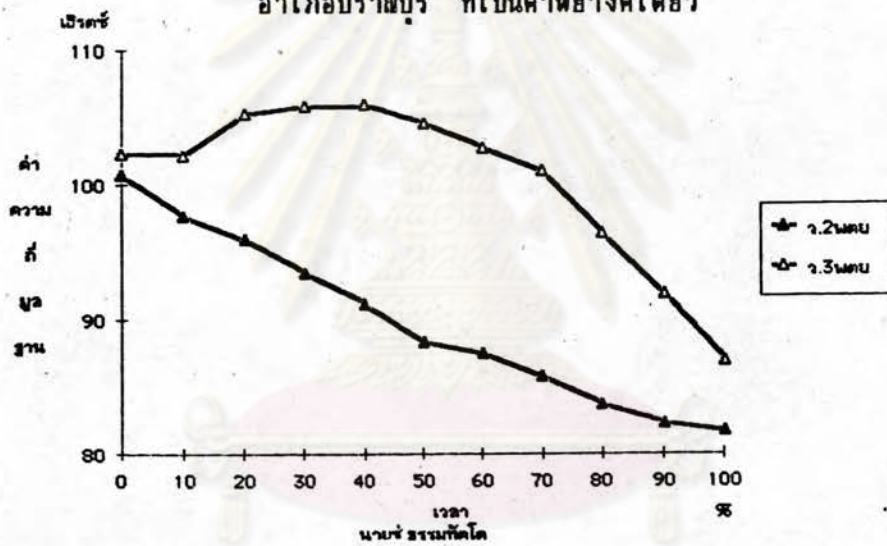
ภาพที่ 8 : แสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของวรรณยุกต์ในคำพยางค์ท้ายสระเสียงยาว
อำเภอหัวหิน ที่เป็นพยางค์หน้าของคำสองพยางค์

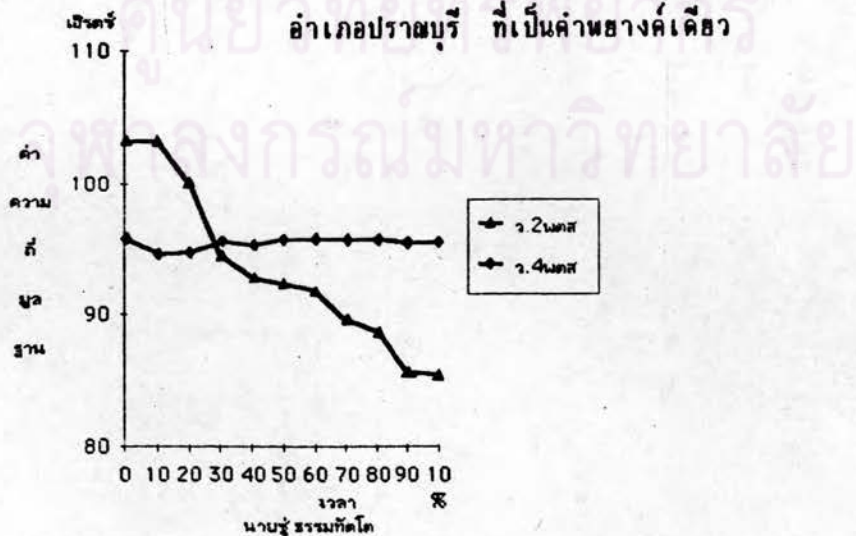
ภาพที่ 9 : แสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของวรรณยุกต์ในคำพยางค์ท้ายสระเสียงสั้น
อำเภอหัวหิน ที่เป็นพยางค์หน้าของคำสองพยางค์

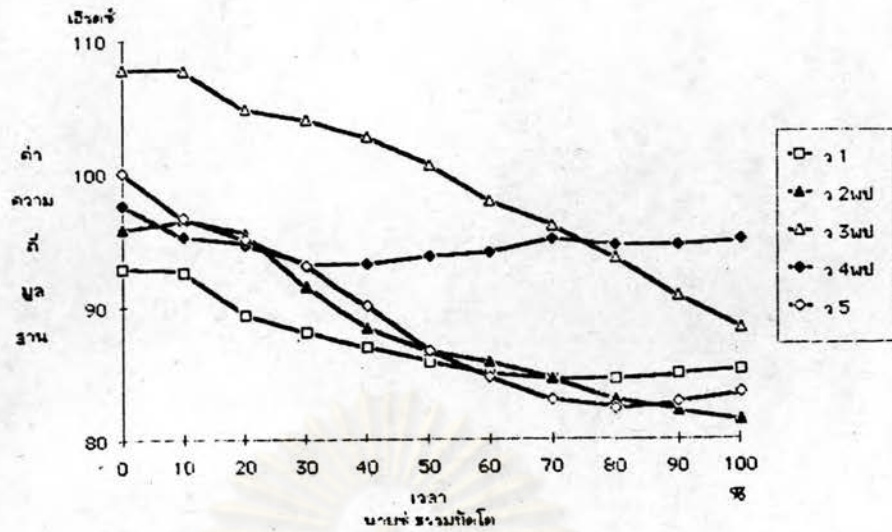
ภาพที่ 10 : แสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของวรมชุกต์ในค่าพียงค์เป็น
อำเภอปราบบุรี ที่เป็นค่าพียงค์เดี่ยว

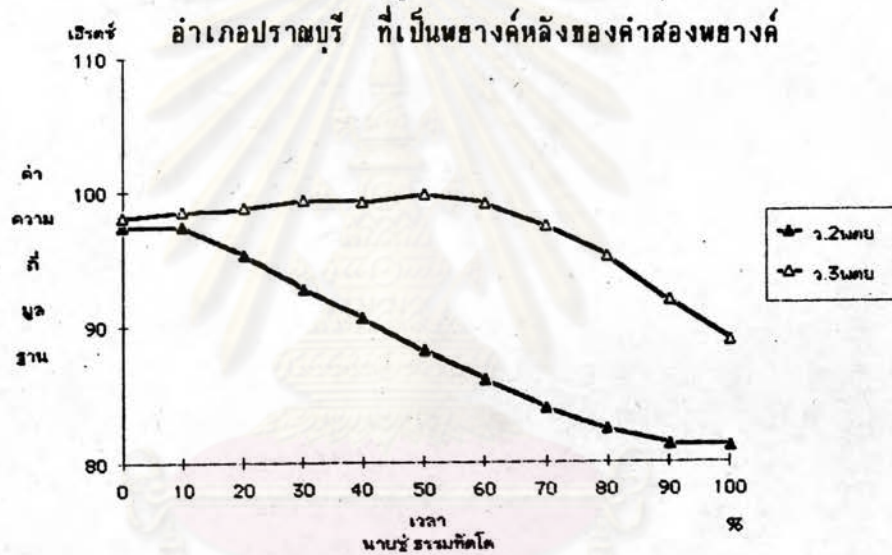
ภาพที่ 11 : แสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของวรมชุกต์ในค่าพียงค์คาสระเสื่องฮาว
อำเภอปราบบุรี ที่เป็นค่าพียงค์เดี่ยว

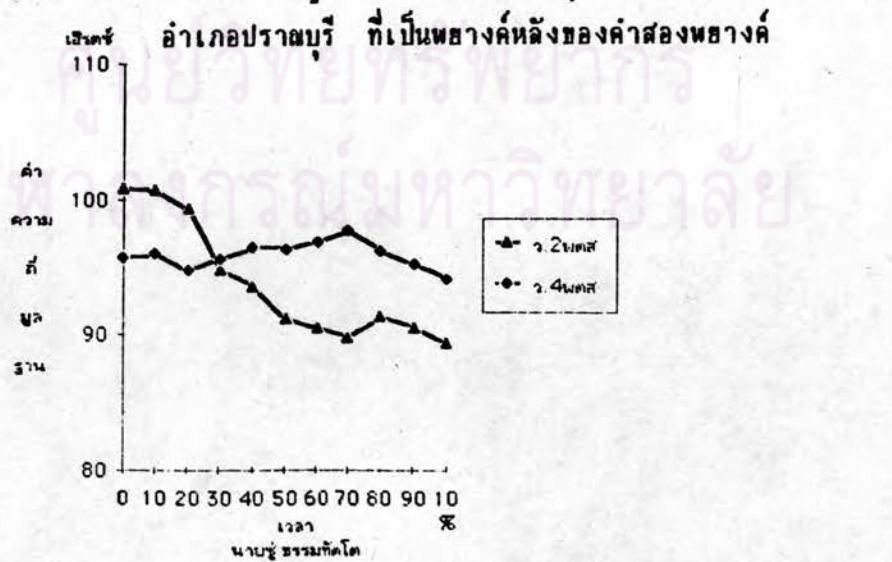
ภาพที่ 12 : แสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของวรมชุกต์ในค่าพียงค์คาสระเสื่องฮาว
อำเภอปราบบุรี ที่เป็นค่าพียงค์เดี่ยว

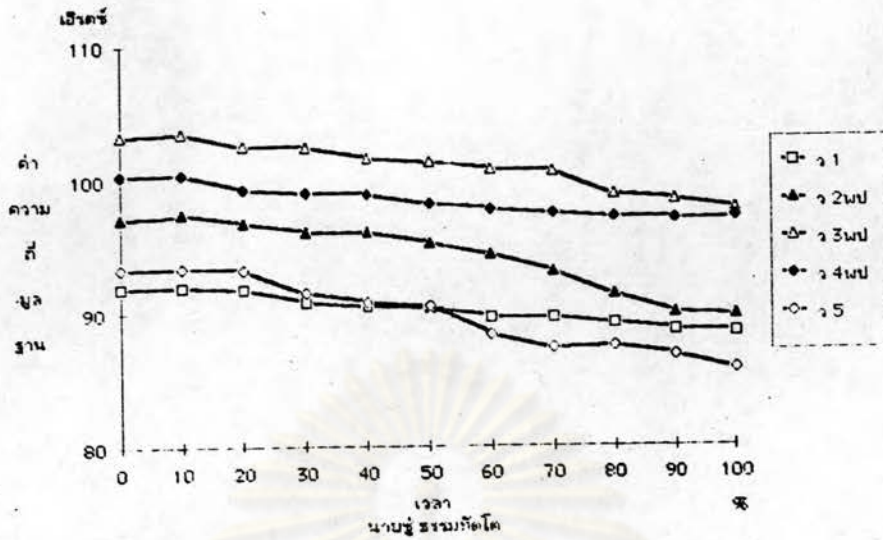
ภาพที่ 13 : แสดงค่าความถี่มาตรฐานเฉลี่ยของวรัณยุกต์ในคำพยางค์เป็น

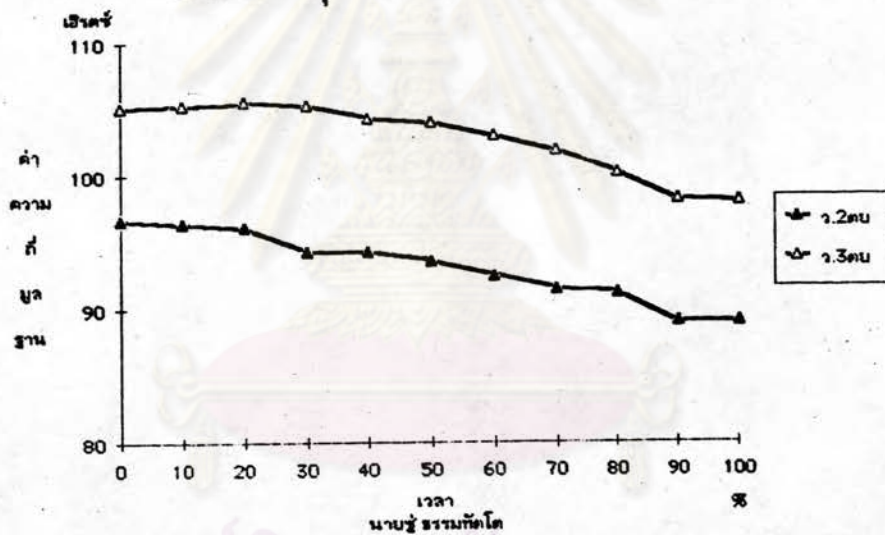
ภาพที่ 14 : แสดงค่าความถี่มาตรฐานเฉลี่ยของวรัณยุกต์ในคำพยางค์ตายสระเสียงยาว

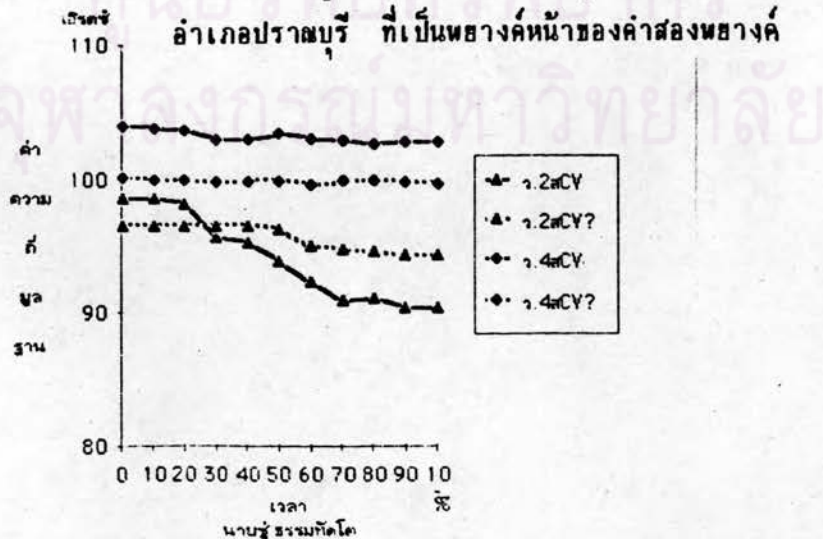
ภาพที่ 15 : แสดงค่าความถี่มาตรฐานเฉลี่ยของวรัณยุกต์ในคำพยางค์ตายสระเสียงสั้น

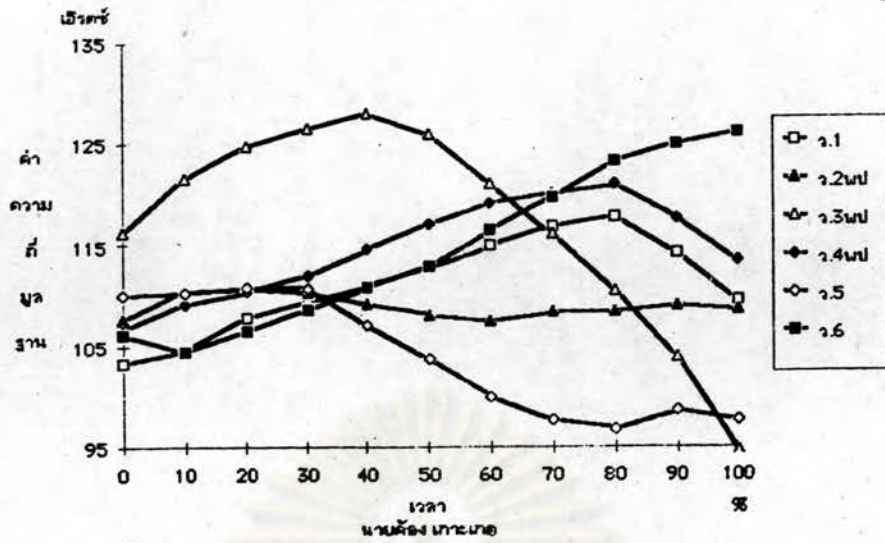
ภาพที่ 16 : แสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของวรรณยุกต์ในคำพยางค์เป็น
อ่าเกอปราณบุรี ที่เป็นพยางค์หน้าของคำสองพยางค์

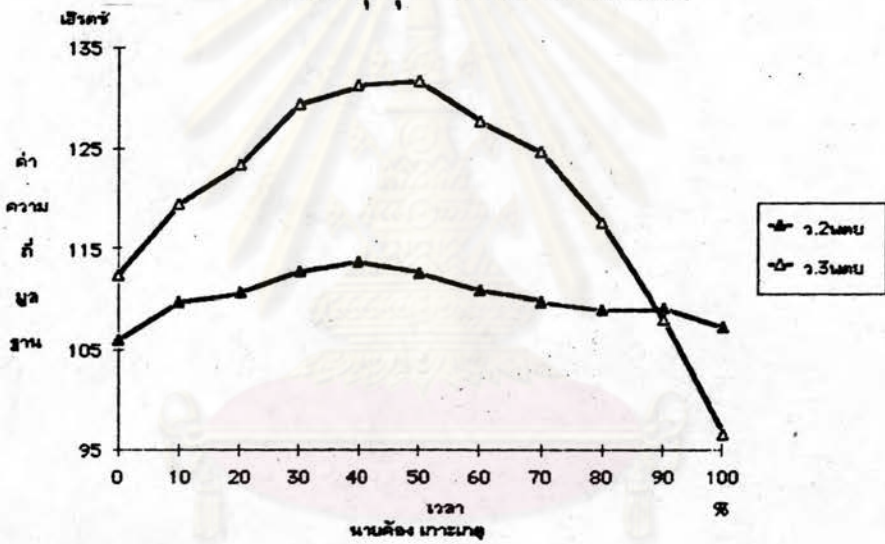
ภาพที่ 17 : แสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของวรรณยุกต์ในคำพยางค์คำสระเสียงยาว
อ่าเกอปราณบุรี ที่เป็นพยางค์หน้าของคำสองพยางค์

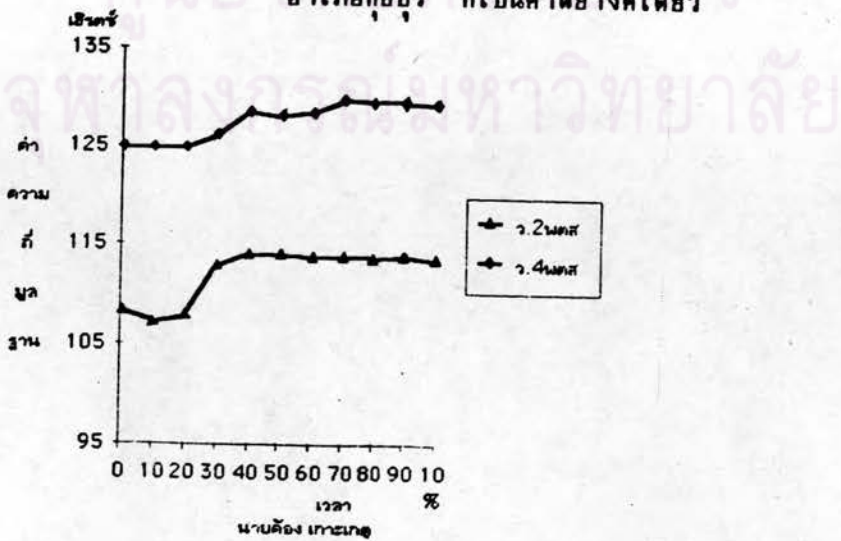
ภาพที่ 18 : แสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของวรรณยุกต์ในคำพยางค์คำสระเสียงสั้น
อ่าเกอปราณบุรี ที่เป็นพยางค์หน้าของคำสองพยางค์

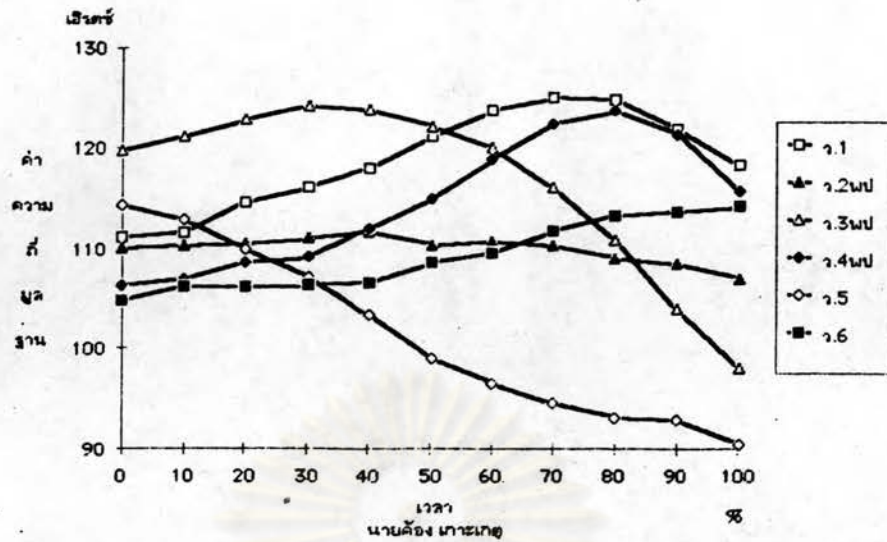
ภาพที่ 19 : แสดงค่าความถ่วงมูลฐานเฉลี่ยของวุ้นของวุ้นยักต์ในค่าพหุคูณเป็น
อำเภออุบลูรี ที่เป็นค่าพหุคูณเดี่ยว

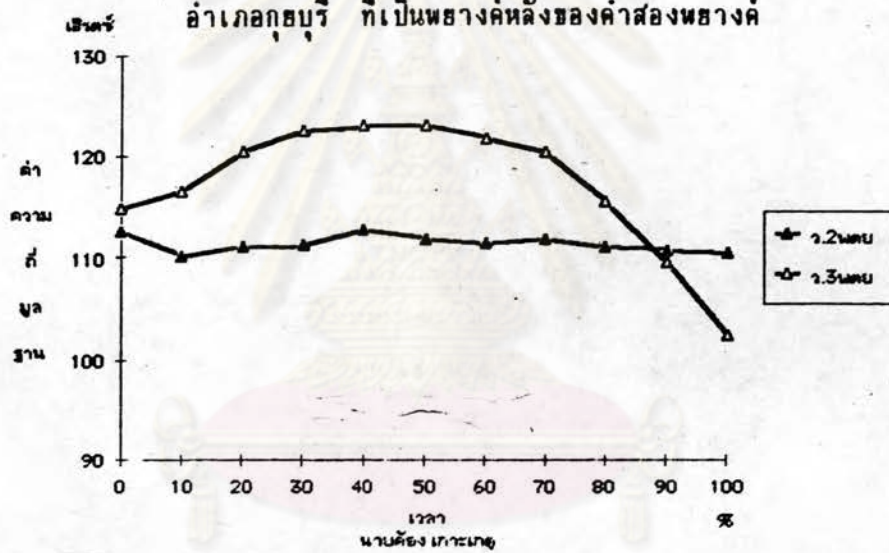
ภาพที่ 20 : แสดงค่าความถ่วงมูลฐานเฉลี่ยของวุ้นของวุ้นยักต์ในค่าพหุคูณค่ายสระเสียงยาว
อำเภออุบลูรี ที่เป็นค่าพหุคูณเดี่ยว

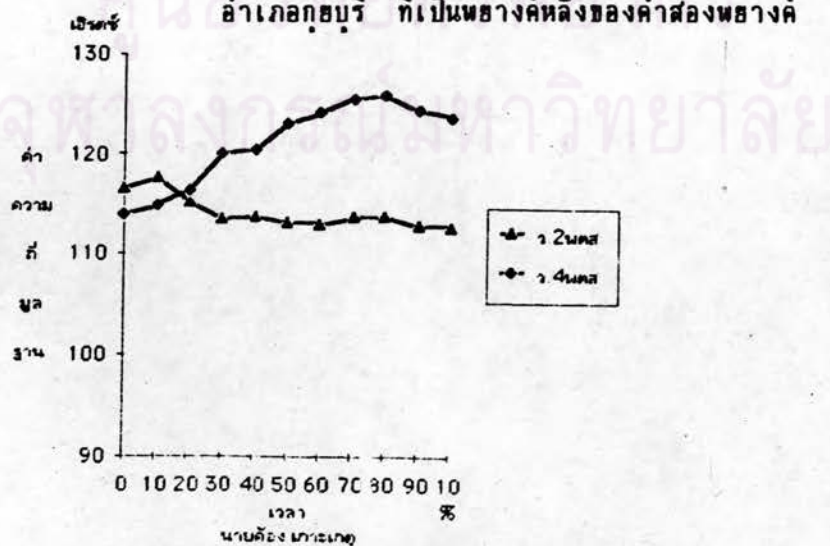
ภาพที่ 21 : แสดงค่าความถ่วงมูลฐานเฉลี่ยของวุ้นของวุ้นยักต์ในค่าพหุคูณค่ายสระเสียงสั้น
อำเภออุบลูรี ที่เป็นค่าพหุคูณเดี่ยว

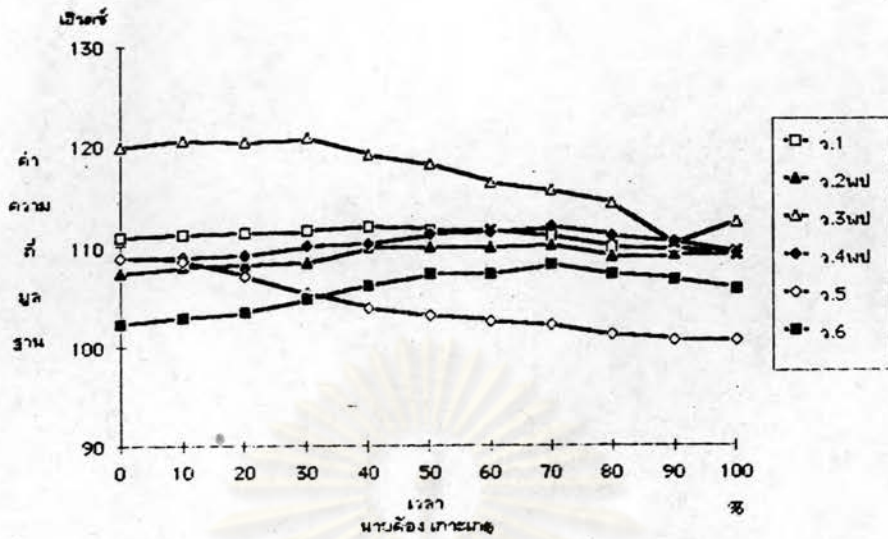
ภาพที่ 22 : แสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของวรัณยุกต์ในค่าพยางค์เป็น
อ่าเภอกุขบุรี ที่เป็นพยางค์หลังของค่าสองพยางค์

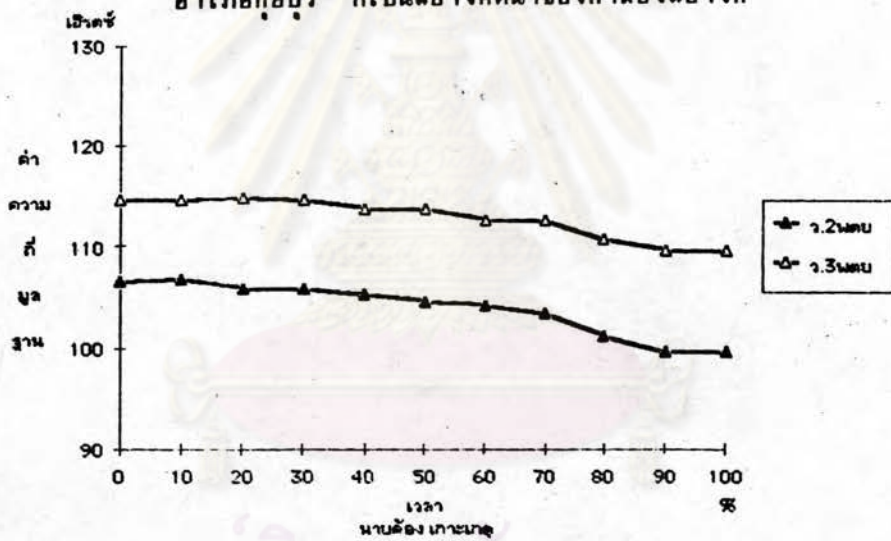
ภาพที่ 23 : แสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของวรัณยุกต์ในค่าพยางค์ค้ายสระเสียงยาว
อ่าเภอกุขบุรี ที่เป็นพยางค์หลังของค่าสองพยางค์

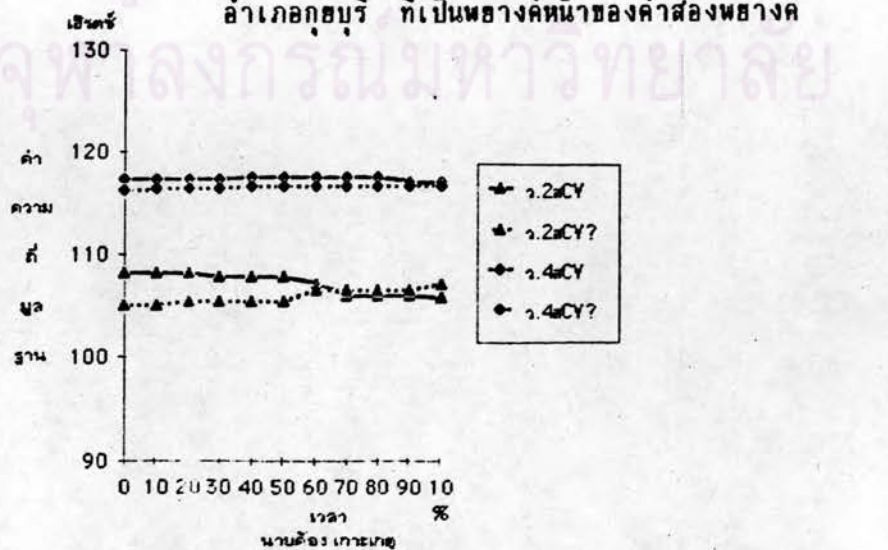
ภาพที่ 24 : แสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของวรัณยุกต์ในค่าพยางค์ค้ายสระเสียงสั้น
อ่าเภอกุขบุรี ที่เป็นพยางค์หลังของค่าสองพยางค์

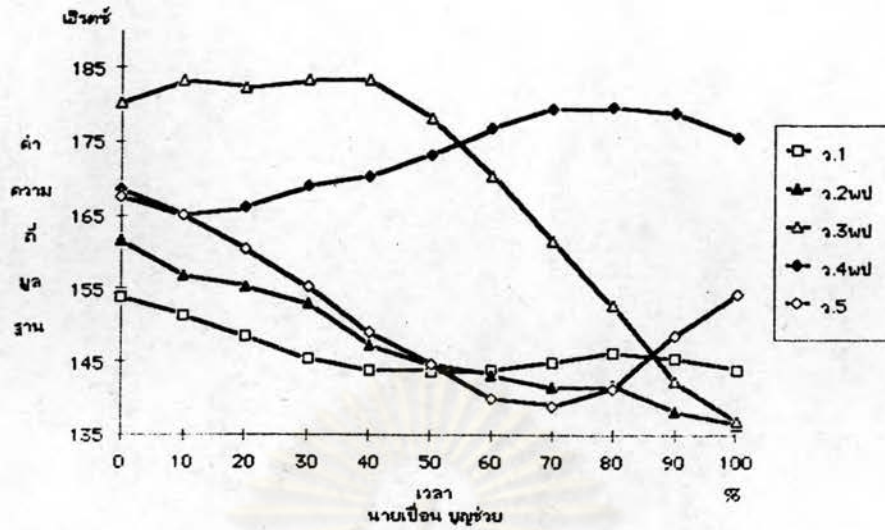
ภาพที่ 25 : แสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของวรรณยุกต์ในคำพยางค์เป็น
อำเภอกุสุมาวรี ที่เป็นพยางค์หน้าของคำสองพยางค์

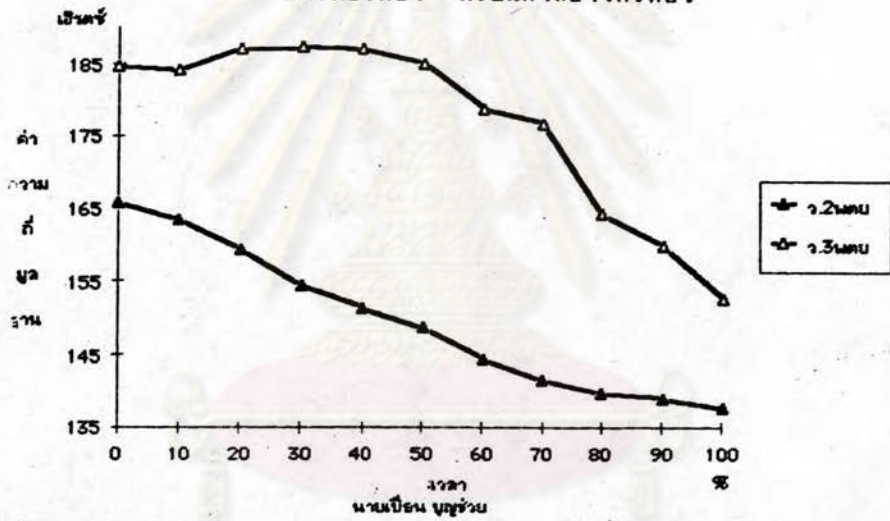
ภาพที่ 26 : แสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของวรรณยุกต์ในคำพยางค์คำสระเสียงยาว
อำเภอกุสุมาวรี ที่เป็นพยางค์หน้าของคำสองพยางค์

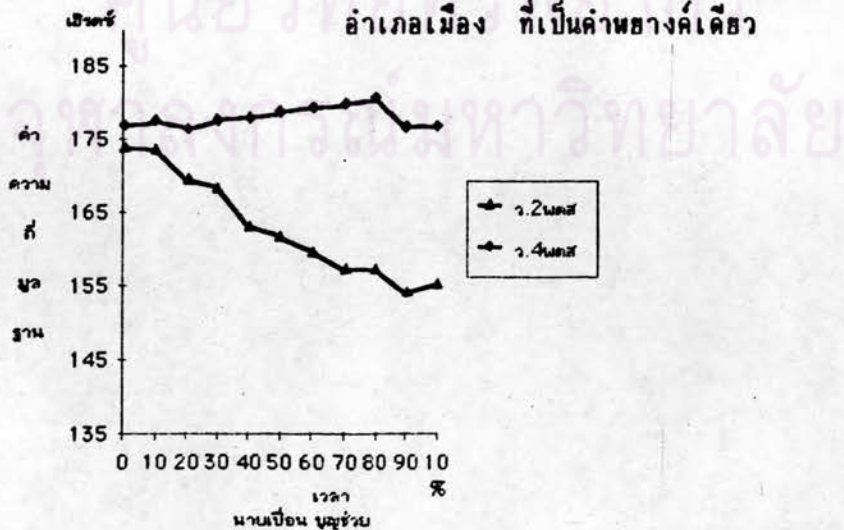
ภาพที่ 27 : แสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของวรรณยุกต์ในคำพยางค์คำสระเสียงสั้น
อำเภอกุสุมาวรี ที่เป็นพยางค์หน้าของคำสองพยางค์

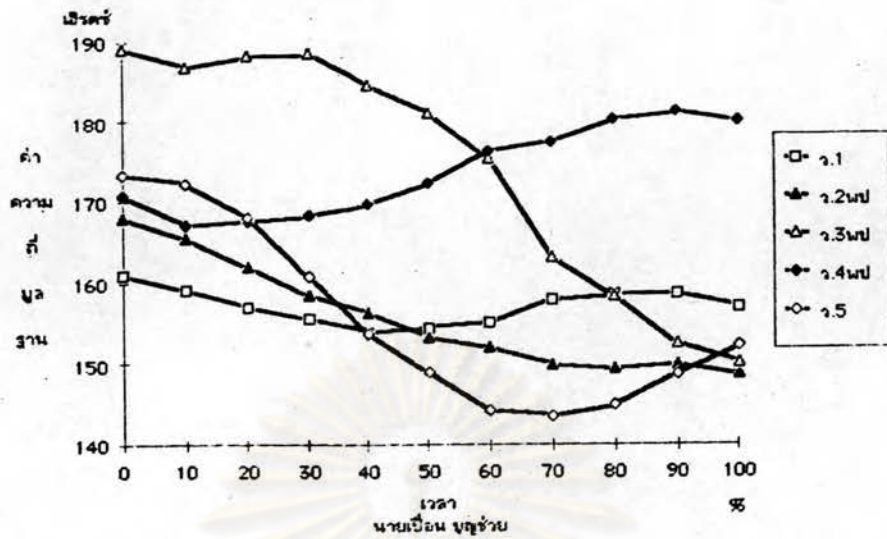
ภาพที่ 28 : แสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของวรรณยุกต์ในคำพยางค์เป็น
อำเภอเมือง ที่เป็นคำพยางค์เดี่ยว

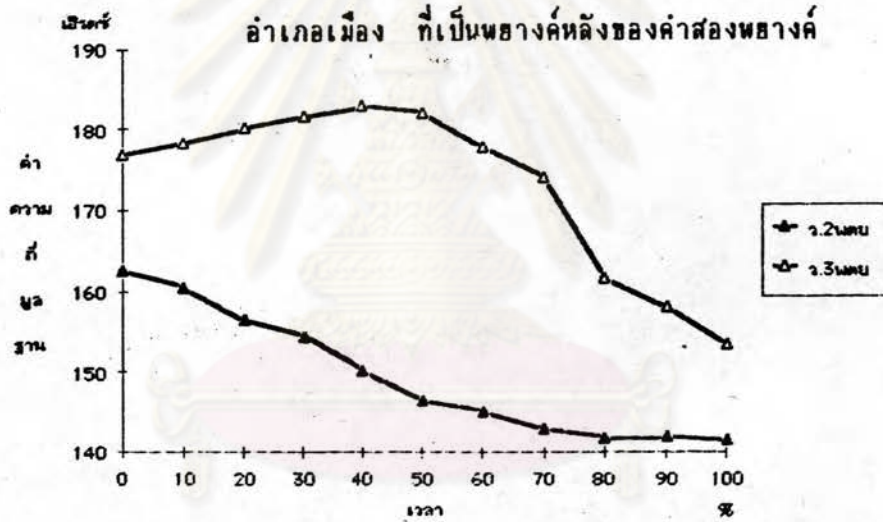
ภาพที่ 29 : แสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของวรรณยุกต์ในคำพยางค์คำสระเสียงยาว
อำเภอเมือง ที่เป็นคำพยางค์เดี่ยว

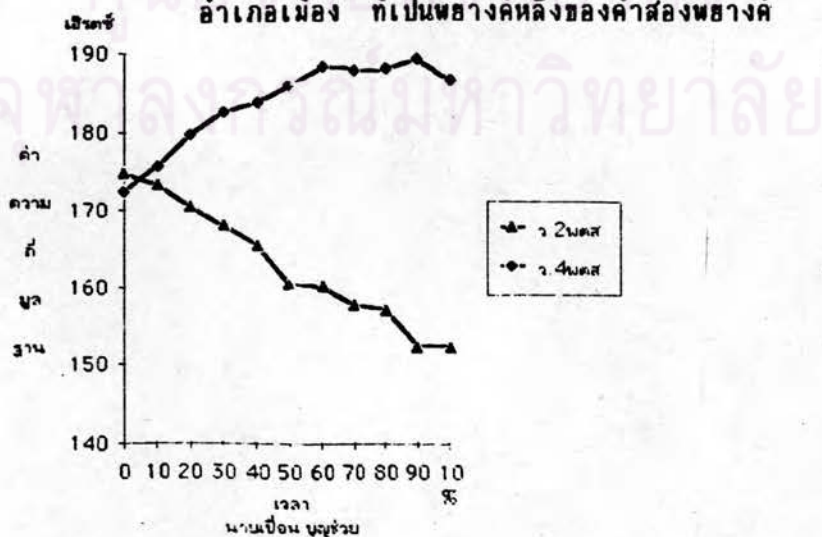
ภาพที่ 30 : แสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของวรรณยุกต์ในคำพยางค์คำสระเสียงสั้น
อำเภอเมือง ที่เป็นคำพยางค์เดี่ยว

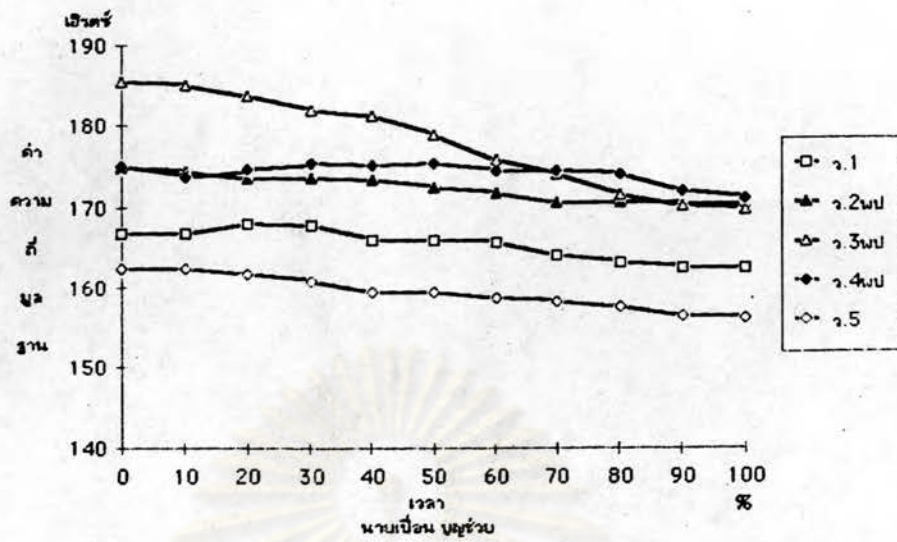
ภาพที่ 31 : แสดงค่าความมูลฐานเฉลี่ยของวรรณยุกต์ในคำพยางค์เป็น
อำเภอเมือง ที่เป็นพยางค์หลังของคำสองพยางค์

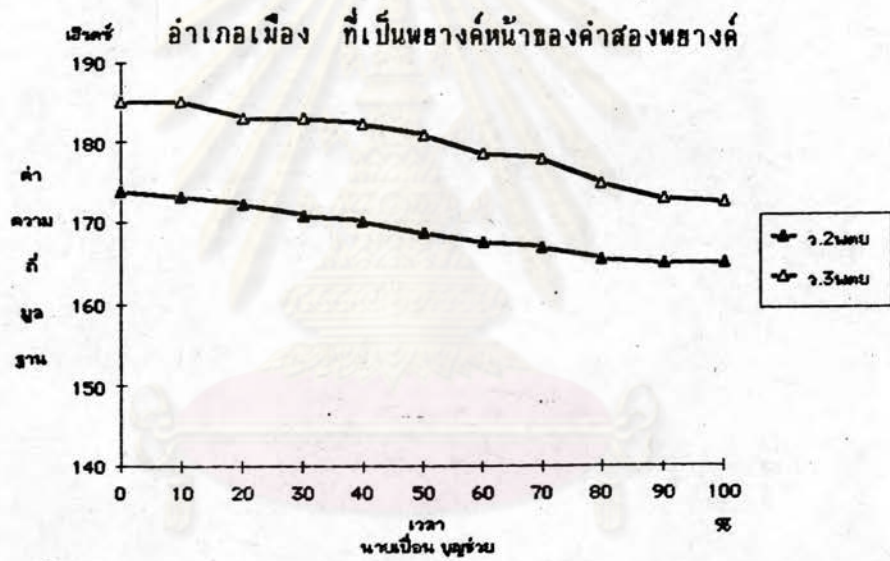
ภาพที่ 32 : แสดงค่าความมูลฐานเฉลี่ยของวรรณยุกต์ในคำพยางค์คำสระเสียงยาว
อำเภอเมือง ที่เป็นพยางค์หลังของคำสองพยางค์

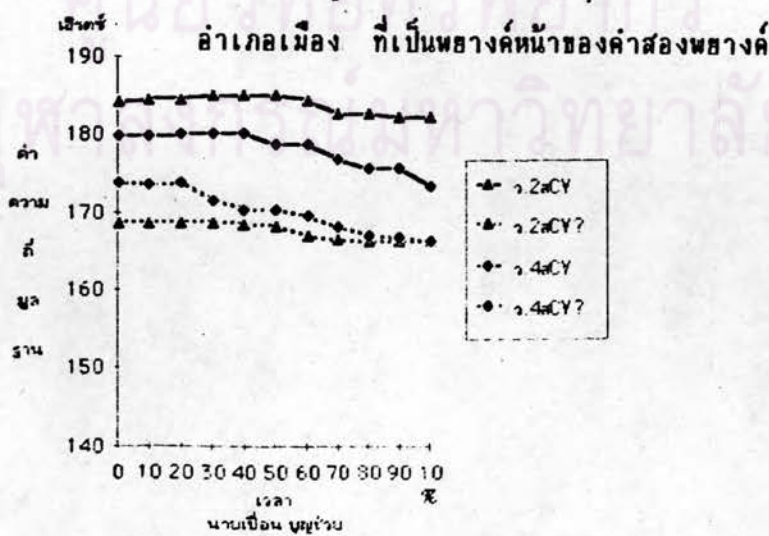
ภาพที่ 33 : แสดงค่าความมูลฐานเฉลี่ยของวรรณยุกต์ในคำพยางค์คำสระเสียงสั้น
อำเภอเมือง ที่เป็นพยางค์หลังของคำสองพยางค์

ภาพที่ 34 : แสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของวรรณอกค์ในค่าพยางค์เป็น

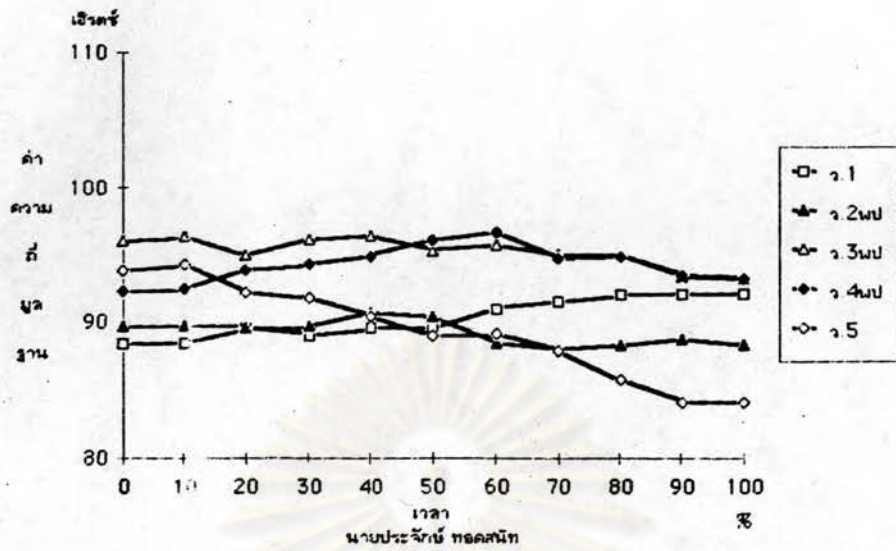

ภาพที่ 35 : แสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของวรรณอกค์ในค่าพยางค์ตายสระเสียงยาว

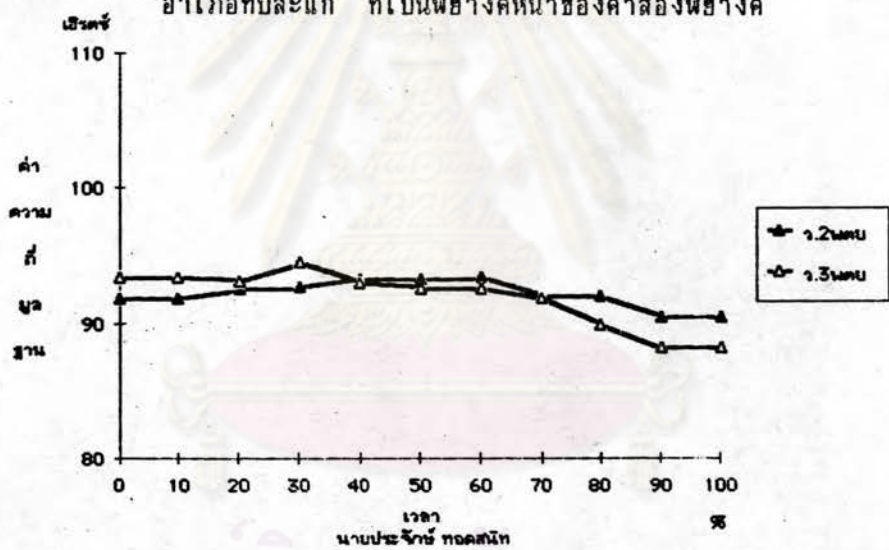

ภาพที่ 36 : แสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของวรรณอกค์ในค่าพยางค์ตายสระเสียงสั้น

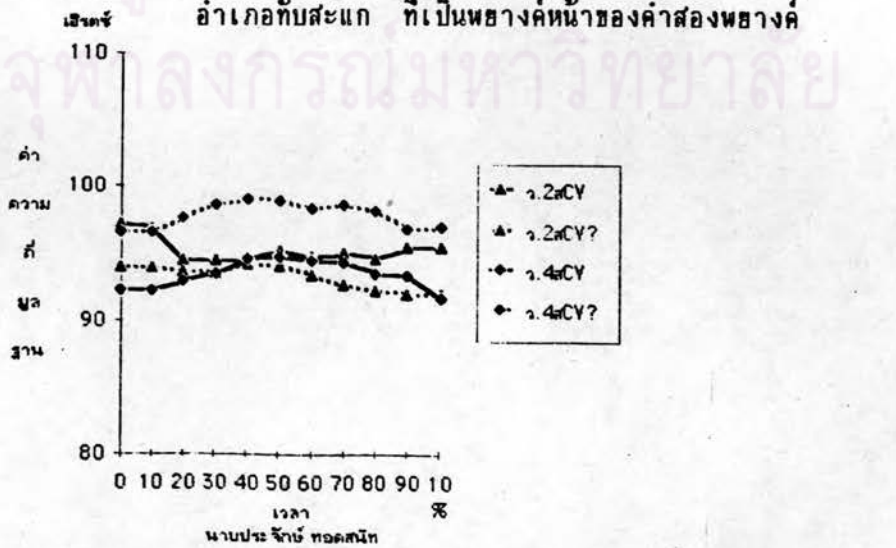
อำเภอเมือง ที่เป็นพยางค์หน้าของค่าสองพยางค์

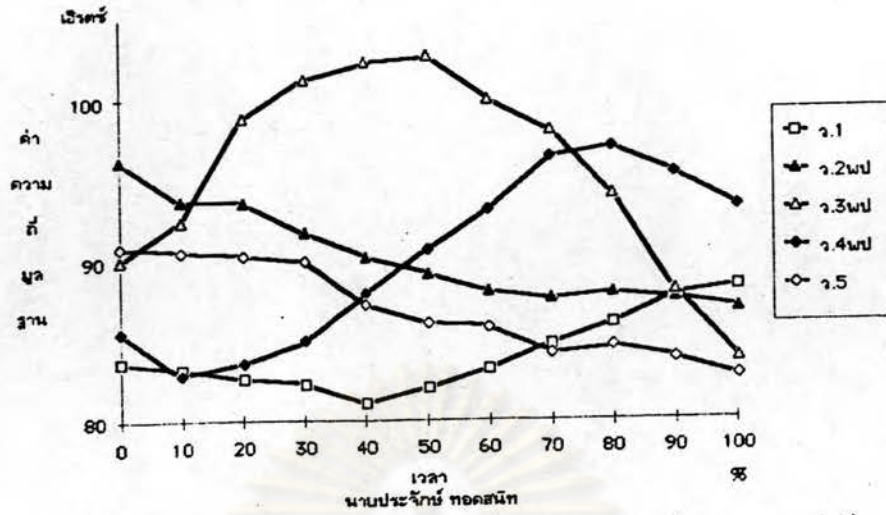
ภาพที่ 43 : แสดงค่าความถี่ฐานเฉลี่ยของวอร์มอัพต์ในค่าพยางค์เป็น
อำเภอทับสะแก ที่เป็นพยางค์หน้าของค่าสองพยางค์

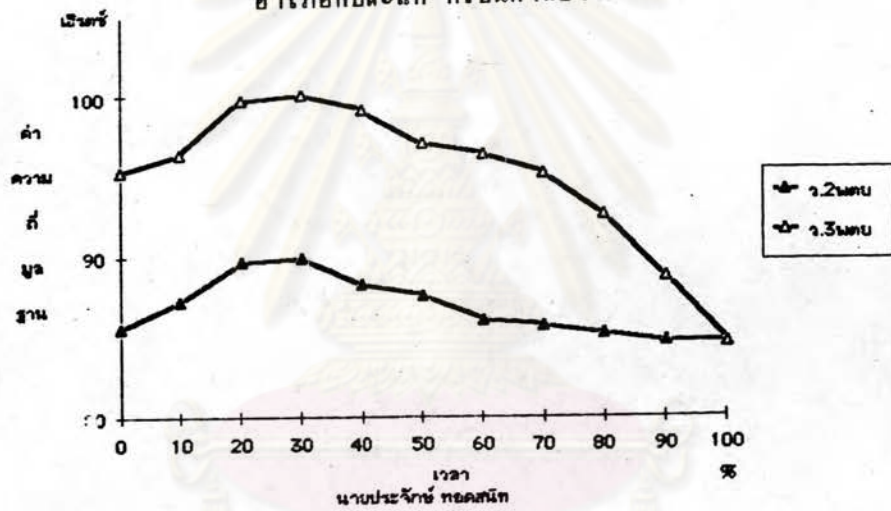
ภาพที่ 44 : แสดงค่าความถี่ฐานเฉลี่ยของวอร์มอัพต์ในค่าพยางค์ท้ายสระเสียงยาว
อำเภอทับสะแก ที่เป็นพยางค์หน้าของค่าสองพยางค์

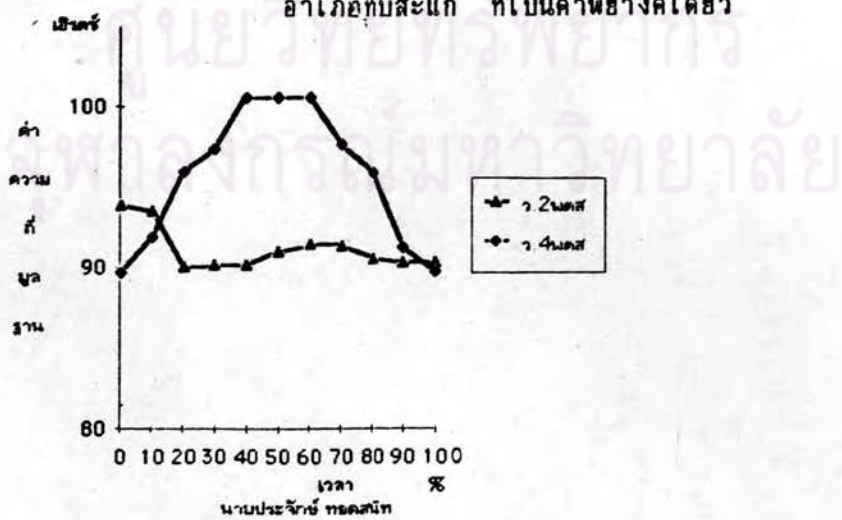
ภาพที่ 45 : แสดงค่าความถี่ฐานเฉลี่ยของวอร์มอัพต์ในค่าพยางค์ท้ายสระเสียงสั้น
อำเภอทับสะแก ที่เป็นพยางค์หน้าของค่าสองพยางค์

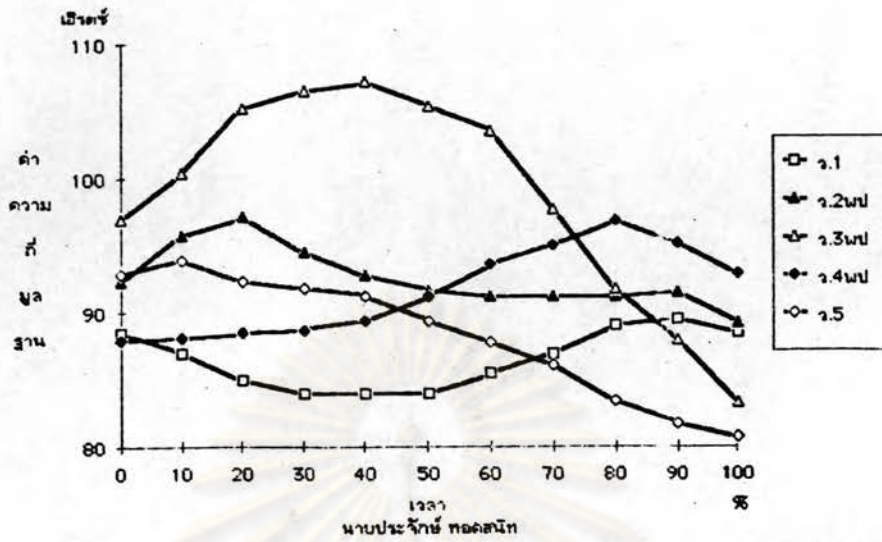
ภาพที่ 37 : แสดงค่าความถูกต้องพื้นฐานเฉลี่ยของวรรณยุกต์ในคำพยางค์เป็น
อำเภอกับสระแอก ที่เป็นคำพยางค์เดี่ยว

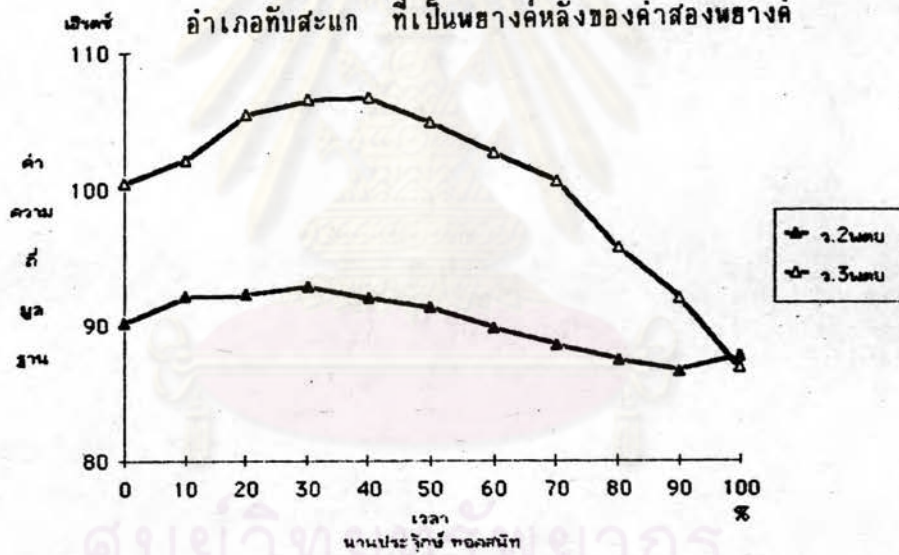
ภาพที่ 38 : แสดงค่าความถูกต้องพื้นฐานเฉลี่ยของวรรณยุกต์ในคำพยางค์ตายสระเสียงยาว
อำเภอกับสระแอก ที่เป็นคำพยางค์เดี่ยว

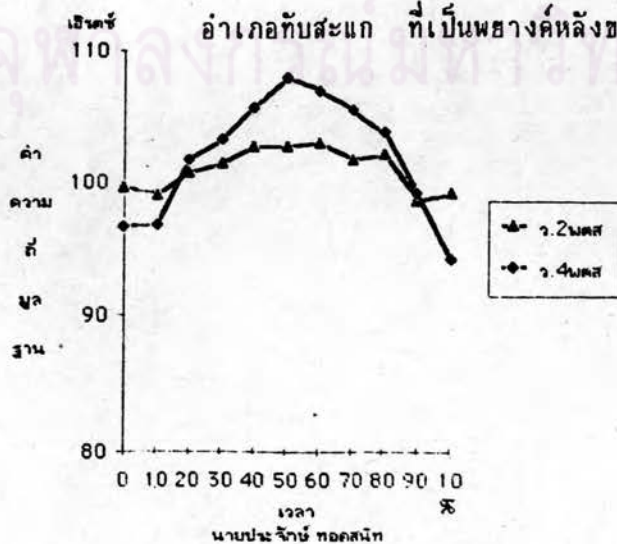
ภาพที่ 39 : แสดงค่าความถูกต้องพื้นฐานเฉลี่ยของวรรณยุกต์ในคำพยางค์ตายสระเสียงสั้น
อำเภอกับสระแอก ที่เป็นคำพยางค์เดี่ยว

ภาพที่ 40 : แสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของวรรณยุกต์ในคำพยางค์เป็น
อำเภอทับสะแก ที่เป็นพยางค์หลังของคำสองพยางค์

ภาพที่ 41 : แสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของวรรณยุกต์ในคำพยางค์คำสระเสียงยาว
อำเภอทับสะแก ที่เป็นพยางค์หลังของคำสองพยางค์

ภาพที่ 42 : แสดงค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ยของวรรณยุกต์ในคำพยางค์คำสระเสียงสั้น
อำเภอทับสะแก ที่เป็นพยางค์หลังของคำสองพยางค์

ภาคผนวก จ

สัญลักษณ์ของหน่วยเสด็จสวรรคต
ในคำพยางค์เดียวและคำสองพยางค์

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในคำพยางค์เดี่ยวและคำสองพยางค์

วรรณยุกต์ที่ 1

ผู้ออกภาษา (อำเภอ)	ลักษณะของเสียง ของคำพยางค์เดี่ยว	ลักษณะของเสียง ในพยางค์หน้า ของคำสองพยางค์	ลักษณะของเสียง ในพยางค์หลัง ของคำสองพยางค์
1. นายแห้ว (หัวหิน)	กลางค่อนข้างต่ำ-ระดับ -ตก [221]	กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น [23]	กลาง-ระดับ-ตก[332]
2. นายชู (ปราณบุรี)	กลาง-ตก-ระดับ[311]	กลางค่อนข้างต่ำ-ระดับ [22]	กลาง-ตก [31]
3. นายค้อง (กุยบุรี)	กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น- ตกตอนท้าย [243]	กลาง-ระดับ [33]	กลาง-ขึ้น-ตกตอนท้าย [354]
4. นายเปื่อน (เมือง)	กลางค่อนข้างต่ำ-ตก- ระดับ [211]	กลาง-ระดับ [33]	กลาง-ตก-ระดับ[322]
5. นายประจักษ์ (ทับสะแก)	ต่ำ-ระดับ-ขึ้น [112]	กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น [23]	กลางค่อนข้างต่ำ-ตก- ขึ้น [212]

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วรรณยุกต์ที่ 2 พยางค์เป็น

ผู้ออกภาษา (อำเภอ)	ลักษณะของเสียง ของคำพยางค์เดียว	ลักษณะของเสียง ในพยางค์หน้า ของคำสองพยางค์	ลักษณะของเสียง ในพยางค์หลัง ของคำสองพยางค์
1. นายแห้ว (หัวหิน)	กลางค่อนข้างต่ำ-ระดับ [22]	ต่ำ-ขึ้น [12]	กลาง-ตก-ระดับ[322]
2. นายชู (ปราณบุรี)	สูง-ตก [51]	กลาง-ตก [32]	กลาง-ตก [31]
3. นายคอง (กุยบุรี)	กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น- ตก [232]	กลาง-ระดับ [33]	กลาง-ระดับ [33]
4. นายเปื่อน (เมือง)	กลาง-ตก [31]	กลางค่อนข้างสูง-ระดับ [44]	กลาง-ตก-ระดับ[311]
5. นายประจักษ์ (ทับสะแก)	กลางค่อนข้างสูง-ตก [42]	กลาง-ระดับ [22]	กลาง-ตก [32]

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วรรณยุกต์ที่ 2 พยางค์ตายสระเสียงยาว

ผู้ออกภาษา (อำเภอ)	ลักษณะของเสียง ของคำพยางค์เดียว	ลักษณะของเสียง ในพยางค์หน้า ของคำสองพยางค์	ลักษณะของเสียง ในพยางค์หลัง ของคำสองพยางค์
1. นายแห้ว (หัวหิน)	กลาง-ตก [32]	กลาง-ตก-ระดับ[322]	กลางค่อนข้างต่ำ-ระดับ [22]
2. นายชู (ปราณบุรี)	กลางค่อนข้างสูง-ตก [41]	กลาง-ตก [32]	กลางค่อนข้างสูง-ตก [41]
3. นายค้อง (กุยบุรี)	กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น- ตก [232]	กลาง-ตก [32]	กลางค่อนข้างสูง-ตก- ระดับ [433]
4. นายเปื่อน (เมือง)	กลาง-ตก [31]	กลางค่อนข้างสูง-ตก [43]	กลาง-ตก [31]
5. นายประจักษ์ (ทับสะแก)	กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น- ตก [231]	กลาง-ระดับ-ตก[332]	กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น- ตก [232]

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วรรณยุกต์ที่ 2 พยางค์ตายสระเสียงสั้น

ผู้ออกภาษา (อำเภอ)	ลักษณะของเสียง ใน คำพยางค์เดี่ยว	ลักษณะของเสียงในพยางค์หน้า ของคำสองพยางค์		ลักษณะของเสียง ในพยางค์หลัง ของ คำสองพยางค์
		เสียงกักอื่นๆ	เสียงกักที่เส้น เสียง	
1. นายแห้ว (หัวหิน)	กลาง-ระดับ [33]	กลาง-ระดับ [33]	กลาง-ตก [32]	กลางค่อนข้างสูง -ตก [43]
2. นายชู (ปราณบุรี)	สูง-ตก [51]	กลางค่อนข้างสูง -ตก [42]	กลาง-ระดับ [33]	กลางค่อนข้างสูง -ตก [42]
3. นายคอง (กุสุมาบุรี)	กลางค่อนข้างต่ำ -ขึ้น-ระดับ [233]	กลาง-ระดับ [33]	กลาง-ระดับ [33]	กลางค่อนข้างสูง -ระดับ [44]
4. นายเปื้อน (เมือง)	กลางค่อนข้างสูง -ตก[42]	สูง-ระดับ [55]	กลาง-ระดับ [33]	กลางค่อนข้างสูง -ตก [42]
5. นายประจักษ์ (ทับสะแก)	กลางค่อนข้างสูง -ตกระดับ[433]	กลางค่อนข้างสูง ตก-ระดับ[433]	กลาง-ระดับ [33]	กลางค่อนข้างสูง -ขึ้น-ตก [454]

วรรณยุกต์ที่ 3 พยางค์เป็น

ผู้ออกภาษา (อำเภอ)	ลักษณะของเสียง ของคำพยางค์เดียว	ลักษณะของเสียง ในพยางค์หน้า ของคำสองพยางค์	ลักษณะของเสียง ในพยางค์หลัง ของคำสองพยางค์
1. นายแห้ว (หัวหิน)	กลางค่อนข้างสูง-ขึ้น- ตก [451]	กลาง-ขึ้น-ตก [343]	สูง-ระดับ-ตก [551]
2. นายชู่ (ปราณบุรี)	กลางค่อนข้างสูง-ระดับ- ตก [441]	สูง-ตก [54]	สูง-ตก [52]
3. นายค้อง (กุยบุรี)	กลาง-ขึ้น-ตก [351]	สูง-ตก [53]	สูง-ระดับ-ตก [552]
4. นายเป็อน (เมือง)	สูง-ระดับ-ตก [551]	สูง-ตก [54]	สูง-ระดับ-ตก [551]
5. นายประจักษ์ (ทับสะแก)	กลาง-ขึ้น-ตก [351]	กลาง-ระดับ [33]	กลางค่อนข้างสูง-ขึ้น- ตก [451]

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วรรณยุกต์ที่ 3 พยางค์ตายสระเสียงยาว

ผู้ออกภาษา (อำเภอ)	ลักษณะของเสียง ของคำพยางค์เดี่ยว	ลักษณะของเสียง ในพยางค์หน้า ของคำสองพยางค์	ลักษณะของเสียง ในพยางค์หลัง ของคำสองพยางค์
1. นายแห้ว (หัวหิน)	กลางค่อนข้างสูง-ขึ้น- ตก [452]	กลาง-ระดับ [33]	กลาง-ขึ้น-ตก [351]
2. นายชู (ปราณบุรี)	สูง-ระดับ-ตก [552]	สูง-ตก [54]	กลางค่อนข้างสูง-ระดับ- ตก [442]
3. นายคอง (กุยบุรี)	กลาง-ขึ้น-ตก [351]	กลางค่อนข้างสูง-ตก [43]	กลางค่อนข้างสูง-ขึ้น- ตก [452]
4. นายเปื่อน (เมือง)	สูง-ระดับ-ตก [552]	สูง-ตก [54]	กลางค่อนข้างสูง-ขึ้น- ตก [452]
5. นายประจักษ์ (ทับสะแก)	กลางค่อนข้างสูง-ขึ้น- ตก [451]	กลาง-ระดับ-ตก[332]	กลางค่อนข้างสูง-ขึ้น- ตก [452]

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วรรณยุกต์ที่ 4 พยางค์เป็น

ผู้ออกภาษา (อำเภอ)	ลักษณะของเสียง ของคำพยางค์เดี่ยว	ลักษณะของเสียง ในพยางค์หน้า ของคำสองพยางค์	ลักษณะของเสียง ในพยางค์หลัง ของคำสองพยางค์
1. นายแห้ว (หัวหิน)	กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น- ตกตอนท้าย [242]	กลาง-ระดับ [33]	กลาง-ขึ้น-ตก [343]
2. นายชู (ปราณบุรี)	กลางค่อนข้างสูง-ตก- ระดับ [433]	กลางค่อนข้างสูง-ตก [43]	กลางค่อนข้างสูง-ตก- ระดับ [433]
3. นายค้อ (กุยบุรี)	กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น- ตก [243]	กลาง-ระดับ [33]	กลาง-ขึ้น-ตกตอนท้าย [354]
4. นายเปื้อน (เมือง)	กลางค่อนข้างสูง-ขึ้น- ตก [454]	กลางค่อนข้างสูง-ระดับ [44]	กลางค่อนข้างสูง-ตก- ขึ้น [435]
5. นายประจักษ์ (ทับสะแก)	กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น- ตก [243]	กลาง-ระดับ [33]	กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น [23]

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วรรณยุกต์ที่ 4 พยางค์ตายสระเสียงสั้น

ผู้ออกภาษา (อำเภอ)	ลักษณะของเสียง ใน คำพยางค์เดี่ยว	ลักษณะของเสียงในพยางค์หน้า ของคำสองพยางค์		ลักษณะของเสียง ในพยางค์หลัง ของ คำสองพยางค์
		เสียงกักก่อนๆ	เสียงกักที่เส้น เสียง	
1. นายแห้ว (หัวหิน)	กลางค่อนข้างต่ำ -สั้น [24]	กลาง-สั้น-ตก [343]	กลางค่อนข้างต่ำ -สั้น [23]	กลาง-สั้น-ระดับ [355]
2. นายชู (ปราณบุรี)	กลาง-ระดับ [33]	สูง-ตก [54]	กลางค่อนข้างสูง -ระดับ [44]	กลาง-สั้น-ตก [343]
3. นายคอง (กุสุมา)	สูง-ระดับ [55]	กลางค่อนข้างสูง -ระดับ [44]	กลางค่อนข้างสูง -ระดับ [44]	กลางค่อนข้างสูง -สั้น [45]
4. นายเปื้อน (เมือง)	สูง-ระดับ-ตก [554]	กลางค่อนข้างสูง -ระดับ [44]	กลางค่อนข้างสูง -ตก [43]	กลางค่อนข้างสูง -สั้น-ระดับ [455]
5. นายประจักษ์ (ทับสะแก)	กลาง-สั้น-ตก [353]	กลาง-ระดับ [33]	กลาง-สั้น-ตก [343]	กลาง-สั้น-ตก [353]

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วรรณยุกต์ที่ 5

ผู้ออกภาษา (อำเภอ)	ลักษณะของเสียง ของคำพยางค์เดียว	ลักษณะของเสียง ในพยางค์หน้า ของคำสองพยางค์	ลักษณะของเสียง ในพยางค์หลัง ของคำสองพยางค์
1. นายแห้ว (หัวหิน)	กลางค่อนข้างต่ำ-ตก- ขึ้น [214]	กลางค่อนข้างต่ำ-ระดับ [22]	กลางค่อนข้างต่ำ-ตก- ขึ้น [213]
2. นายชู (ปราณบุรี)	กลางค่อนข้างสูง-ตก [41]	กลาง-ตก [31]	กลางค่อนข้างสูง-ตก- ระดับ [411]
3. นายค้อ (กุสุมาบุรี)	กลาง-ระดับ-ตก[331]	กลาง-ตก [32]	กลางค่อนข้างสูง-ตก [41]
4. นายเปิ่น (เมือง)	กลางค่อนข้างสูง-ตก- ขึ้น [412]	กลาง-ตก [32]	กลางค่อนข้างสูง-ตก- ขึ้น [412]
5. นายประจักษ์ (ทับสะแก)	กลาง-ระดับ-ตก[331]	กลาง-ตก [31]	กลาง-ตก [31]

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

วรรณยุกต์ที่ 6

ผู้ออกภาษา (อำเภอ)	ลักษณะของเสียง ของคำพยางค์เดี่ยว	ลักษณะของเสียง ในพยางค์หน้า ของคำสองพยางค์	ลักษณะของเสียง ในพยางค์หลัง ของคำสองพยางค์
1. นายแห้ว (หัวหิน)	กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น [23]	กลางค่อนข้างต่ำ-ระดับ [22]	กลาง-ระดับ-ตก[332]
2. นายชู (ปราณบุรี)	—	—	—
3. นายค้อ (กุยบุรี)	กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น [25]	กลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น- ระดับ [233]	กลาง-ขึ้น [34]
4. นายเปื้อน (เมือง)	—	—	—
5. นายประจักษ์ (ทับสะแก)	—	—	—

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก จ

แผนภูมิตัดแปลงจาก

กราฟค่าความถี่มูลฐานเฉลี่ย

ศูนย์วิทยพัทยาการ
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

แผนภูมิตัดแปลงจากกราฟค่าความถี่ฐานเฉลี่ย

แบ่งออกเป็น 2 แบบคือ

แบบที่ 1 แสดงทุกหน่วยเสียงวรรณยุกต์ของทุกจุดเก็บข้อมูล ในคำพยางค์เดียว และพยางค์หลังของคำสองพยางค์ การที่ไม่แสดงพยางค์หน้าของคำสองพยางค์ด้วยนั้น เนื่องจากไม่สามารถเปรียบเทียบข้ามจุดเก็บข้อมูลได้ รายละเอียดในเรื่องนี้กล่าวไว้ใน บทที่ 4

แบบที่ 2 แสดงทุกหน่วยเสียงวรรณยุกต์ของคำพยางค์เดียว พยางค์หน้าของคำสองพยางค์และพยางค์หลังของคำสองพยางค์ ในแต่ละจุดเก็บข้อมูล

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ลำพียงค์เตียว

วรรณยุกต์ที่ 1

วรรณยุกต์ที่ 2 พยางค์เป็น

วรรณยุกต์ที่ 3 พยางค์เป็น

วรรณยุกต์ที่ 4 พยางค์เป็น

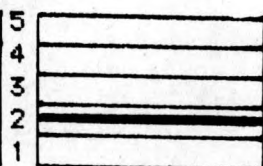
วรรณยุกต์ที่ 5

วรรณยุกต์ที่ 6

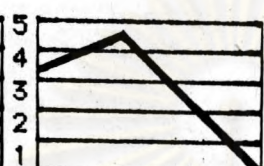
อำเภอหัวหิน
นายแห้ว เอี่ยมศิริ

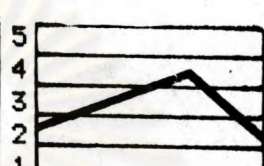
[221]

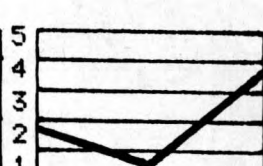
[22]

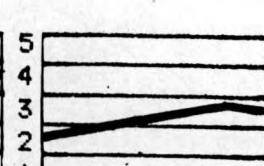
[451]

[242]

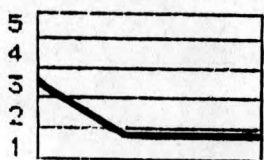

[214]

[23]

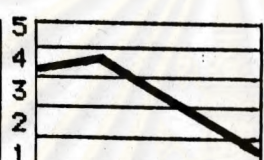
อำเภอปราณบุรี
นายชู ธรรมทีลโต

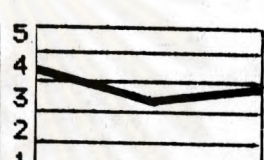
[311]

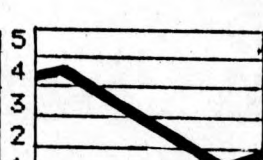
[51]

[441]

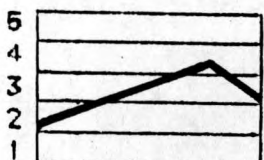

[433]

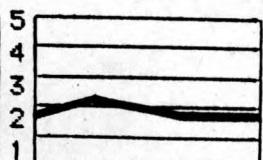

[41]

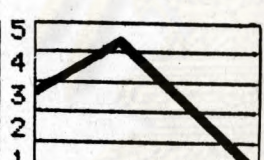
อำเภอทวายบุรี
นายคอง เกาะเกตุ

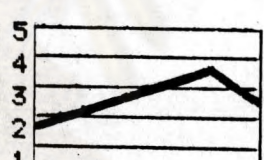
[243]

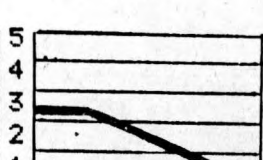
[232]

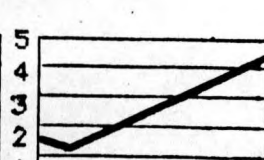
[351]

[243]

[331]

[25]

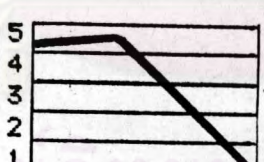
อำเภอเมือง
นายเป็อน บุญช่วย

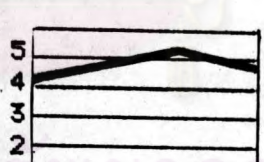
[211]

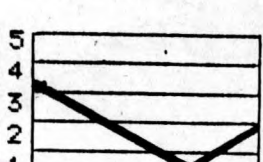
[31]

[551]

[454]

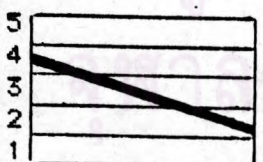

[412]

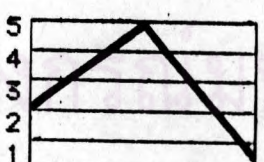
อำเภอทับสะแก
นายประจักษ์ ทอดสนาน

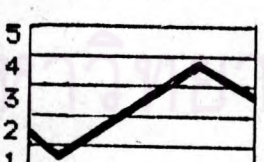
[112]

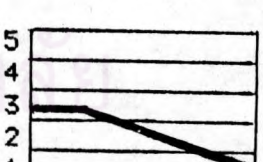
[42]

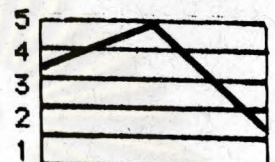

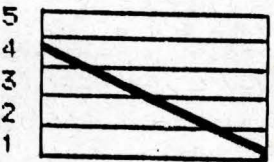
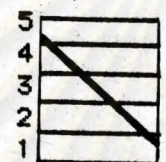
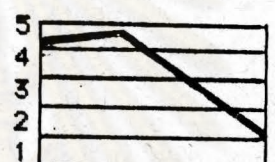
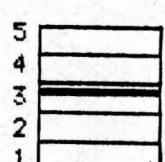
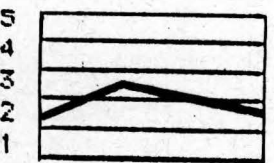
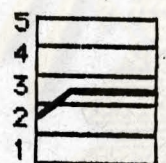
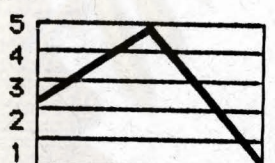
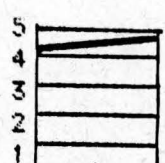
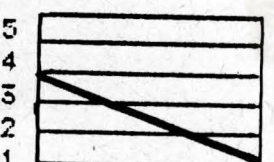
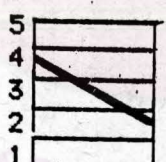
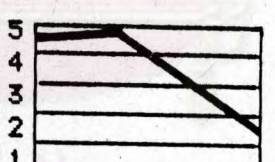
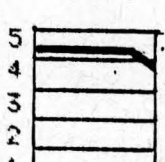
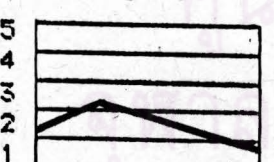
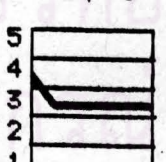
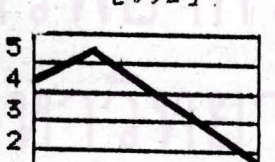
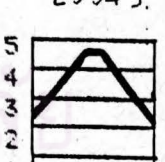
[351]

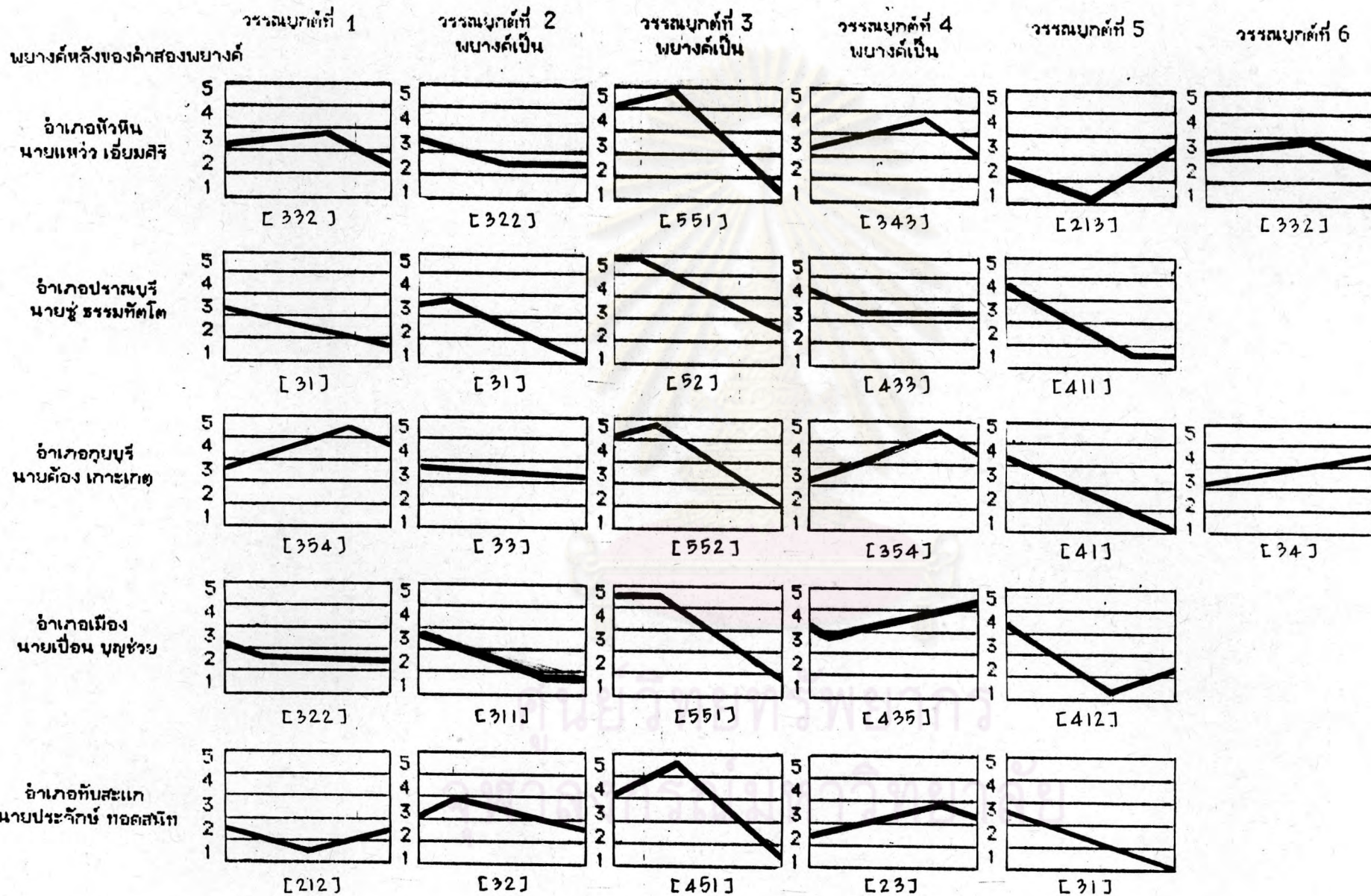

[243]

[331]

	วรรณยุกต์ที่ 2 พยางค์ตายสระเสียงยาว	วรรณยุกต์ที่ 2 พยางค์ตายสระเสียงสั้น	วรรณยุกต์ที่ 3 พยางค์ตายสระเสียงยาว	วรรณยุกต์ที่ 4 พยางค์ตายสระเสียงสั้น
คำพยางค์เดียว อำเภอหัวหิน นายแห้ว เข้มมศรี	 [32]	 [33]	 [4๕2]	 [24]
อำเภอปราณบุรี นายชู ธรรมทัตโต	 [41]	 [51]	 [552]	 [33]
อำเภอกุยบุรี นายค้อง เกาะเกษ	 [232]	 [233]	 [351]	 [55]
อำเภอเมือง นายเปื่อน บุญช่วย	 [31]	 [42]	 [552]	 [554]
อำเภอทับสะแก นายประจักษ์ ทอดสนิท	 [231]	 [433]	 [451]	 [353]

พยางค์หลังของคำสองพยางค์

วรรณยุกต์ที่ 2

วรรณยุกต์ที่ 2

วรรณยุกต์ที่ 3

วรรณยุกต์ที่ 4

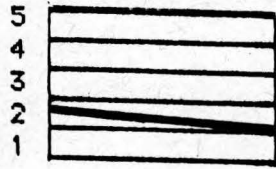
พยางค์ตายสระเสียงยาว

พยางค์ตายสระเสียงสั้น

พยางค์ตายสระเสียงยาว

พยางค์ตายสระเสียงสั้น

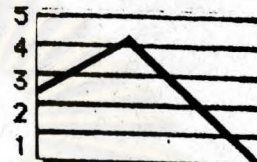
อำเภอหัวหิน
นายแห้ว เอี่ยมศิริ

[22]

[43]

[351]

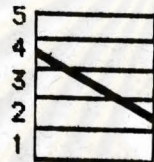

[355]

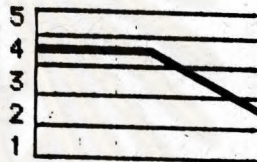
อำเภอปราณบุรี
นายฐ ธรรมทัตโต

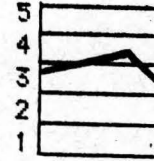
[41]

[42]

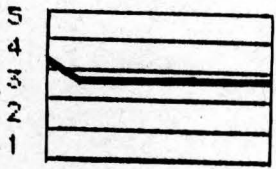

[442]

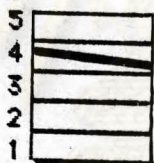

[343]

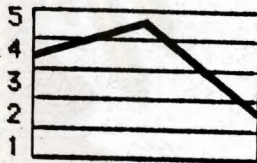
อำเภอกุยบุรี
นายค้อง เกาะเกด

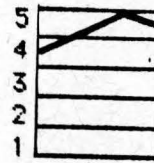
[433]

[44]

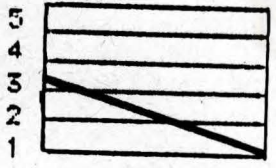

[452]

[45]

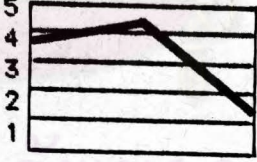
อำเภอเมือง
นายเป็อน บุญช่วย

[31]

[42]

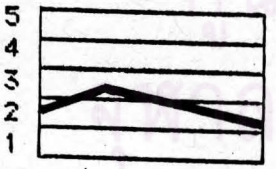

[452]

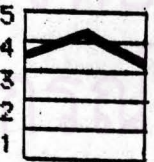

[455]

อำเภอทับสะแก
นายประจักษ์ ทอดสนิท

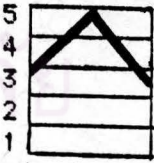
[232]

[454]

[452]

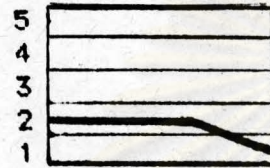

[353]

อำเภอหัวหิน
นายแห้ว เอี่ยมศิริ

วาระที่ 1

ค่าพยางค์เดียว

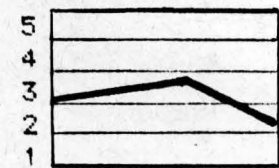
[221]

พยางค์หน้าของคำสองพยางค์

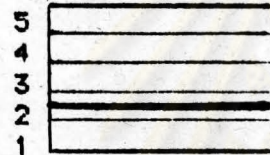
[23]

พยางค์หลังของคำสองพยางค์

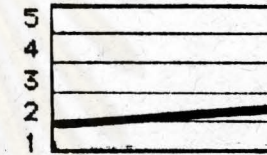

[332]

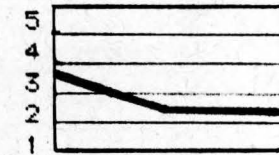
วาระที่ 2
พยางค์เป็น

[22]

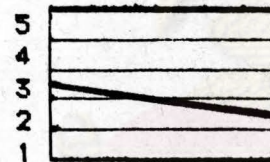

[12]

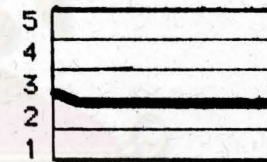

[322]

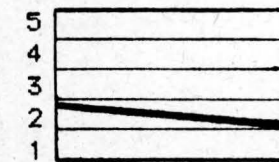
วาระที่ 2
พยางค์ตายสระเสียงยาว

[32]

[322]

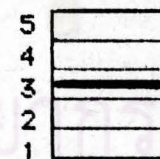

[22]

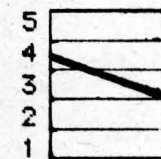
วาระที่ 2
พยางค์ตายสระเสียงสั้น

[33]

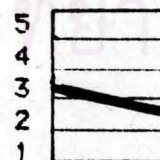

[33]

[43]

วาระที่ 2
พยางค์ตายสระเสียงสั้น
ที่มีเสียงกักที่สั้นเสียง

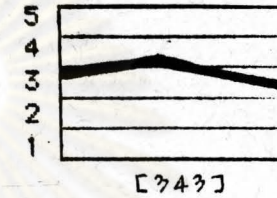
[32]

อำเภอหัวหิน
นายแจ้ว เอี่ยมศิริ

วรรณยุกต์ที่ 3
พยางค์เป็น

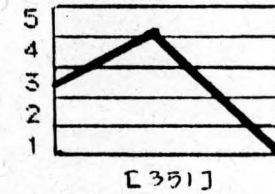
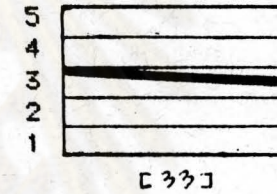
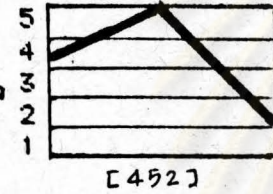
พยางค์หน้าของคำสองพยางค์

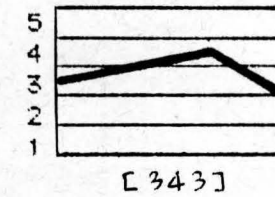
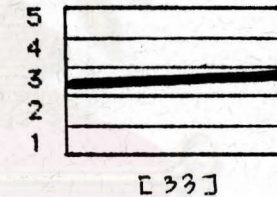
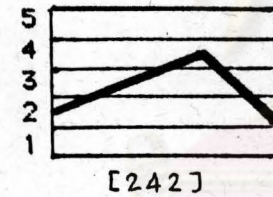
พยางค์หลังของคำสองพยางค์

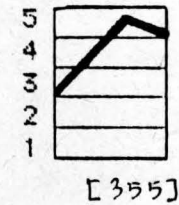
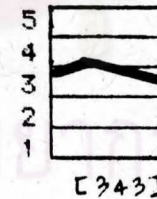
วรรณยุกต์ที่ 3
พยางค์ตายสระเสียงยาว

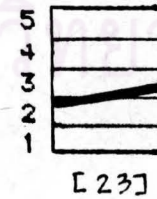
วรรณยุกต์ที่ 4
พยางค์เป็น

วรรณยุกต์ที่ 4
พยางค์ตายสระเสียงสั้น

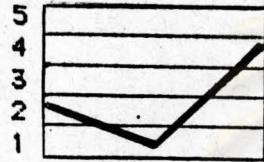
วรรณยุกต์ที่ 4
พยางค์ตายสระเสียงสั้น
ที่มีเสียงกักที่เส้นเสียง

อำเภอหัวหิน
นายแห้ว เข้มศิริ

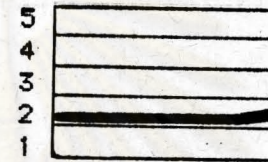
วรรณยุกต์ที่ 5

คำพยางค์เดี่ยว

[214]

พยางค์หน้าของคำสองพยางค์

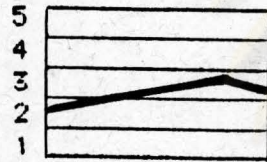
[22]

พยางค์หลังของคำสองพยางค์

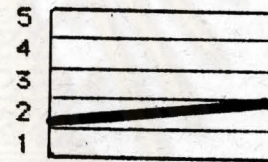

[213]

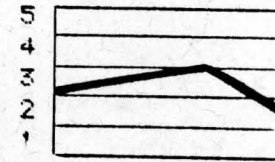
วรรณยุกต์ที่ 6

[23]

[22]

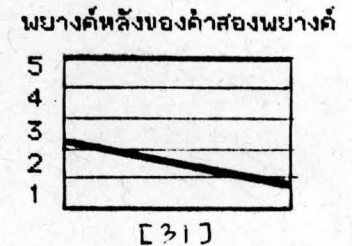
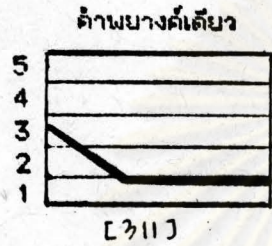

[332]

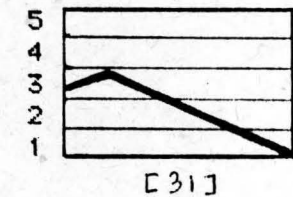
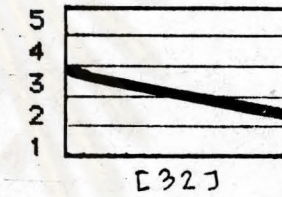
ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อำเภอปราสาทบุรี
นายชู ธรรมทัตโต

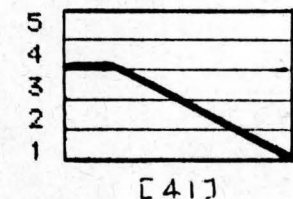
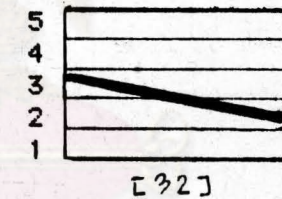
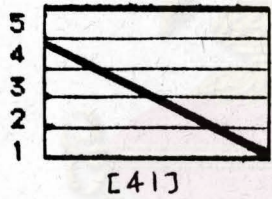
วรรณยุกต์ที่ 1

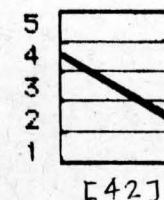
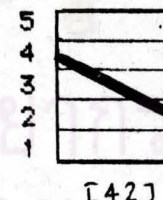
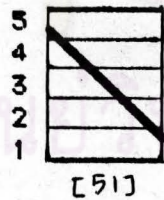
วรรณยุกต์ที่ 2
พยางค์เป็น

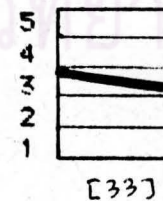
วรรณยุกต์ที่ 2
พยางค์ตายสระเสียงยาว

วรรณยุกต์ที่ 2
พยางค์ตายสระเสียงสั้น

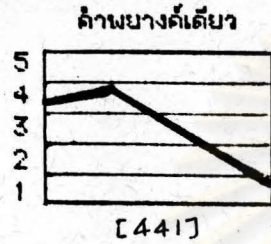

วรรณยุกต์ที่ 2
พยางค์ตายสระเสียงสั้น
ที่มีเสียงกักที่สั้นเสียง

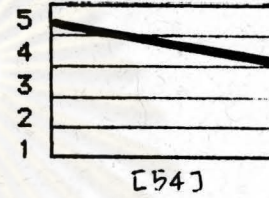

อำเภอปราณบุรี
นายชู ธรรมทัตโต

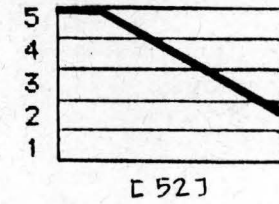
วรรณยุกต์ที่ 3
พยางค์เป็น

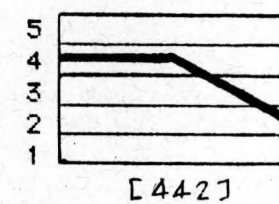
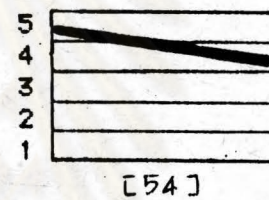
พยางค์หน้าของคำสองพยางค์

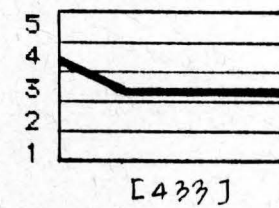
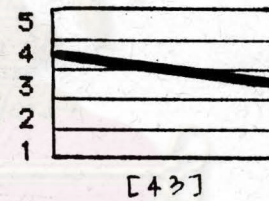
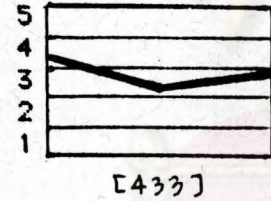
พยางค์หลังของคำสองพยางค์

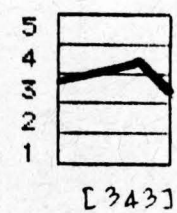
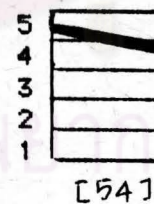
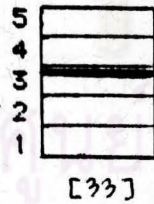
วรรณยุกต์ที่ 3
พยางค์ตายสระเสียงยาว

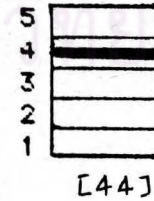
วรรณยุกต์ที่ 4
พยางค์เป็น

วรรณยุกต์ที่ 4
พยางค์ตายสระเสียงสั้น

วรรณยุกต์ที่ 4
พยางค์ตายสระเสียงสั้น
ที่มีเสียงกักที่เส้นเสียง

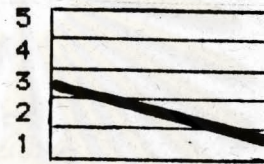
อำเภอปรามบุรี
นายชู ธรรมทัตโต

วาระบุคคลที่ 5

[41]

พยางค์หน้าของคำสองพยางค์

[31]

พยางค์หลังของคำสองพยางค์

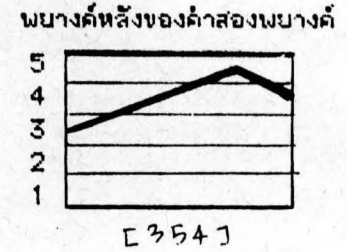
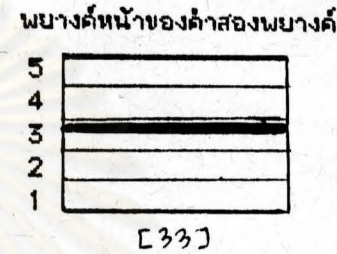
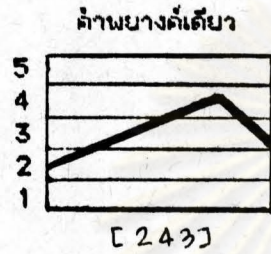

[411]

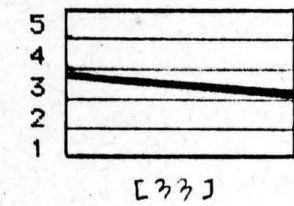
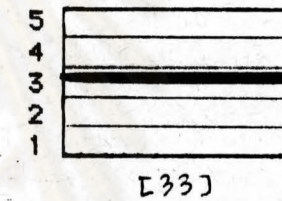
ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อำเภออุบลบุรี
หน้าห้อง เกาะเกษ

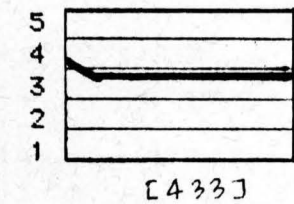
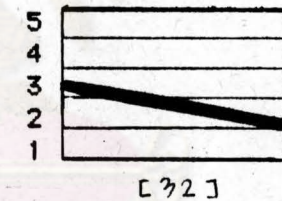
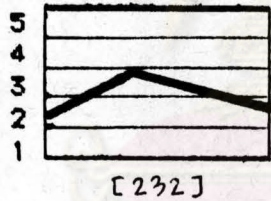
วรรณยุกต์ที่ 1

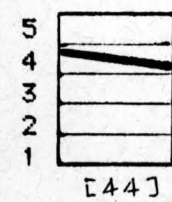
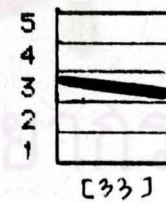
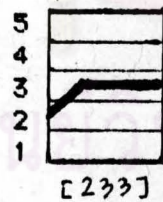
วรรณยุกต์ที่ 2
พยางค์เป็น

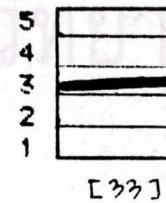
วรรณยุกต์ที่ 2
พยางค์ตายสระเสียงยาว

วรรณยุกต์ที่ 2
พยางค์ตายสระเสียงสั้น

วรรณยุกต์ที่ 2
พยางค์ตายสระเสียงสั้น
ที่มีเสียงกักที่สั้นเสียง

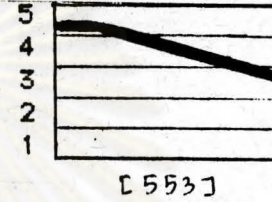

อำเภออุยบุรี
นายค้อง เกาะเกษ

วรรณยุกต์ที่ 3
พยางค์เป็น

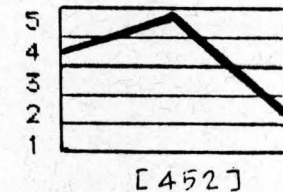
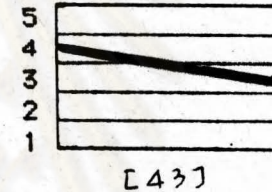
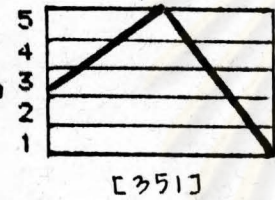
พยางค์หน้าของคำสองพยางค์

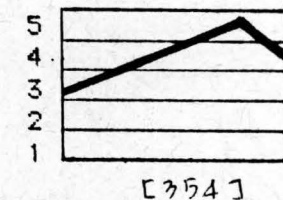
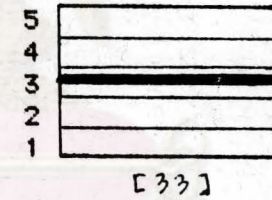
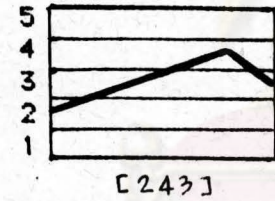
พยางค์หลังของคำสองพยางค์

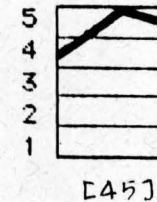
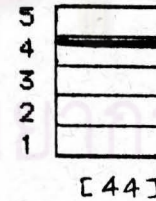
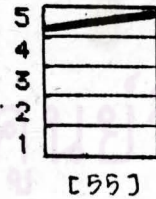
วรรณยุกต์ที่ 3
พยางค์ตายสระเสียงยาว

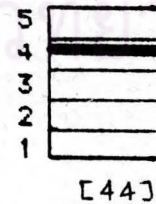
วรรณยุกต์ที่ 4
พยางค์เป็น

วรรณยุกต์ที่ 4
พยางค์ตายสระเสียงสั้น

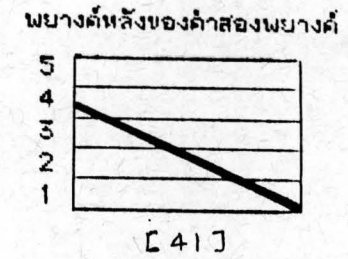
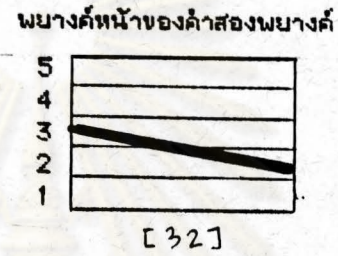

วรรณยุกต์ที่ 4
พยางค์ตายสระเสียงสั้น
ที่มีเสียงกักที่เส้นเสียง

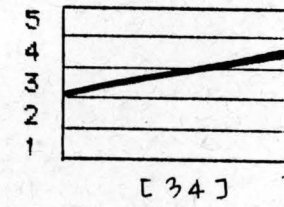
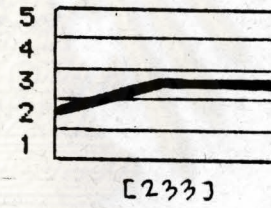
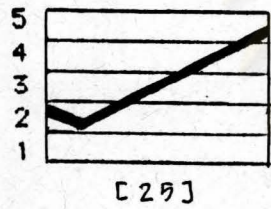

อำเภอภูบง
นายคอง เกษะเกษ

วรรณยุกต์ที่ 5

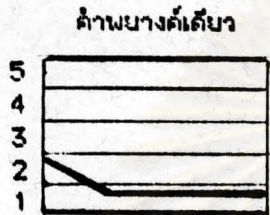
วรรณยุกต์ที่ 6

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

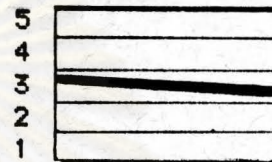
อำเภอเมือง
นายเปื่อน บุญช่วย

วรรณยุกต์ที่ 1

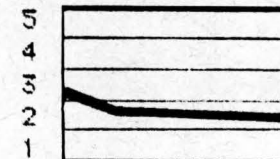
[211]

พยางค์หน้าของคำสองพยางค์

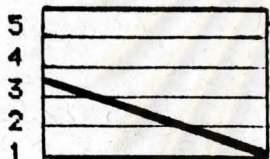
[33]

พยางค์หลังของคำสองพยางค์

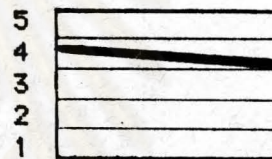

[322]

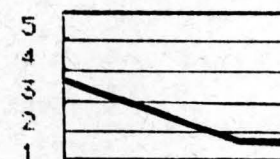
วรรณยุกต์ที่ 2
พยางค์เป็น

[31]

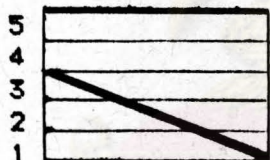

[44]

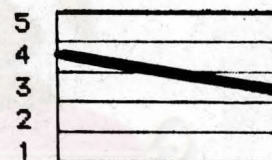

[311]

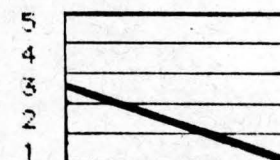
วรรณยุกต์ที่ 2
พยางค์ตายสระเสียงยาว

[31]

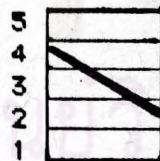

[43]

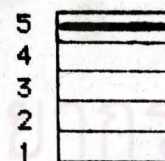

[31]

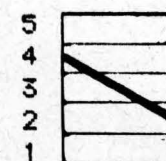
วรรณยุกต์ที่ 2
พยางค์ตายสระเสียงสั้น

[42]

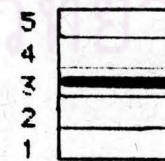

[55]

[42]

วรรณยุกต์ที่ 2
พยางค์ตายสระเสียงสั้น
ที่มีเสียงกักที่เส้นเสียง

[33]

อำเภอเมือง
นายเปื่อน บุญช่วย

วรรณยุกต์ที่ 3
พยางค์เป็น

คำพยางค์เดียว

[551]

พยางค์หน้าของคำสองพยางค์

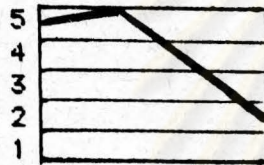
[54]

พยางค์หลังของคำสองพยางค์

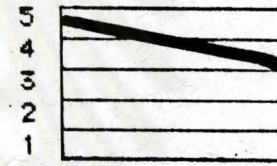

[551]

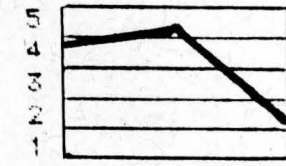
วรรณยุกต์ที่ 3
พยางค์ตายสระเสียงยาว

[552]

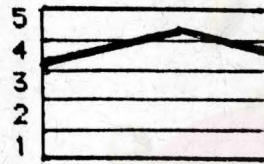

[54]

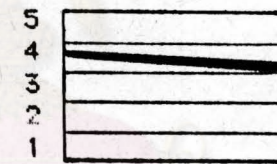

[452]

วรรณยุกต์ที่ 4
พยางค์เป็น

[454]

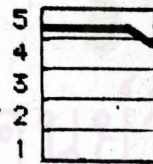

[44]

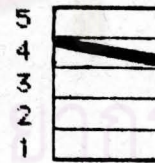

[435]

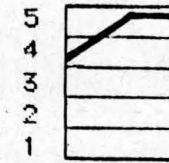
วรรณยุกต์ที่ 4
พยางค์ตายสระเสียงสั้น

[554]

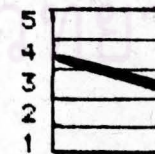

[44]

[455]

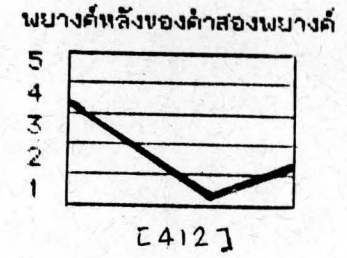
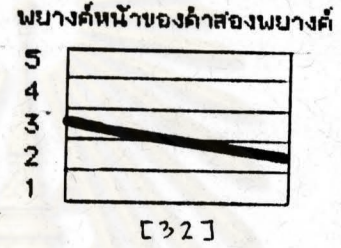
วรรณยุกต์ที่ 4
พยางค์ตายสระเสียงสั้น
ที่มีเสียงกักที่เส้นเสียง

[43]

อำเภอเมือง
นายเป็อน บุญช่วย

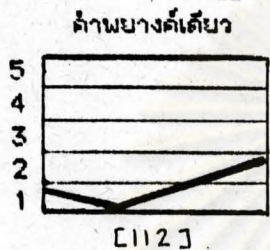
วรรณยุกต์ที่ 5

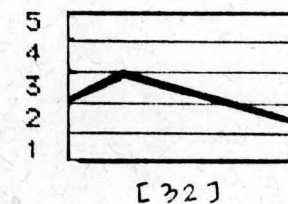
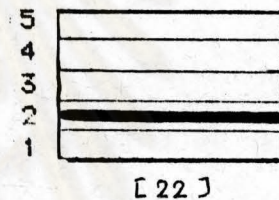
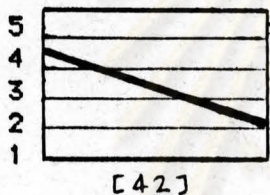
ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อำเภอทับสะแก
นายประจักษ์ ทอดสนิท

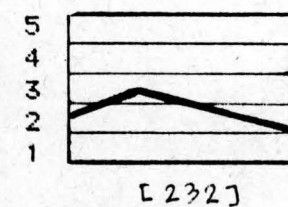
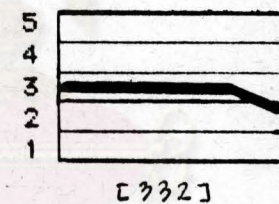
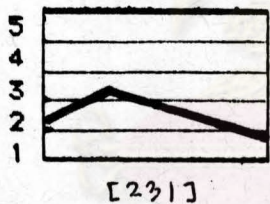
วรรณยุกต์ที่ 1

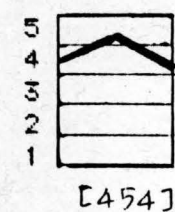
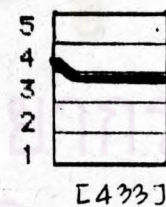
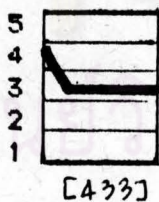
วรรณยุกต์ที่ 2
พยางค์เป็น

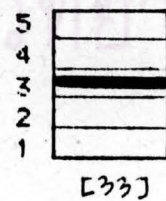
วรรณยุกต์ที่ 2
พยางค์ตายสระเสียงยาว

วรรณยุกต์ที่ 2
พยางค์ตายสระเสียงสั้น

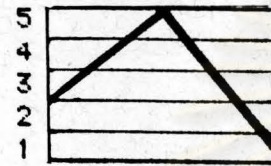
วรรณยุกต์ที่ 2
พยางค์ตายสระเสียงสั้น
ที่มีเสียงกักที่สั้นเสียง

อำเภอทับสะแก
นายประจักษ์ ทอดสนิท

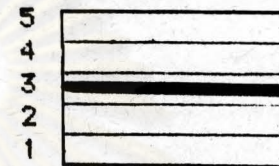
วรรณยุกต์ที่ 3
พยางค์เป็น

คำพยางค์เดียว

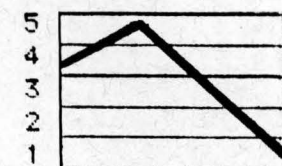
[351]

พยางค์หน้าของคำสองพยางค์

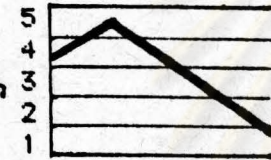
[33]

พยางค์หลังของคำสองพยางค์

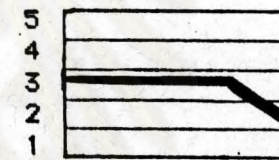

[451]

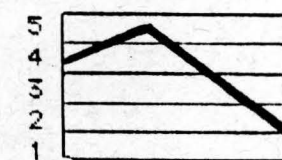
วรรณยุกต์ที่ 3
พยางค์ตายสระเสียงยาว

[451]

[332]

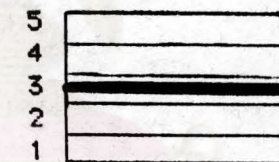

[452]

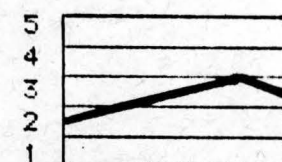
วรรณยุกต์ที่ 4
พยางค์เป็น

[243]

[33]

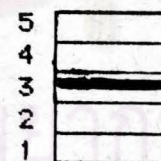

[23]

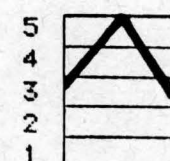
วรรณยุกต์ที่ 4
พยางค์ตายสระเสียงสั้น

[353]

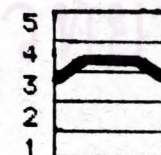

[33]

[353]

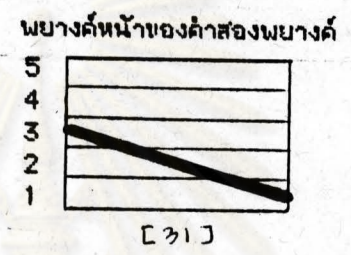
วรรณยุกต์ที่ 4
พยางค์ตายสระเสียงสั้น
ที่มีเสียงกักที่สั้นเสียง

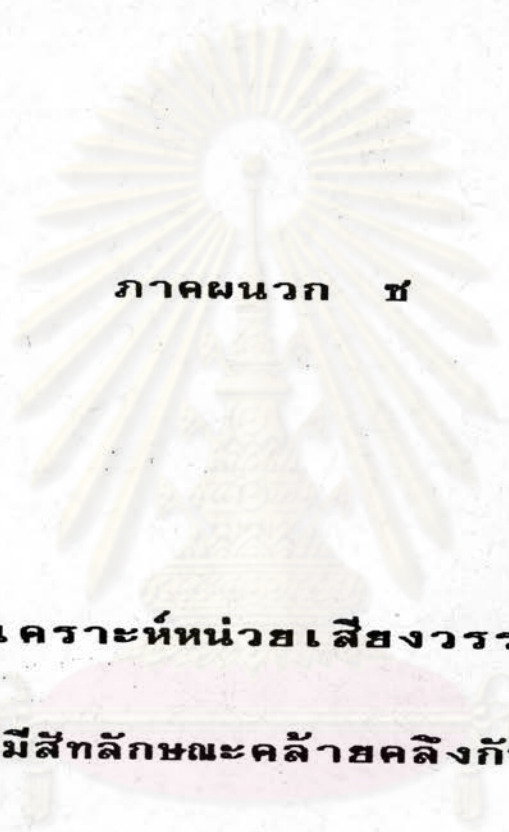
[343]

อำเภอทับสะแก
นายประจักษ์ ทอดสนิท

วรรณยุกต์ที่ 5

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาคผนวก ๕

การวิเคราะห์หน่วยเสียงวรรณยุกต์

ที่มีสัทลักษณะคล้ายคลึงกัน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

การวิเคราะห์หน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่มีสัทลักษณะคล้ายคลึงกัน

คำพยางค์เดียว มีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่มีสัทลักษณะที่คล้ายคลึงกัน ได้แก่

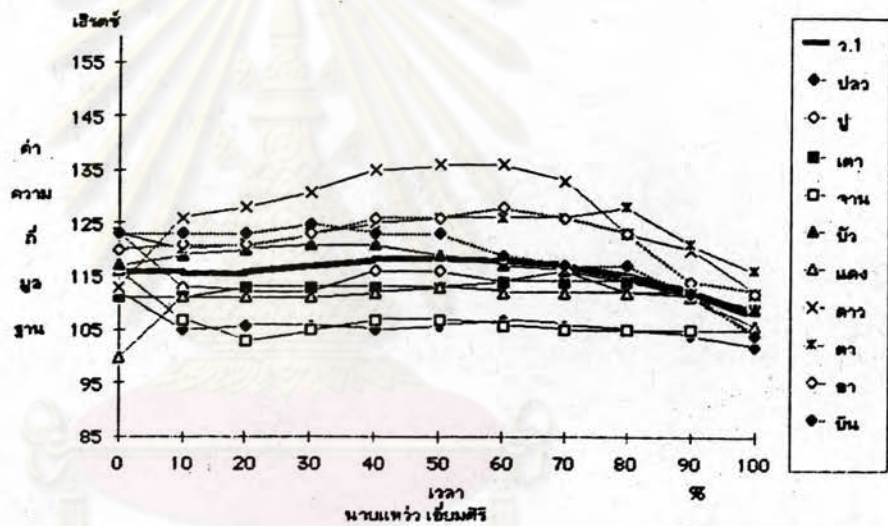
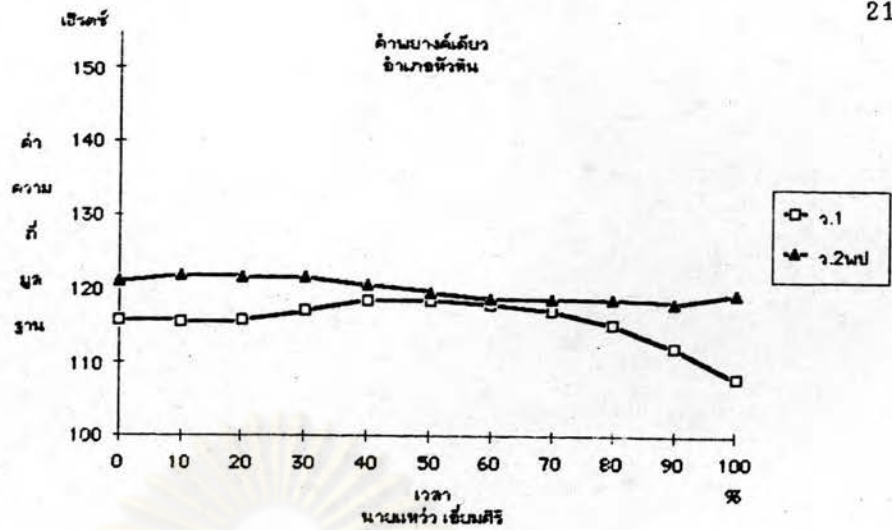
อำเภอหัวหิน	วรรณยุกต์ที่ 1	เป็นเสียงกลางค่อนข้างต่ำ-ระดับ-ตก [221]
	วรรณยุกต์ที่ 2	เป็นเสียงกลางค่อนข้างต่ำ-ระดับ [22]
อำเภอกุสุมาลย์	วรรณยุกต์ที่ 1	เป็นเสียงกลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตกตอนท้าย [243]
	วรรณยุกต์ที่ 4	เป็นเสียงกลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตก [243]
อำเภอเมือง	วรรณยุกต์ที่ 1	เป็นเสียงกลางค่อนข้างต่ำ-ตก-ระดับ [211]
	วรรณยุกต์ที่ 2	เป็นเสียงกลาง-ตก [31]
อำเภอบ้านลาด	วรรณยุกต์ที่ 2	เป็นเสียงกลางค่อนข้างสูง-ตก [42]
	วรรณยุกต์ที่ 5	เป็นเสียงกลาง-ตก [31]

อำเภอหัวหิน (รูปภาพที่ 1 และ 2)

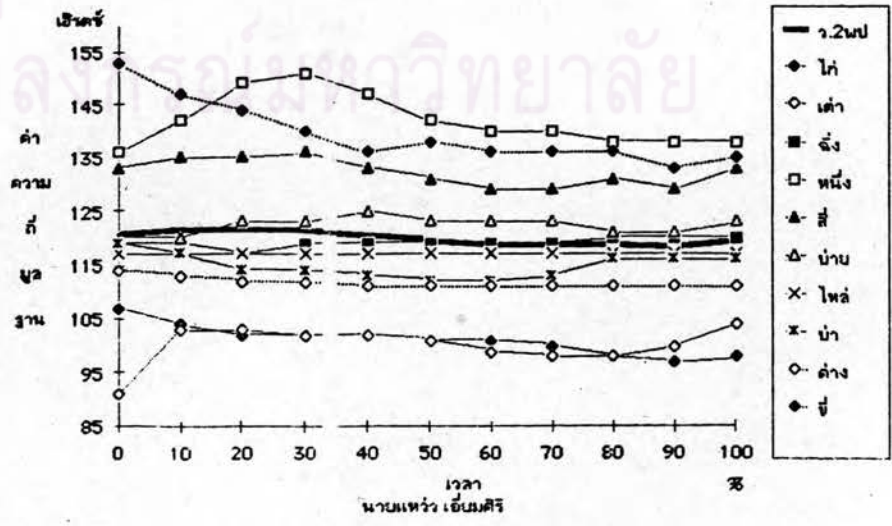
พิมพ์ค่าความถี่มูลฐานจริงของวรรณยุกต์ที่ 1 (รูปภาพที่ 1) และ วรรณยุกต์ที่ 2 (รูปภาพที่ 2) พบว่าค่าเฉลี่ยของวรรณยุกต์ที่ 1 จะมีสัทลักษณะตก ส่วนวรรณยุกต์ที่ 2 เป็นเสียงระดับ เพื่อยืนยันว่าวรรณยุกต์ที่ 1 และ 2 เป็นคนละหน่วยเสียงกัน ผู้วิจัยจึงฟังเสียงคำทั้งหมดในวรรณยุกต์ทั้งสอง ผลที่ได้คือวรรณยุกต์ที่ 1 และ 2 เป็นคนละหน่วยเสียง โดยจุดจบของเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 จะดังกว่าวรรณยุกต์ที่ 2 ผู้วิจัยจึงสรุปว่าวรรณยุกต์ที่ 1 และ 2 ในจุดเก็บข้อมูลนี้เป็นคนละหน่วยเสียง

อำเภอกุสุมาลย์ (รูปภาพที่ 3-8)

1. พิมพ์ค่าความถี่มูลฐานจริงของวรรณยุกต์ที่ 1 (รูปภาพที่ 3) และวรรณยุกต์ที่ 4 (รูปภาพที่ 4) พบว่าค่าเฉลี่ยของวรรณยุกต์ที่ 1 และ 4 มีสัทลักษณะขึ้น-ตกเช่นเดียวกัน ดังแต่ส่วนใหญ่กลุ่มของเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 อยู่ในระดับที่สูงกว่าวรรณยุกต์ที่ 1 แต่ยังไม่ชัดเจนพอที่จะแยกวรรณยุกต์ที่ 1 และ 4 เป็นคนละหน่วยเสียงได้

ภาพที่ 1 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 อำเภอหัวหิน ในคำพยางค์เดียว

ภาพที่ 2 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 อำเภอหัวหิน ในคำพยางค์เดียว

2. ผู้วิจัยจึงฟังคำทั้งหมดในวรรณยุกต์ที่ 1 และ 4 แล้วสามารถแบ่งหน่วยเสียงย่อยของวรรณยุกต์ที่ 1 ออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

2.1 กลุ่มที่มีเสียงสูง คือ เป็นเสียงขึ้น-ตกตอนท้ายได้แก่คำว่า ปู เต่า จาน บัว คำ (ดูภาพที่ 5)

2.2 กลุ่มที่มีเสียงต่ำ คือ เป็นเสียงระดับ-ขึ้น-ตกตอนท้ายเล็กน้อย ได้แก่คำว่า ปลา ดาว ตา อา บิน (ดูภาพที่ 6)

3. แบ่งหน่วยเสียงย่อยของวรรณยุกต์ที่ 4 ออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

3.1 กลุ่มที่มีเสียงสูง คือ เป็นเสียงขึ้น-ตก ได้แก่คำว่า ม้า ลีน ล้าง คิว นิ้ว ช้า และคำว่า คิว นิ้ว ช้า เป็นเสียงที่ลงท้ายด้วยเสียงกัก (ดูภาพที่ 7)

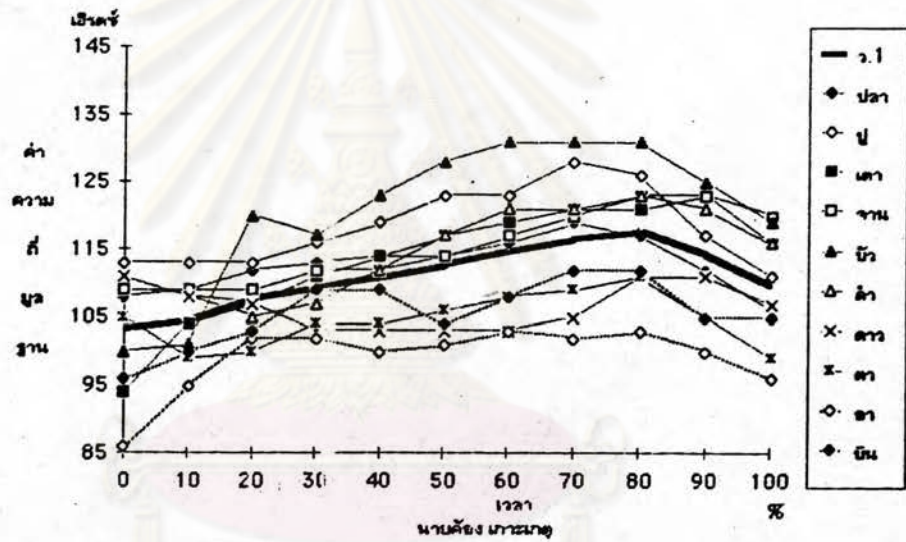
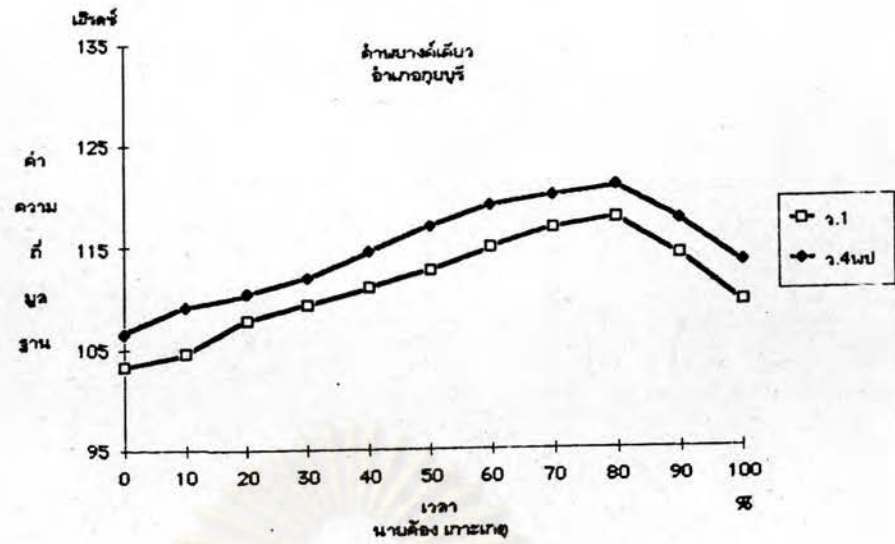
3.2 กลุ่มที่มีเสียงต่ำคือเป็นเสียงตกเล็กน้อย-ระดับ-ขึ้น-ตก ได้แก่คำว่า พ้อน ช้าส นื่อง น้ำ (ดูภาพที่ 8)

4. เมื่อนำกราฟหน่วยเสียงย่อยของวรรณยุกต์ที่ 1 และ 4 มาวิเคราะห์แล้วพบว่า วรรณยุกต์ที่ 1 และ 4

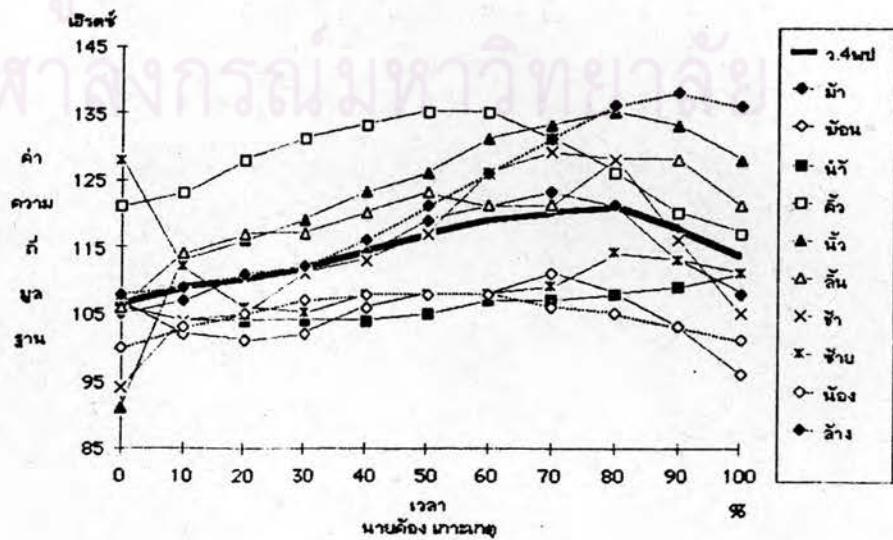
4.1 มีหน่วยเสียงย่อยต่างกัน 1 หน่วยเสียง คือ กลุ่มที่ 2 ของทั้งสองวรรณยุกต์ (ภาพที่ 6 และ 8) โดยหน่วยเสียงย่อยของวรรณยุกต์ที่ 1 เป็นเสียงระดับ-ขึ้น-ตกตอนท้ายเล็กน้อย ส่วนหน่วยเสียงย่อยของวรรณยุกต์ที่ 4 เป็นเสียงตกเล็กน้อย-ระดับ-ขึ้น-ตก

4.2 มีหน่วยเสียงย่อยคล้ายคลึงกัน 1 หน่วยเสียง คือ กลุ่มที่ 1 ของทั้งสองวรรณยุกต์ (ภาพที่ 5 และ 7) โดยหน่วยเสียงย่อยของวรรณยุกต์ที่ 1 และ 4 เป็นเสียงขึ้น-ตกตอนท้ายของเสียงเช่นเดียวกัน แต่หน่วยเสียงย่อยของวรรณยุกต์ที่ 4 มีระดับสูงกว่าหน่วยเสียงย่อยของวรรณยุกต์ที่ 1 เล็กน้อย

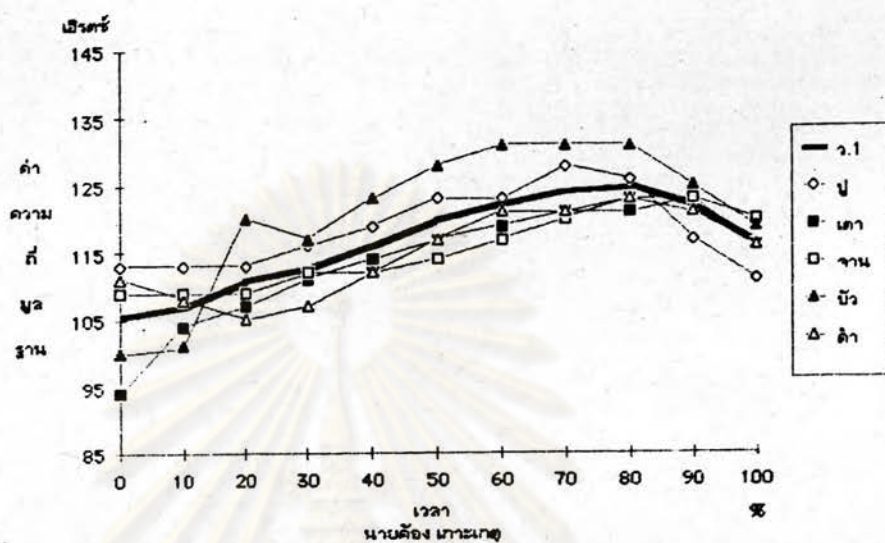
5. ผู้วิจัยจึงสรุปว่าหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 และ 4 เป็นคนละหน่วยเสียง โดยมีหน่วยเสียงย่อยที่แตกต่างกันทำให้แยกเป็นคนละหน่วยเสียงได้

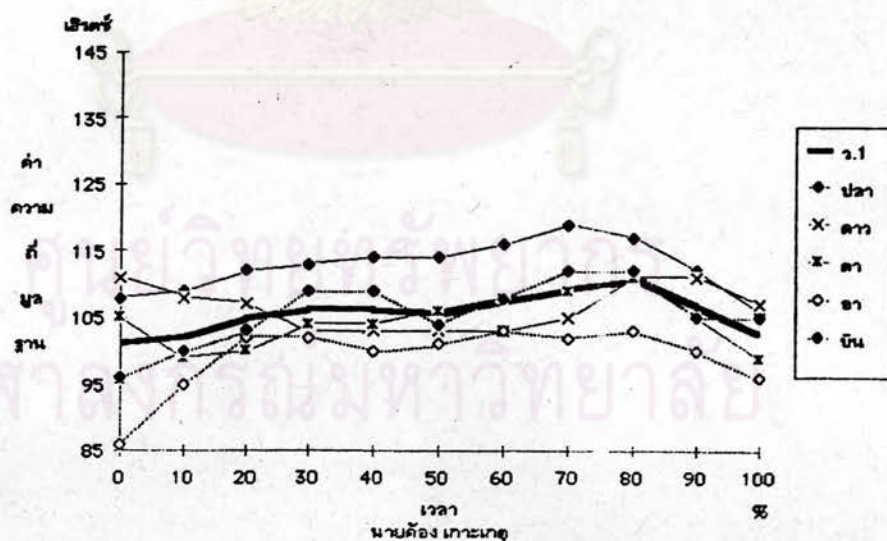
ภาพที่ 3 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 อำเภออุบลบุรี ในคำพยางค์เดียว

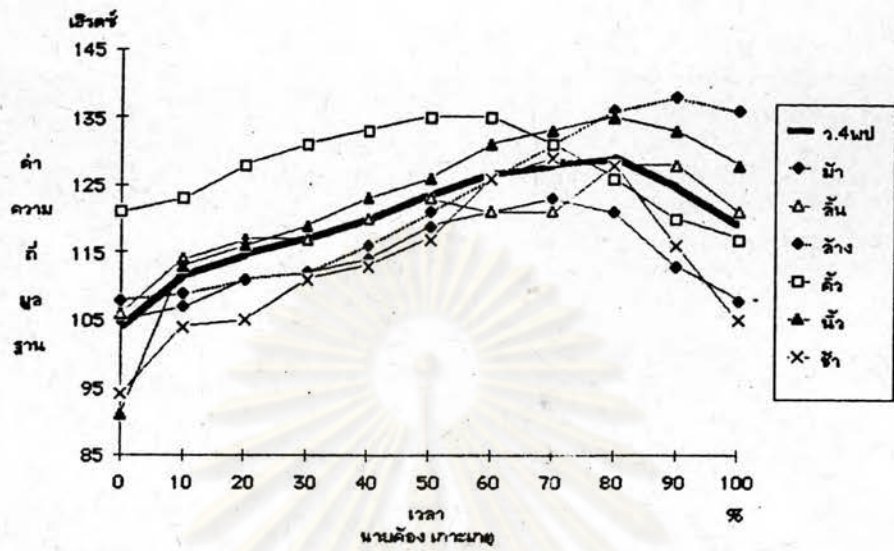
ภาพที่ 4 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4 อำเภออุบลบุรี ในคำพยางค์เดียว

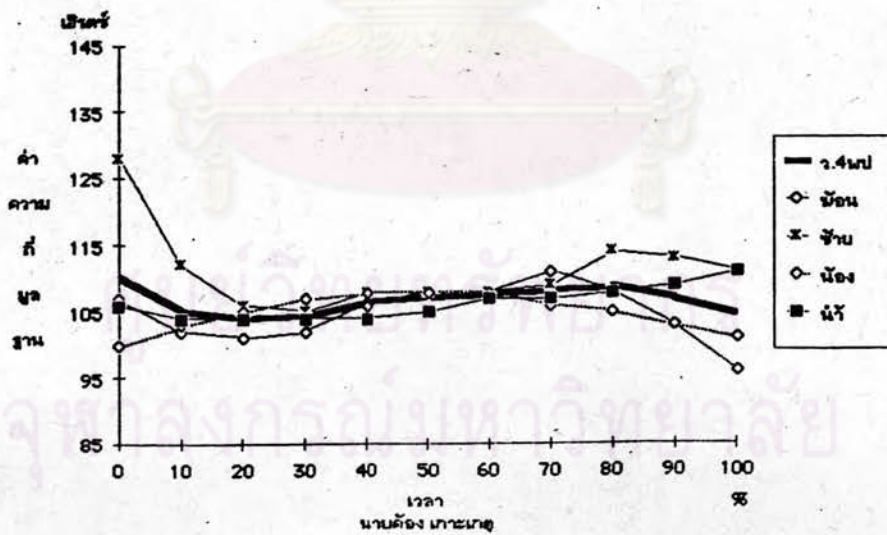
ภาพที่ 5 : กราฟแสดงสัทลักษณะของหน่วยเสียงย่อยกลุ่มที่ 1 วรรณยุกต์ที่ 1
อำเภอกุสุมาลย์ ในคำพยางค์เดียว

ภาพที่ 6 : กราฟแสดงสัทลักษณะของหน่วยเสียงย่อยกลุ่มที่ 2 วรรณยุกต์ที่ 1
อำเภอกุสุมาลย์ ในคำพยางค์เดียว

ภาพที่ 7 : กราฟแสดงสีตลักษณะของหน่วยเสียงย่อยกลุ่มที่ 1 วรรณยุกต์ที่ 4
อำเภออุบลบุรี ในคำพยางค์เดียว

ภาพที่ 8 : กราฟแสดงสีตลักษณะของหน่วยเสียงย่อยกลุ่มที่ 2 วรรณยุกต์ที่ 4
อำเภออุบลบุรี ในคำพยางค์เดียว

อำเภอเมือง (รูปภาพที่ 9 และ 10)

พิมพ์ค่าความถี่มูลฐานจริงของวรรณยุกต์ที่ 1 (รูปภาพที่ 9) และวรรณยุกต์ที่ 2 (รูปภาพ 10) พบว่าค่าเฉลี่ยของวรรณยุกต์ที่ 1 จะมีลักษณะระดับมากกว่า ส่วนวรรณยุกต์ที่ 2 เป็นเสียงตก ดังนั้นผู้วิจัยจึงสรุปว่า วรรณยุกต์ที่ 1 และ 2 ในจุดเก็บข้อมูลนี้เป็นคนละหน่วยเสียง

อำเภอทับสะแก (รูปภาพที่ 11-15)

1. พิมพ์ค่าความถี่มูลฐานจริงของวรรณยุกต์ที่ 2 และวรรณยุกต์ที่ 5 พบว่าค่าเฉลี่ยของวรรณยุกต์ที่ 2 จะมีลักษณะตกเช่นเดียวกับวรรณยุกต์ที่ 5 (รูปภาพที่ 11 และ 12) และวรรณยุกต์ที่ 2 จะมีค่าเฉลี่ยสูงกว่าวรรณยุกต์ที่ 5 เล็กน้อย

2. ผู้วิจัยแบ่งหน่วยเสียงย่อยของวรรณยุกต์ที่ 2 ออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

2.1 กลุ่มที่มีเสียงระดับ ได้แก่คำว่า ไหล่ บ่า บ่าส ค่าง ชี อ่าน ลี เต่า (รูปภาพที่ 13)

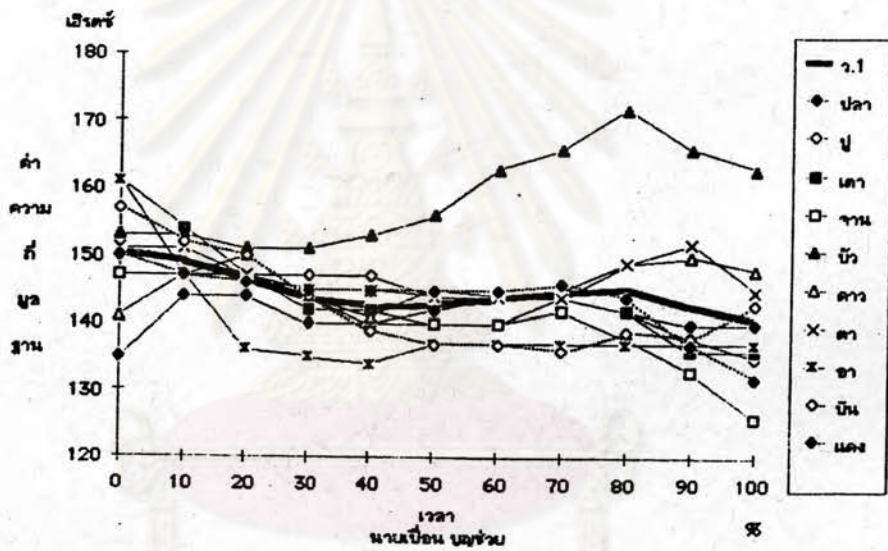
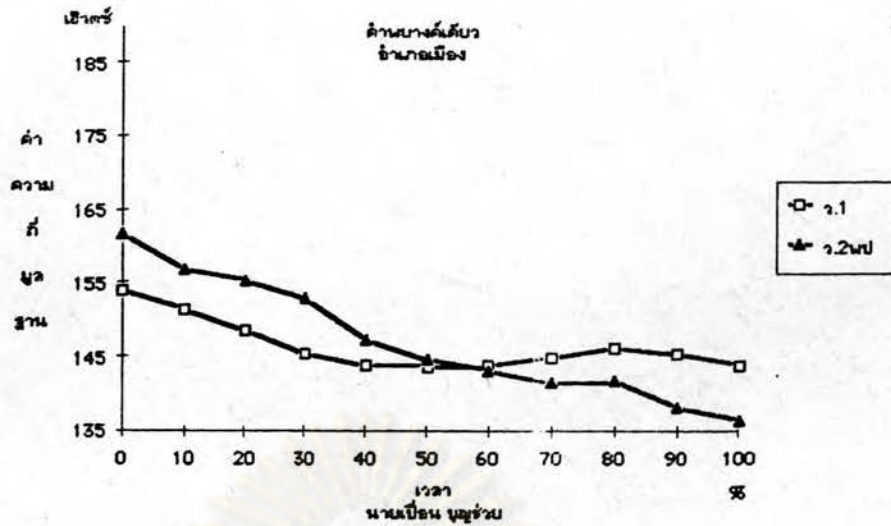
2.2 กลุ่มที่มีเสียงตก ได้แก่คำว่า หนึ่งและฉิ่ง (รูปภาพที่ 14)

3. ตัดคำว่า หมและหวี ในวรรณยุกต์ที่ 5 ออก เนื่องจากเป็น 2 คำที่มีระดับเสียงต่างจากคำอื่นๆ ซึ่งอาจจะมาจากการเน้นอ้าของผู้บอภาษา (รูปภาพที่ 15)

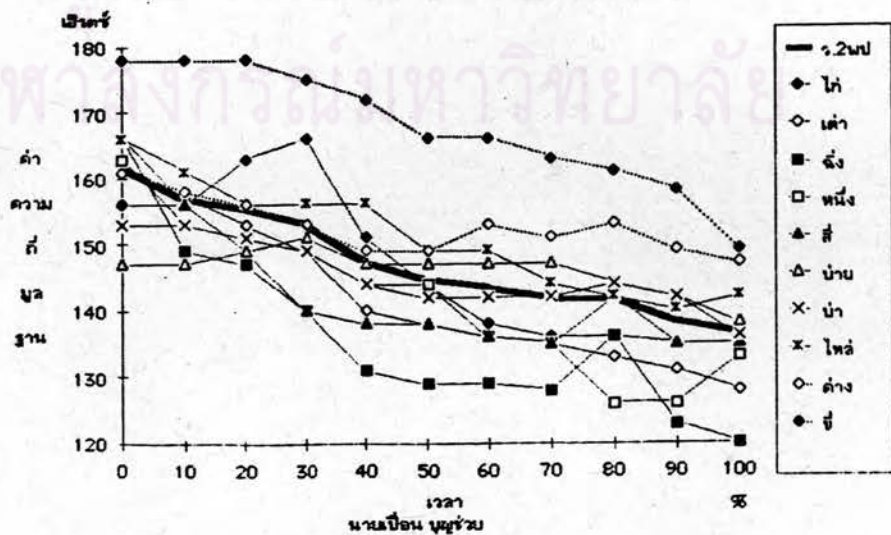
4. เมื่อแบ่งหน่วยเสียงย่อยของวรรณยุกต์ที่ 2 และสร้างกราฟใหม่ในวรรณยุกต์ที่ 5 แล้วจะเห็นได้ว่าวรรณยุกต์ที่ 2 และ 5 ยังมีความคล้ายคลึงกันโดยวรรณยุกต์ที่ 5 ยังคล้ายคลึงกับวรรณยุกต์ที่ 2 กลุ่ม 1

แม้ว่าวรรณยุกต์ที่ 5 จะต่างกับวรรณยุกต์ที่ 2 กลุ่ม 2 แต่มีข้อมูลเพียง 2 คำเท่านั้นและการที่วรรณยุกต์ที่ 2 ระดับเสียงจะสูงกว่าวรรณยุกต์ที่ 5 อยู่เล็กน้อย ยังไม่ชัดเจนพอที่จะสรุปว่าวรรณยุกต์ทั้งสองนี้แยกเป็นคนละหน่วยเสียงกัน

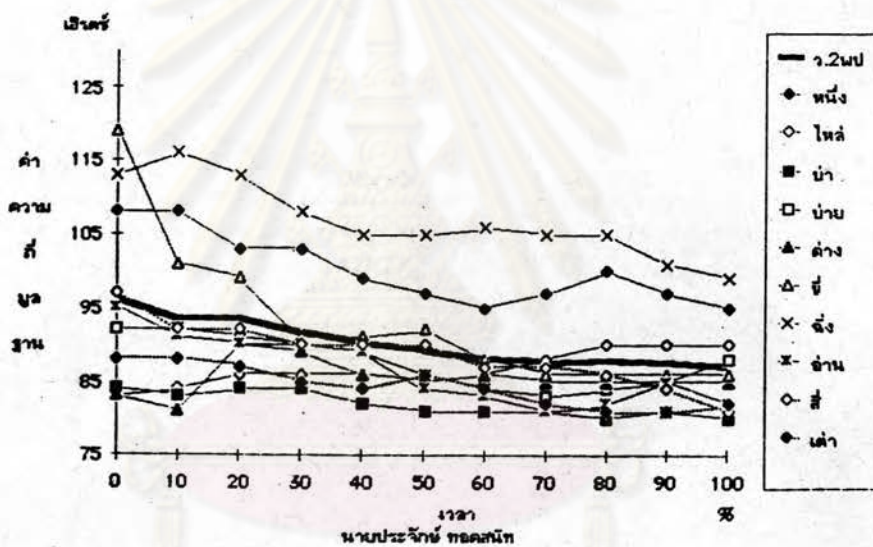
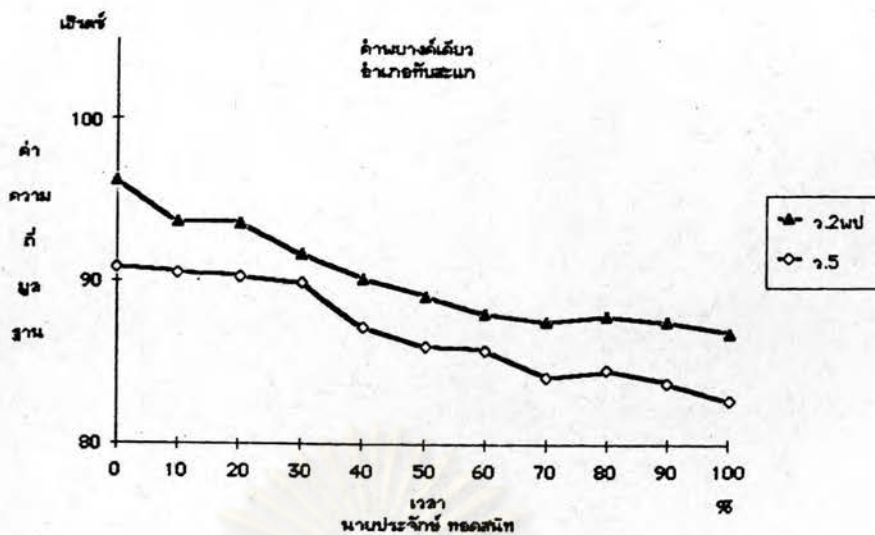
ผู้วิจัยจึงใช้การฟังช่วยในการวิเคราะห์ ผลที่ได้หลังจากฟังคำทั้งหมดในวรรณยุกต์ที่ 2 และ 5 แล้วปรากฏอย่างชัดเจนว่าวรรณยุกต์ที่ 2 และ 5 เป็นคนละหน่วยเสียงกัน โดยวรรณยุกต์ที่ 2 จะมีระดับเสียงสูงกว่าวรรณยุกต์ที่ 5 และมีจุดเริ่มต้นค่อนกว่าจุดจบของเสียง ส่วนวรรณยุกต์ที่ 5 จุดเริ่มต้นของเสียงจะดังกว่าจุดจบของเสียงดังนั้นผู้วิจัยจึงจัดวรรณยุกต์ที่ 2 และ 5 เป็นคนละหน่วยเสียงกัน ส่วนปัญหาที่พบในการวิเคราะห์วรรณยุกต์ที่ 2 และ 5 ว่าเครื่อง DSP Sona-Graph ไม่สามารถแยกวรรณยุกต์ที่ 2 และ 5 ได้อย่างชัดเจนนั้นเป็นเรื่องที่จะต้องศึกษากันต่อไป

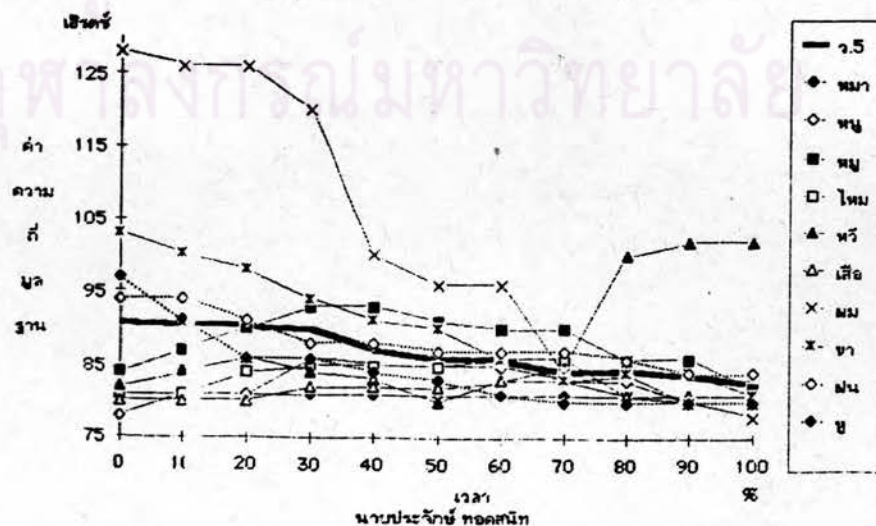
ภาพที่ 9 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 อำเภอเมือง ในคำพยางค์เดี่ยว

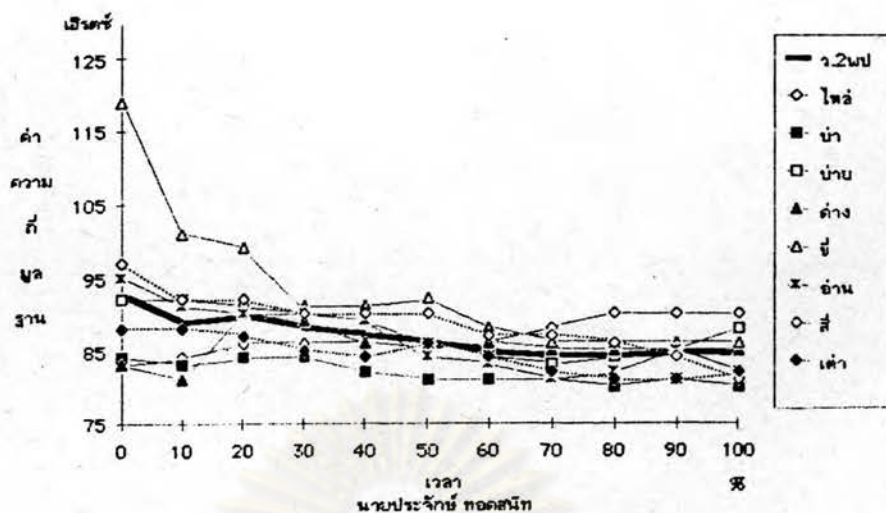
ภาพที่ 10 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 อำเภอเมือง ในคำพยางค์เดี่ยว

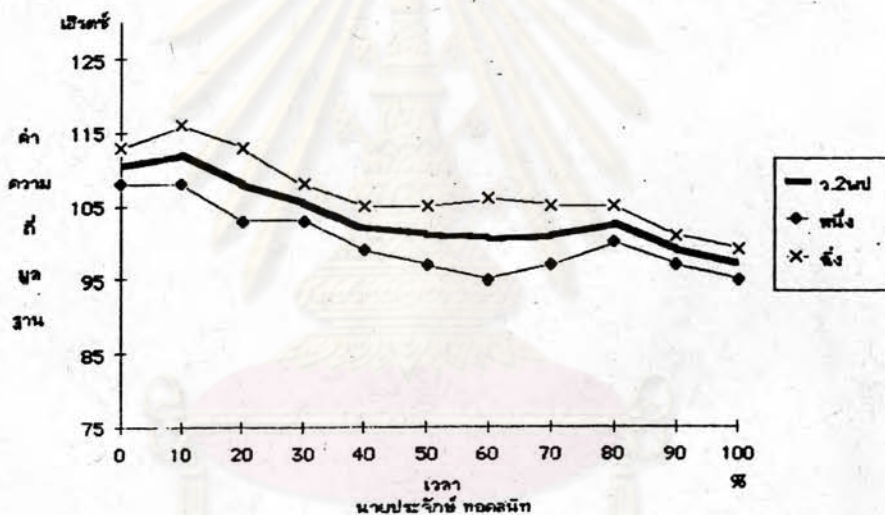
ภาพที่ 11 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2
อำเภอที่สะแก ในคำพยางค์เดี่ยว

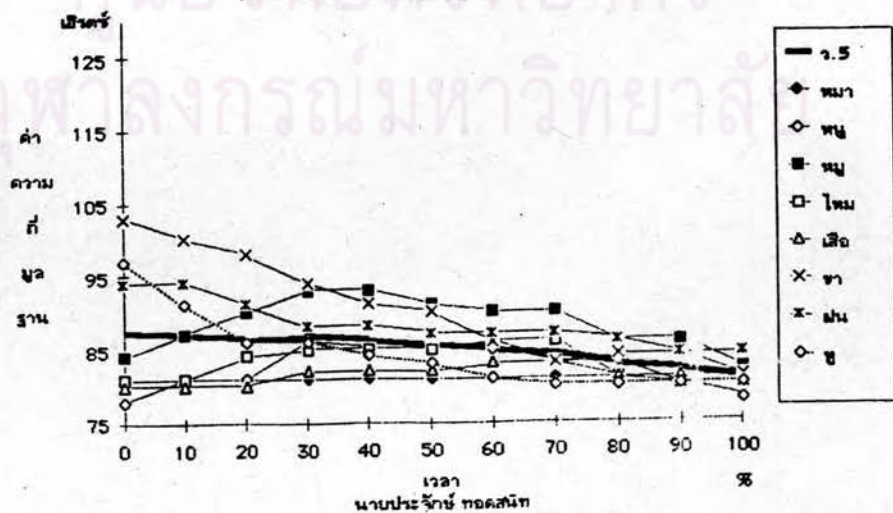
ภาพที่ 12 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5
อำเภอที่สะแก ในคำพยางค์เดี่ยว

ภาพที่ 13 : กราฟแสดงสัณนิษฐานของหน่วยเสียงย่อยกลุ่มที่ 1 วรรณยุกต์ที่ 2
อำเภอทับสะแก ในคำพยางค์เดียว

ภาพที่ 14 : กราฟแสดงสัณนิษฐานของหน่วยเสียงย่อยกลุ่มที่ 2 วรรณยุกต์ที่ 2
อำเภอทับสะแก ในคำพยางค์เดียว

ภาพที่ 15 : กราฟแสดงสัณนิษฐานของวรรณยุกต์ที่ 5 อำเภอทับสะแก
ในคำพยางค์เดียว

พยางค์หลังของคำสองพยางค์ มีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่มีสัทลักษณะที่คล้ายคลึงกัน ได้แก่

อำเภอหัวหิน	วรรณยุกต์ที่ 1	เป็นเสียงกลาง-ระดับ-ตก [332]
	วรรณยุกต์ที่ 2	เป็นเสียงกลาง-ตก-ระดับ [322]
	วรรณยุกต์ที่ 4	เป็นเสียงกลาง-ขึ้น-ตก [343]
	วรรณยุกต์ที่ 6	เป็นเสียงกลาง-ระดับ-ตก [332]
อำเภอปราณบุรี	วรรณยุกต์ที่ 1	เป็นเสียงกลาง-ตก [31]
	วรรณยุกต์ที่ 2	เป็นเสียงกลาง-ตก [31]
	วรรณยุกต์ที่ 5	เป็นเสียงกลางค่อนข้างสูง-ตก-ระดับ [411]
อำเภอกุยบุรี	วรรณยุกต์ที่ 1	เป็นเสียงกลาง-ขึ้น-ตกตอนท้าย [354]
	วรรณยุกต์ที่ 2	เป็นเสียงกลาง-ระดับ [33]
	วรรณยุกต์ที่ 4	เป็นเสียงกลาง-ขึ้น-ตกตอนท้าย [354]
	วรรณยุกต์ที่ 6	เป็นเสียงกลาง-ขึ้น [34]
อำเภอเมือง	วรรณยุกต์ที่ 1	เป็นเสียงกลาง-ตก-ระดับ [322]
	วรรณยุกต์ที่ 2	เป็นเสียงกลาง-ตก-ระดับ [311]
อำเภอทับสะแก	วรรณยุกต์ที่ 2	เป็นเสียงกลาง-ตก [32]
	วรรณยุกต์ที่ 5	เป็นเสียงกลาง-ตก [31]

อำเภอหัวหิน (ดูภาพที่ 16-22)

พิมพ์ค่าความถี่มูลฐานจริงของวรรณยุกต์ที่ 1, 2, 4 และ 6 พบว่ามีสัทลักษณะดังนี้

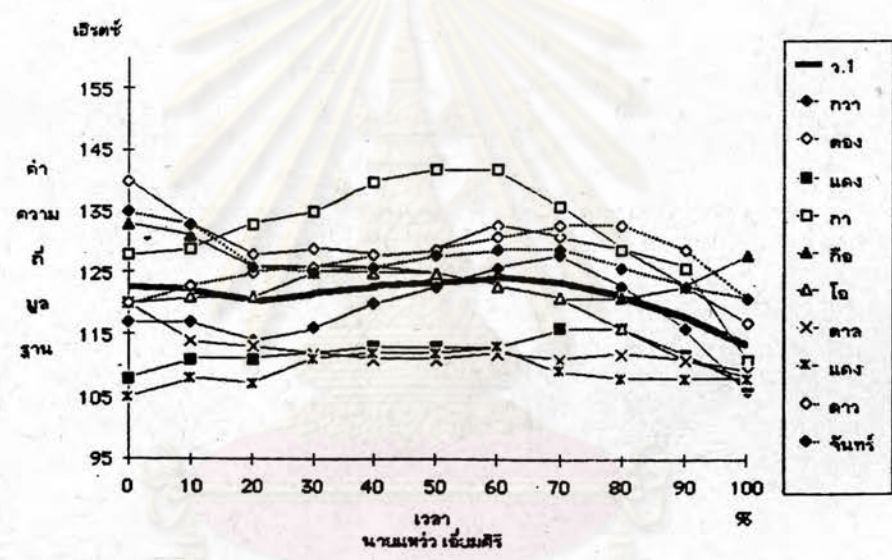
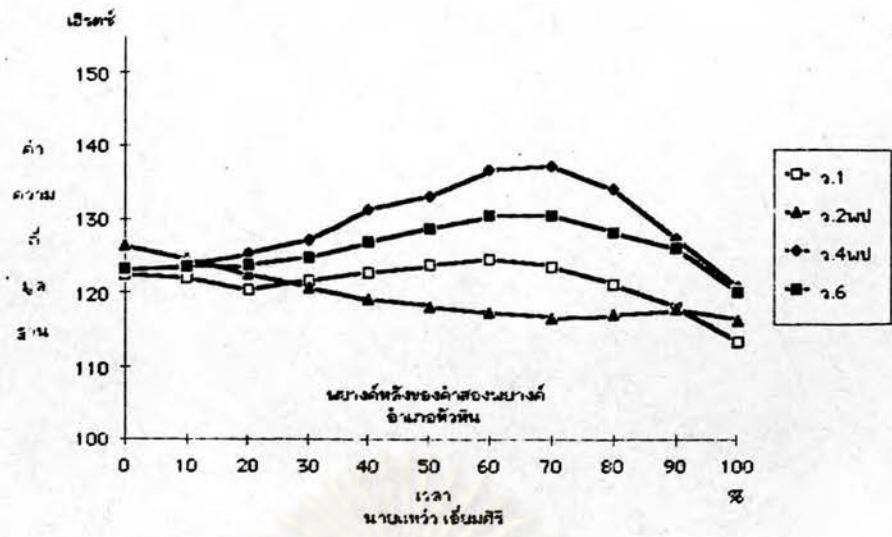
วรรณยุกต์ที่ 1 เป็นเสียงขึ้น-ตกเล็กน้อย (ดูภาพที่ 16)

วรรณยุกต์ที่ 2 เป็นเสียงเกือบระดับ (ดูภาพที่ 17)

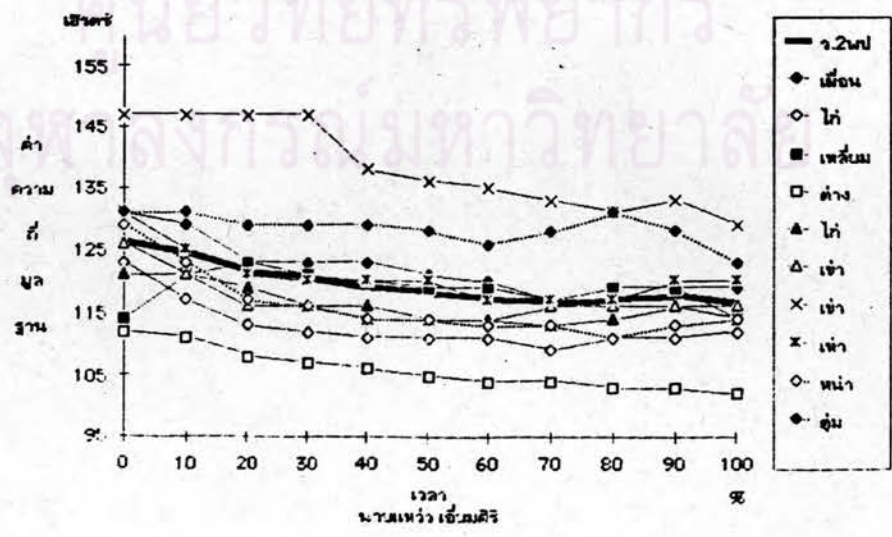
วรรณยุกต์ที่ 4 เป็นเสียงขึ้น-ตกตอนท้าย (ดูภาพที่ 18)

วรรณยุกต์ที่ 6 เป็นเสียงขึ้น-ตก (ดูภาพที่ 19)

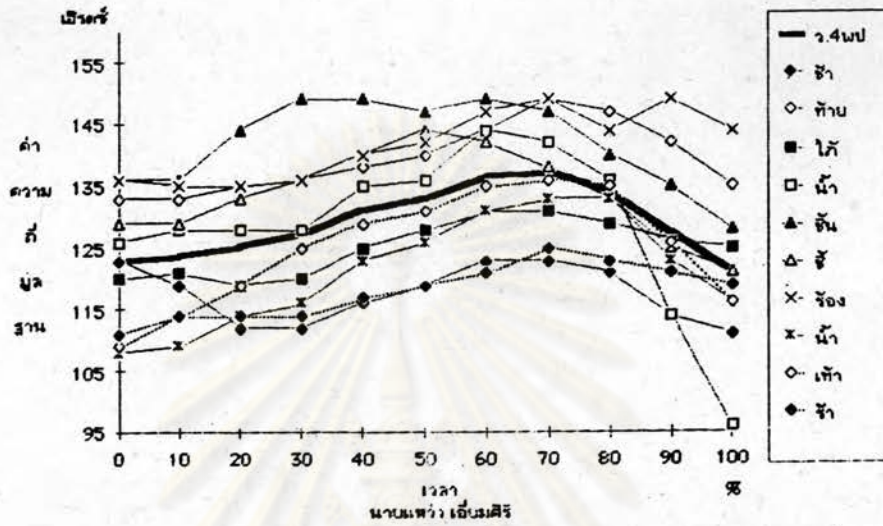
จากการวิเคราะห์ค่าความถี่มูลฐานจริงผู้วิจัยเห็นว่าวรรณยุกต์ที่ 1 และวรรณยุกต์ที่ 2 ต่างจากวรรณยุกต์ที่ 4 และวรรณยุกต์ที่ 6 อย่างชัดเจน ส่วนวรรณยุกต์ที่ 4 มีสัทลักษณะคล้ายคลึงกับวรรณยุกต์ที่ 6 ดังนั้นผู้วิจัยจึงจะแบ่งหน่วยเสียงย่อย แต่วรรณยุกต์ที่ 4 ไม่สามารถแบ่งหน่วยเสียงย่อยได้ เนื่องจากกลุ่มของเสียงไปในทิศทางเดียวกัน ส่วนวรรณยุกต์ที่ 6 สามารถแบ่งออกเป็น 3 กลุ่ม

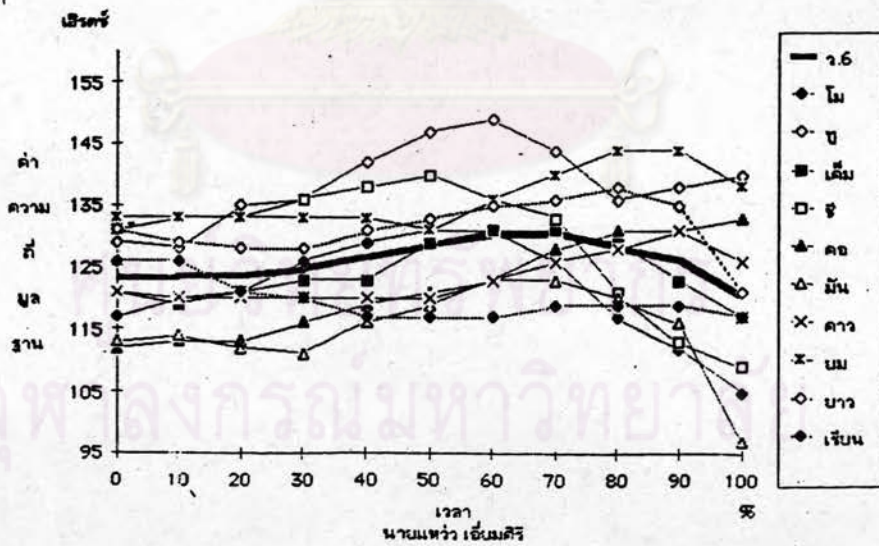
ภาพที่ 16 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 อำเภอหัวหิน ในพยางค์หลังของคำสองพยางค์

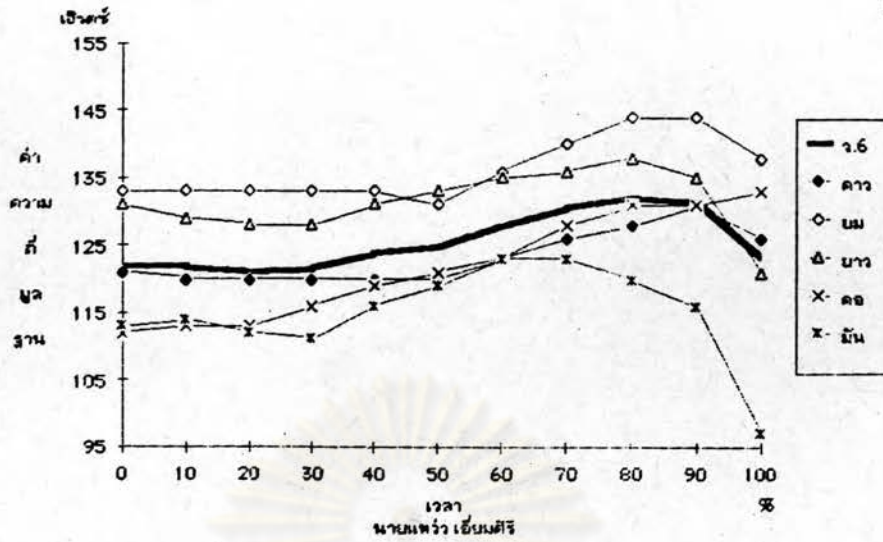
ภาพที่ 17 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 อำเภอหัวหิน ในพยางค์หลังของคำสองพยางค์

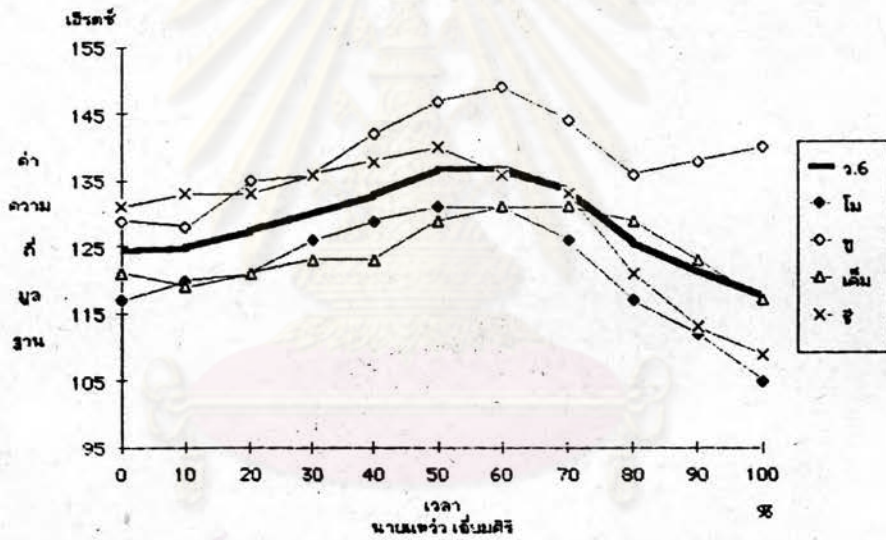
ภาพที่ 18 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4
อำเภอหัวหิน ในพยางค์หลังของคำสองพยางค์

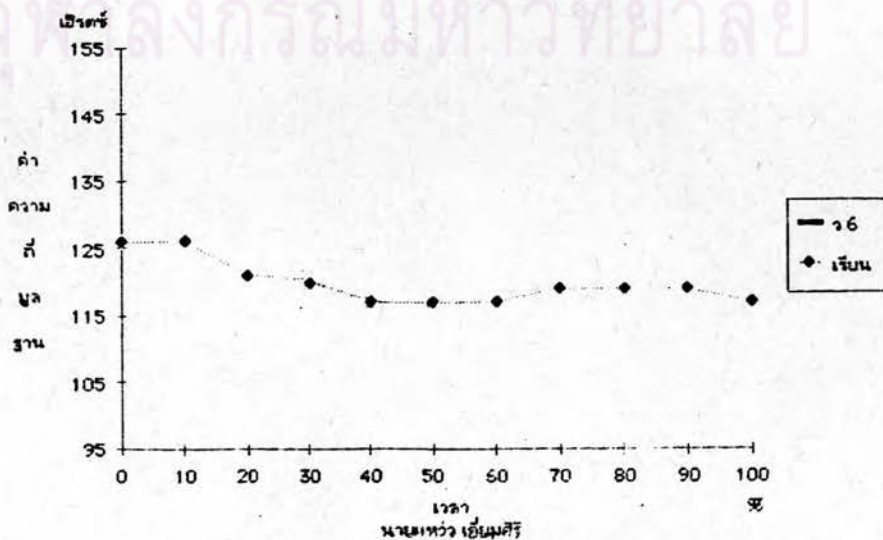
ภาพที่ 19 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6
อำเภอหัวหิน ในพยางค์หลังของคำสองพยางค์

ภาพที่ 20 : กราฟแสดงสัทลักษณะของหน่วยเสียงย่อยกลุ่มที่ 1 วรรณยุกต์ที่ 6
อำเภอหัวหิน ในพยางค์หลังของคำสองพยางค์

ภาพที่ 21 : กราฟแสดงสัทลักษณะของหน่วยเสียงย่อยกลุ่มที่ 2 วรรณยุกต์ที่ 6
อำเภอหัวหิน ในพยางค์หลังของคำสองพยางค์

ภาพที่ 22 : กราฟแสดงสัทลักษณะของหน่วยเสียงย่อยกลุ่มที่ 3 วรรณยุกต์ที่ 6
อำเภอหัวหิน ในพยางค์หลังของคำสองพยางค์

- กลุ่มที่เป็นเสียงขึ้น-ตกค่อนข้าง ได้แก่คำว่า คาว ชม ชาว คอและมัน
(รูปภาพที่ 20)

- กลุ่มที่เป็นเสียงขึ้น-ตก ได้แก่คำว่า โม ทู เค็ม ซี (รูปภาพที่ 21)

- กลุ่มที่เป็นเสียงตก-ระดับ ได้แก่คำว่า เรียน (รูปภาพที่ 22)

จากภาพกราฟจะเห็นว่าวรรณยุกต์ที่ 4 จะมีสัทลักษณะคล้ายคลึงกับวรรณยุกต์ที่ 6 กลุ่ม 2 และจะแตกต่างจากกลุ่มอื่นๆ ดังนั้นจึงสามารถสรุปได้ว่าวรรณยุกต์ที่ 4 และวรรณยุกต์ที่ 6 เป็นคนละหน่วยเสียงกัน

อำเภอปราบบุรี (รูปภาพที่ 23-27)

1. พิมพ์ค่าความถี่มูลฐานจริงของวรรณยุกต์ที่ 1, 2 และ 5 พบว่าค่ามูลฐานจริงของแต่ละวรรณยุกต์เป็นดังนี้

วรรณยุกต์ที่ 1 จะมีสัทลักษณะส่วนใหญ่ของเสียงจะระดับถึงเวลาที่ 10 % แล้วจึงเป็นเสียงตกและระดับจนจบเสียง (รูปภาพที่ 23)

วรรณยุกต์ที่ 2 ส่วนใหญ่ของเสียงมีสัทลักษณะระดับถึงเวลาที่ 20 % แล้วจึงตกจนจบเสียง (รูปภาพที่ 24)

วรรณยุกต์ที่ 5 มีสัทลักษณะต่างไปจากวรรณยุกต์ที่ 1 อย่างชัดเจน แต่ยังมีสัทลักษณะคล้ายคลึงกับวรรณยุกต์ที่ 2 ที่ส่วนใหญ่ของเสียงเป็นเสียงตก แต่แตกต่างจากวรรณยุกต์ที่ 2 ที่ค่อนข้างของเสียงขึ้นเล็กน้อย (รูปภาพที่ 25)

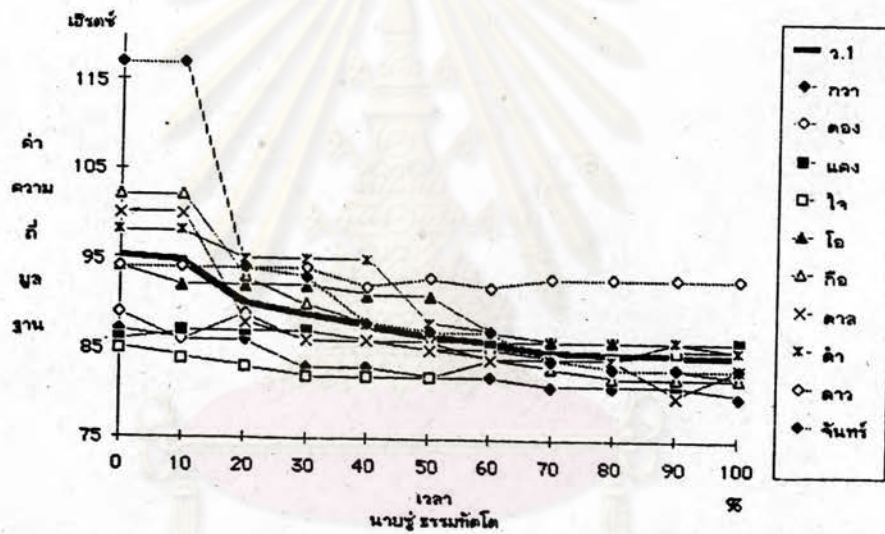
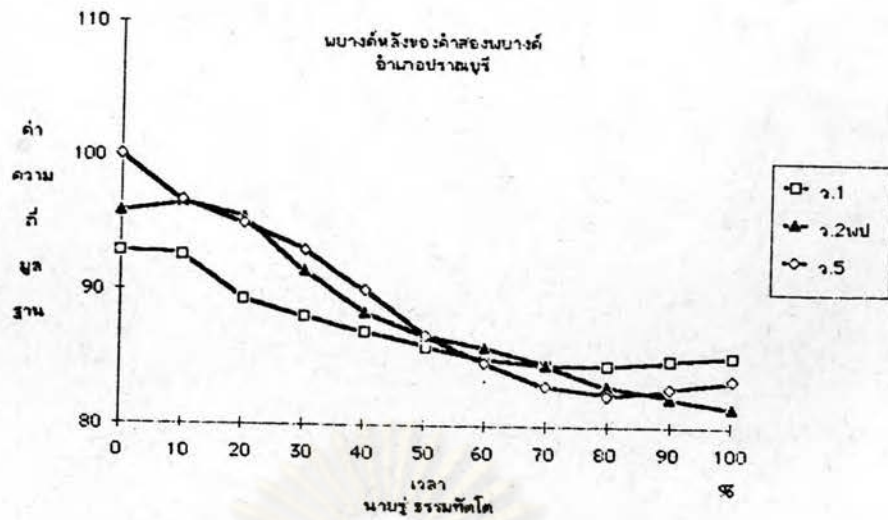
จะเห็นว่าวรรณยุกต์ที่ 1 แตกต่างไปจากวรรณยุกต์ที่ 5 แต่คล้ายคลึงกับวรรณยุกต์ที่ 2 และวรรณยุกต์ที่ 2 มีสัทลักษณะคล้ายคลึงกับวรรณยุกต์ที่ 5 ดังนั้นผู้วิจัยพิจารณาถึงหาหน่วยเสียงย่อยของวรรณยุกต์ที่ 2 ได้ดังนี้

2. แบ่งหน่วยเสียงย่อยของวรรณยุกต์ที่ 2 ออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

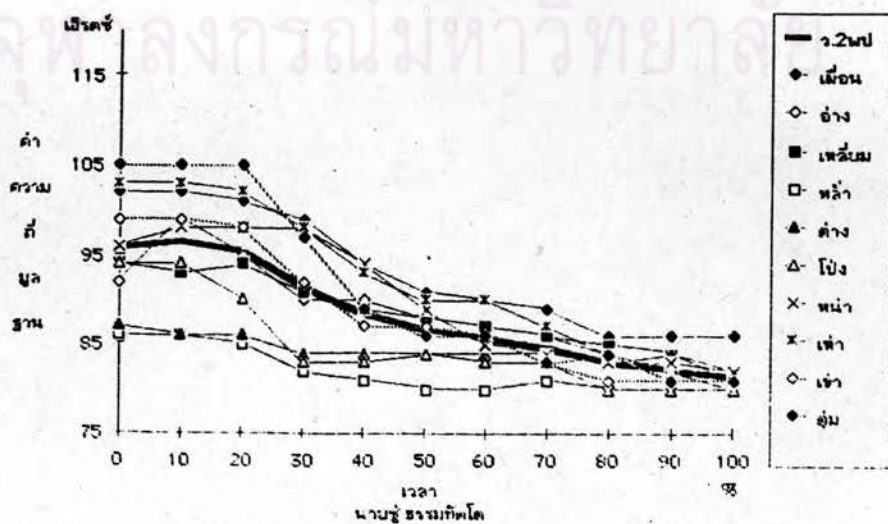
2.1 กลุ่มที่เป็นเสียงตก ได้แก่คำว่า เพื่อน อ่าง เหลี่ยม โป่ง หน้า เहांเข้า คุ่ม (รูปภาพที่ 26)

2.2 กลุ่มที่เป็นเสียงระดับ ได้แก่คำว่า หล้าและต่าง (รูปภาพที่ 27)

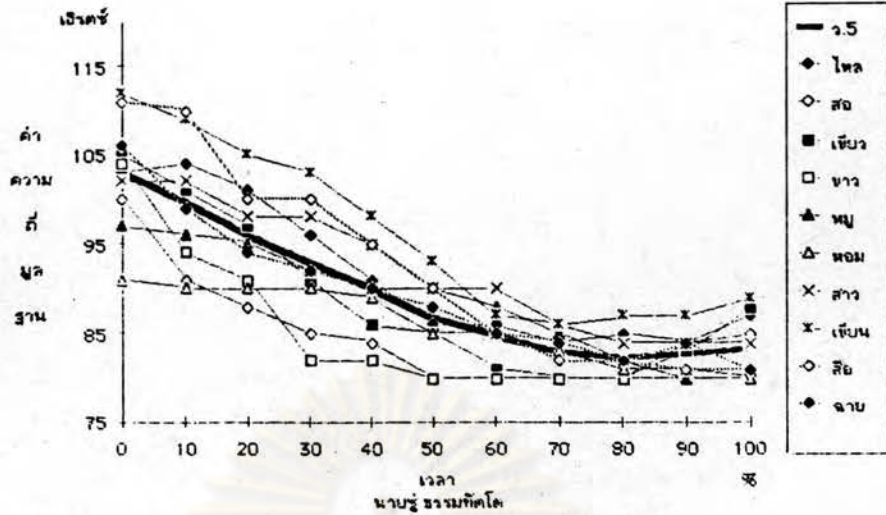
วรรณยุกต์ที่ 1 และ 2 ที่มีสัทลักษณะคล้ายคลึงกันนั้น ผู้วิจัยจัดให้เป็นคนละหน่วยเสียง เนื่องจากวรรณยุกต์ที่ 1 จะเป็นเสียงระดับเล็กน้อยแล้วเลื่อนตกและระดับต่างจากวรรณยุกต์ที่ 2 ที่ระดับนานกว่าวรรณยุกต์ที่ 1 และวรรณยุกต์ที่ 1 แตกต่างจากวรรณยุกต์ที่ 2 กลุ่มที่ 2 ที่เป็นเสียงค่อนข้างระดับมากกว่าวรรณยุกต์ที่ 1

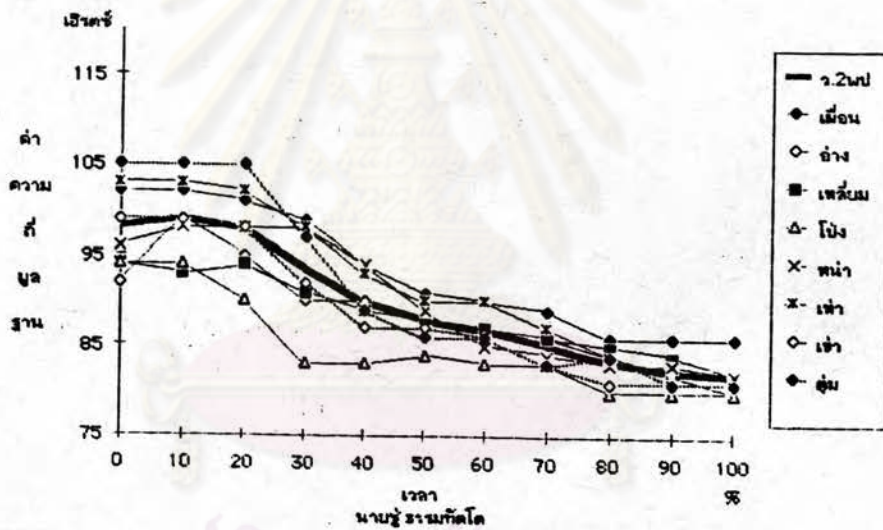
ภาพที่ 23 : กราฟแสดงค่าความถูกต้องพื้นฐานจริงของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1
อำเภอปราชญ์บุรี ในพยางค์หลังของค้ำสองพยางค์

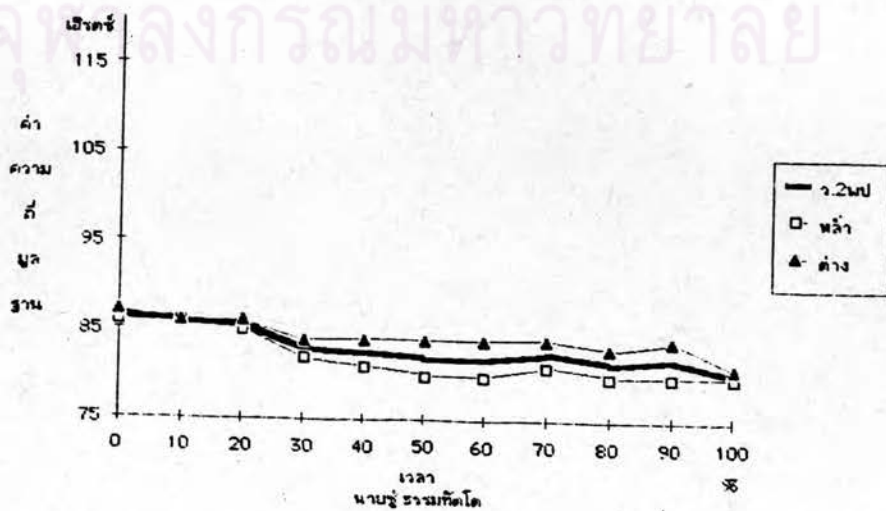
ภาพที่ 24 : กราฟแสดงค่าความถูกต้องพื้นฐานจริงของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2
อำเภอปราชญ์บุรี ในพยางค์หลังของค้ำสองพยางค์

ภาพที่ 25 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 อำเภอบรามบุรี ในพยางค์หลังของคำสองพยางค์

ภาพที่ 26 : กราฟแสดงสีทลักษณะของหน่วยเสียงย่อยกลุ่มที่ 1 วรรณยุกต์ที่ 2 อำเภอบรามบุรี ในพยางค์หลังของคำสองพยางค์

ภาพที่ 27 : กราฟแสดงสีทลักษณะของหน่วยเสียงย่อยกลุ่มที่ 2 วรรณยุกต์ที่ 2 อำเภอบรามบุรี ในพยางค์หลังของคำสองพยางค์

3. เมื่อแบ่งหน่วยเสียงย่อยของวรรณยุกต์ที่ 2 แล้วจะเห็นได้ว่าวรรณยุกต์ที่ 2 มี
 สัทลักษณะ 2 แบบ คือ กลุ่ม 1 ที่เป็นเสียงตกจะคล้ายคลึงกับวรรณยุกต์ที่ 5 แต่ต่างกันว่า
 วรรณยุกต์ที่ 2 จะเป็นเสียงระดับเล็กน้อยแล้วจึงตก ส่วนวรรณยุกต์ที่ 5 จะเป็นเสียงตก
 และกลุ่มที่ 2 จะเป็นเสียงระดับ ต่างจากวรรณยุกต์ที่ 5 ที่เป็นเสียงตก ผู้วิจัยจึงจัดให้หน่วย
 เสียงวรรณยุกต์ทั้งสองนี้เป็นคนละหน่วยเสียงวรรณยุกต์กัน

อำเภออุบลรัตน์ (รูปภาพที่ 28-33)

พิมพ์ค่าความถี่มูลฐานจริงของวรรณยุกต์ที่ 1, 2, 4 และ 6 พบว่าสัทลักษณะ
 ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์แตกต่างกัน ดังนี้

วรรณยุกต์ที่ 1 เป็นเสียงขึ้น-ตกเล็กน้อย (รูปภาพที่ 28)

วรรณยุกต์ที่ 2 เป็นเสียงระดับ (รูปภาพที่ 29)

วรรณยุกต์ที่ 4 เป็นเสียงขึ้น-ตกตอนท้าย (รูปภาพที่ 30)

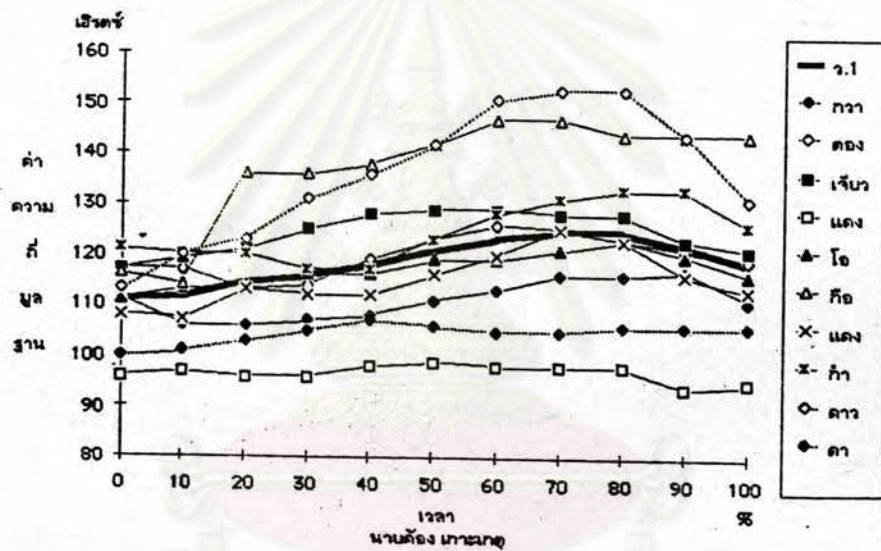
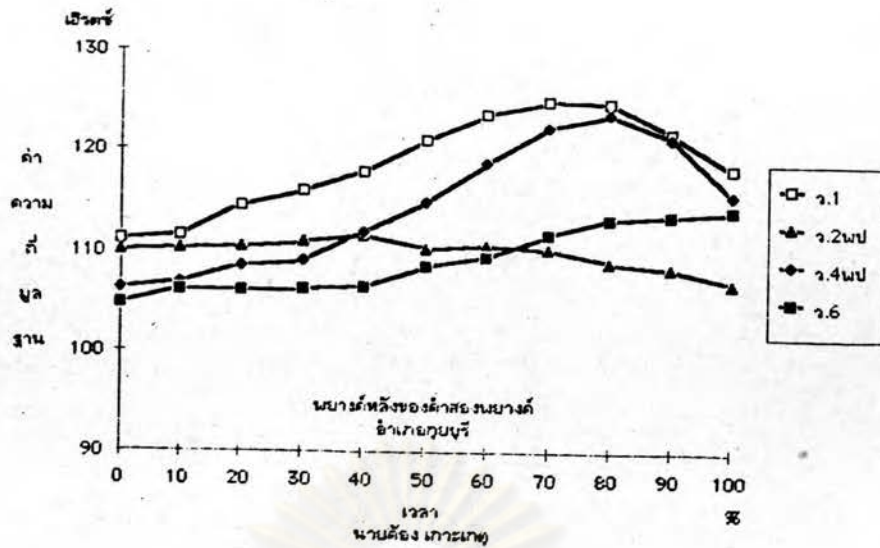
วรรณยุกต์ที่ 6 เป็นเสียงขึ้น (รูปภาพที่ 31)

จะเห็นว่าวรรณยุกต์ที่ 2 และวรรณยุกต์ที่ 6 แตกต่างจากวรรณยุกต์อื่นๆอย่าง
 ชัดเจน ส่วนวรรณยุกต์ที่ 1 มีสัทลักษณะคล้ายคลึงกับวรรณยุกต์ที่ 4 อยู่บ้าง ผู้วิจัยจึงพิจารณา
 หน่วยเสียงย่อย แต่วรรณยุกต์ที่ 4 ไม่สามารถแบ่งหน่วยเสียงย่อยได้เนื่องจากกลุ่มของ
 เสียงส่วนใหญ่ไปในทิศทางเดียวกัน คือ ขึ้น-ตกตอนท้าย ผู้วิจัยจึงแบ่งหน่วยเสียงย่อย
 ของวรรณยุกต์ที่ 1 ออกได้เป็น 2 กลุ่ม คือ

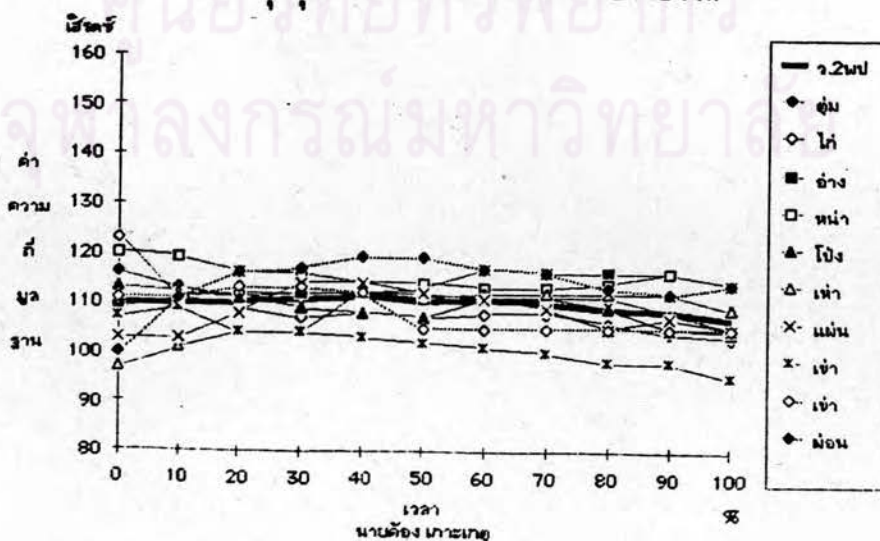
- กลุ่มที่มีเสียงขึ้น-ตก ได้แก่คำว่า กวา ทอง เจ็ว โอ กือ แดง กำและ
 คาว (รูปภาพที่ 32)

- กลุ่มที่มีเสียงระดับ ได้แก่คำว่า แดงและคา (รูปภาพที่ 33)

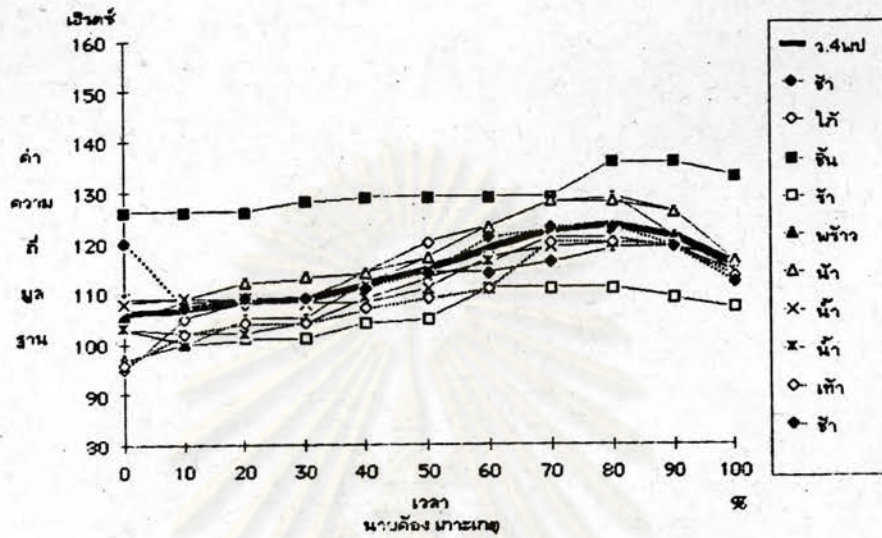
จากภาพกราฟจะเห็นได้ว่าวรรณยุกต์ที่ 4 มีสัทลักษณะคล้ายคลึงกับวรรณยุกต์
 ที่ 1 กลุ่มที่ 1 แต่ต่างจากวรรณยุกต์ที่ 1 กลุ่มที่ 2 ที่เป็นเสียงระดับเนื่องจากวรรณยุกต์ที่
 4 ไม่มีเสียงระดับ ดังนั้นจึงจัดวรรณยุกต์ที่ 1 และ 4 เป็นคนละหน่วยเสียงกัน

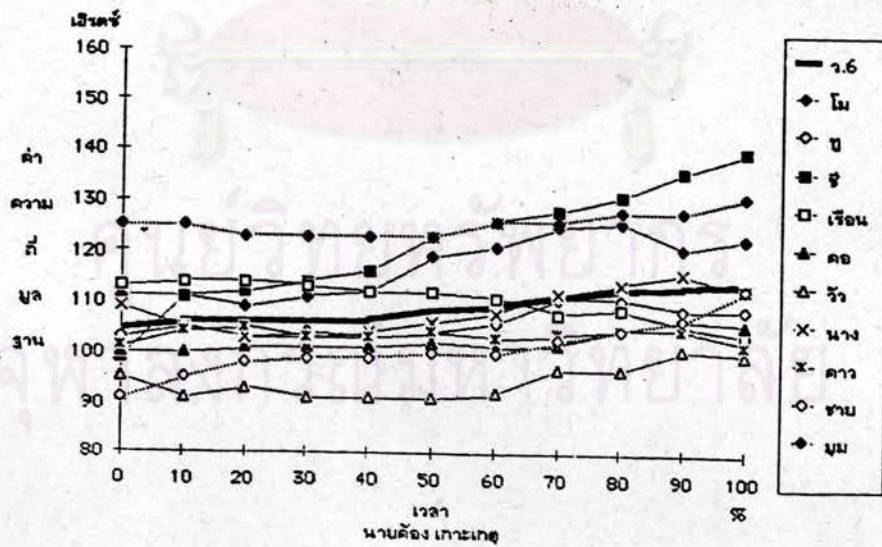
ภาพที่ 28 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 อำเภอกุสุมาลย์ ในพยางค์หลังของคำสองพยางค์

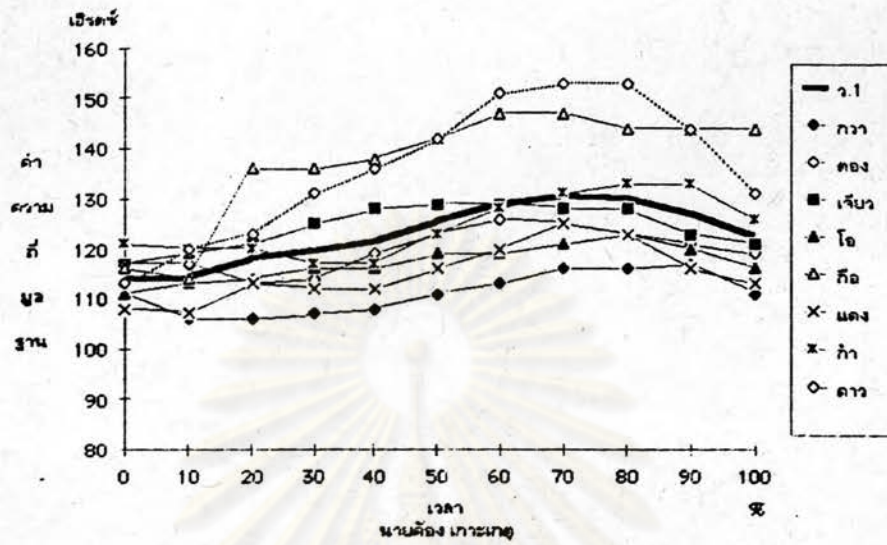
ภาพที่ 29 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 อำเภอกุสุมาลย์ ในพยางค์หลังของคำสองพยางค์

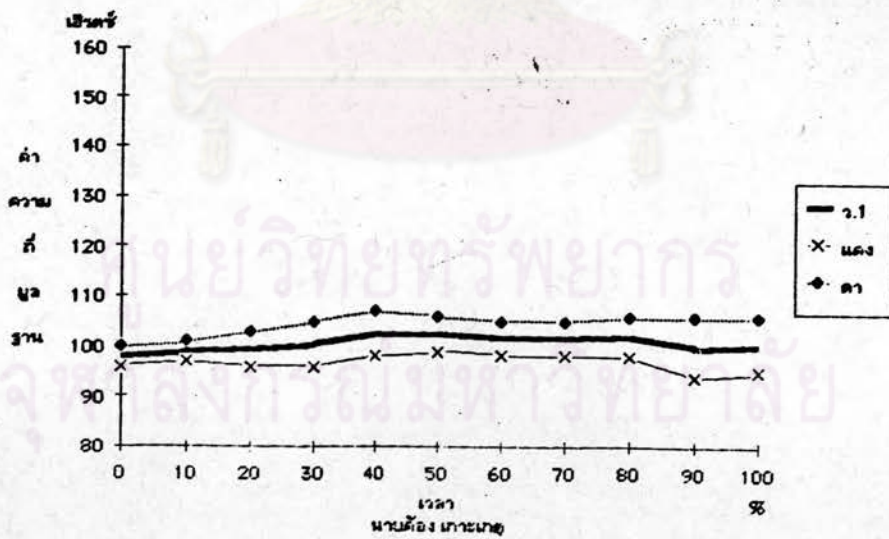
ภาพที่ 30 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4
อำเภอกุยบุรี ในพยางค์หลังของคำสองพยางค์

ภาพที่ 31 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6
อำเภอกุยบุรี ในพยางค์หลังของคำสองพยางค์

ภาพที่ 32 : กราฟแสดงสีตลักษณะของหน่วยเสียงย่อยกลุ่มที่ 1 วารณยุคที่ 1
อำเภอกุยบุรี ในพยางค์หลังของคำสองพยางค์

ภาพที่ 33 : กราฟแสดงสีตลักษณะของหน่วยเสียงย่อยกลุ่มที่ 2 วารณยุคที่ 1
อำเภอกุยบุรี ในพยางค์หลังของคำสองพยางค์

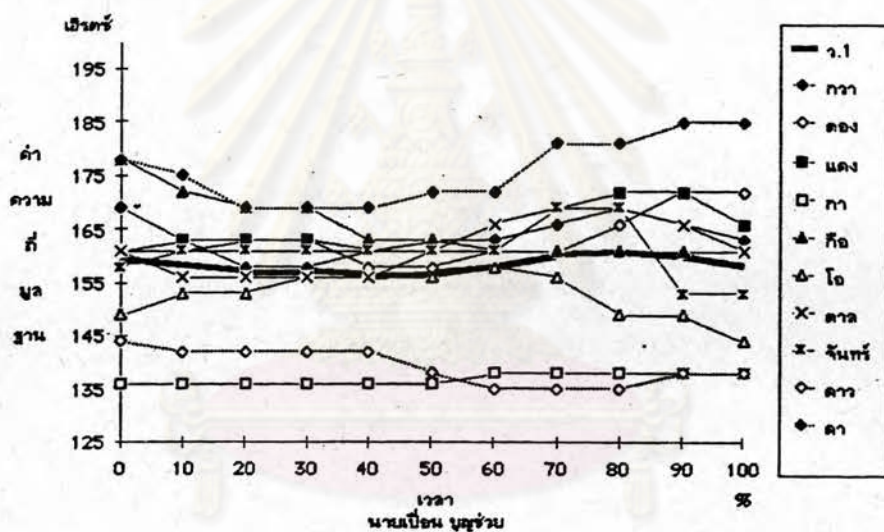
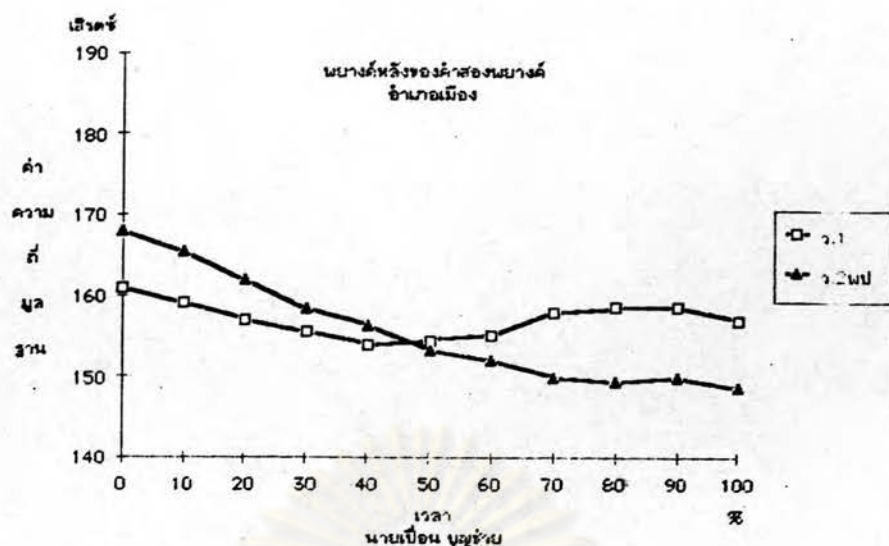
อำเภอเมือง (รูปภาพที่ 34-35)

พิมพ์ค่าความถี่มูลฐานจริงของวรรณยุกต์ที่ 1 และ 2 พบว่ามีสัทลักษณะที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน คือ วรรณยุกต์ที่ 1 จะเป็นเสียงระดับ โดยจะมีเสียงขึ้นตอนท้ายของเสียงเล็กน้อย (รูปภาพที่ 34) ส่วนวรรณยุกต์ที่ 2 กลุ่มของเสียงส่วนใหญ่จะเป็นเสียงตก (รูปภาพที่ 35) ดังนั้นจึงเห็นได้อย่างชัดเจนว่าวรรณยุกต์ที่ 1 และ 2 เป็นคนละหน่วยเสียงวรรณยุกต์กัน

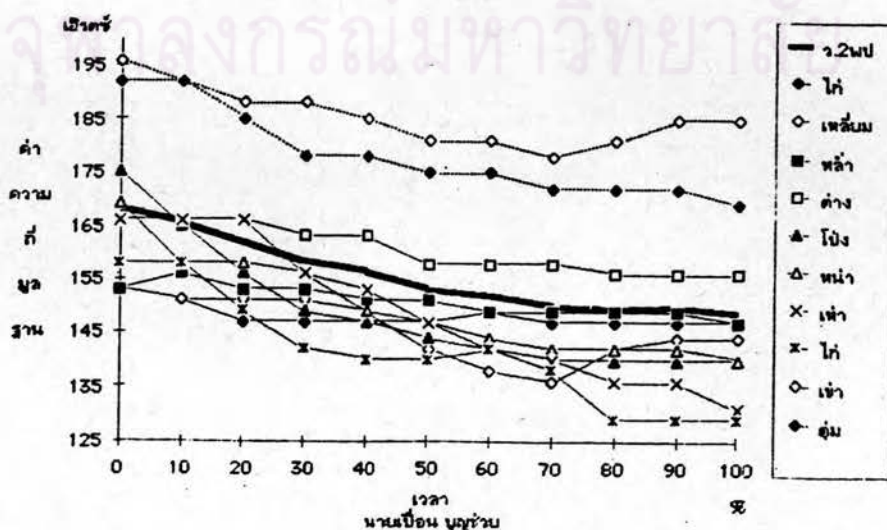
อำเภอทับสะแก (รูปภาพที่ 36-37)

พิมพ์ค่าความถี่มูลฐานจริงของวรรณยุกต์ที่ 2 และ 5 พบว่ามีสัทลักษณะที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน กล่าวคือ วรรณยุกต์ที่ 2 จะมีสัทลักษณะค่อนข้างระดับและขึ้น-ตกเล็กน้อย แล้วระดับ (รูปภาพที่ 36) ส่วนวรรณยุกต์ที่ 5 เป็นเสียงตก (รูปภาพที่ 37) ดังนั้นจึงเห็นได้อย่างชัดเจนว่าวรรณยุกต์ที่ 2 และ 5 เป็นคนละหน่วยเสียงกัน

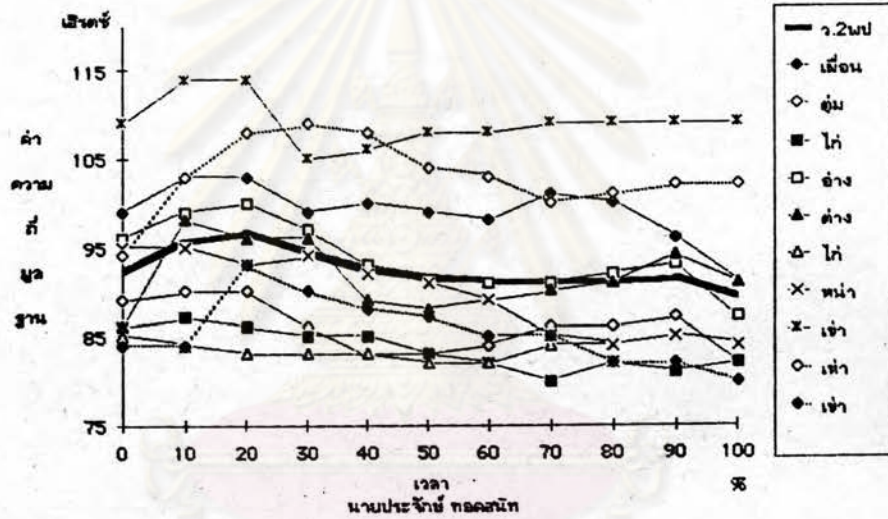
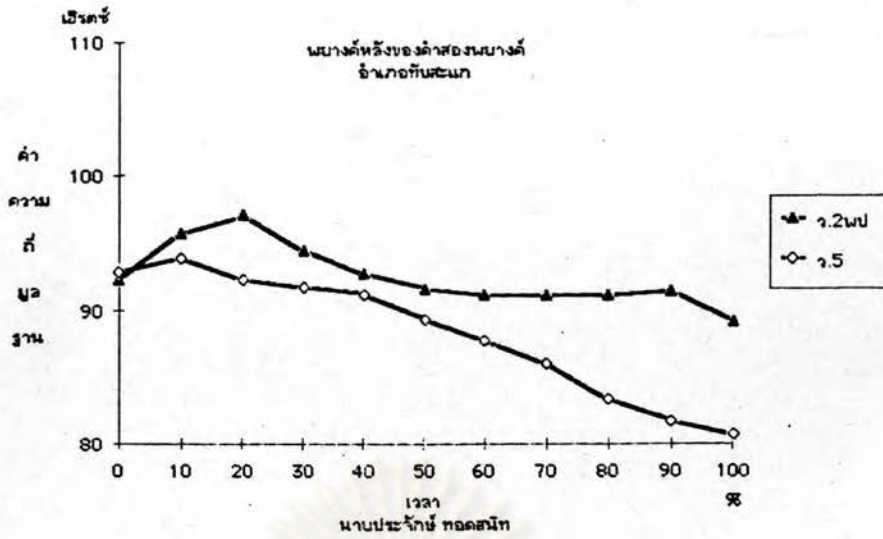
ศูนย์วิทยพัทธยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

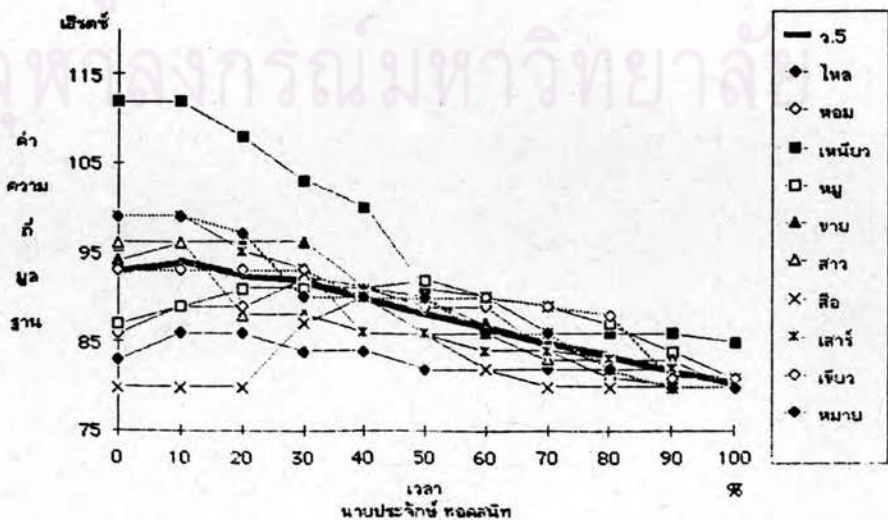
ภาพที่ 34 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1 อำเภอเมือง ในพยางค์หลังของคำสองพยางค์

ภาพที่ 35 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 อำเภอเมือง ในพยางค์หลังของคำสองพยางค์

ภาพที่ 36 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2 อ้าเกอทับสะแนก ในพยางค์หลังของคำสองพยางค์

ภาพที่ 37 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 อ้าเกอทับสะแนก ในพยางค์หลังของคำสองพยางค์

พยางค์หน้าของคำสองพยางค์ มีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่มีสัทลักษณะที่คล้ายคลึงกัน ได้แก่

อำเภอหัวหิน	วรรณยุกต์ที่ 5	เป็นเสียงกลางค่อนข้างต่ำ-ระดับ [22]
	วรรณยุกต์ที่ 6	เป็นเสียงกลางค่อนข้างต่ำ-ระดับ [22]
อำเภอกุยบุรี	วรรณยุกต์ที่ 1	เป็นเสียงกลาง-ระดับ [33]
	วรรณยุกต์ที่ 2	เป็นเสียงกลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตก [232]
	วรรณยุกต์ที่ 4	เป็นเสียงกลางค่อนข้างต่ำ-ขึ้น-ตก [243]
อำเภอเมือง	วรรณยุกต์ที่ 2	เป็นเสียงกลางค่อนข้างสูง-ระดับ [44]
	วรรณยุกต์ที่ 4	เป็นเสียงกลางค่อนข้างสูง-ระดับ [44]
อำเภอทับสะแก	วรรณยุกต์ที่ 2	เป็นเสียงกลาง-ระดับ [22]
	วรรณยุกต์ที่ 3	เป็นเสียงกลาง-ระดับ [33]
	วรรณยุกต์ที่ 4	เป็นเสียงกลาง-ระดับ [33]

อำเภอหัวหิน (ดูภาพที่ 38-39)

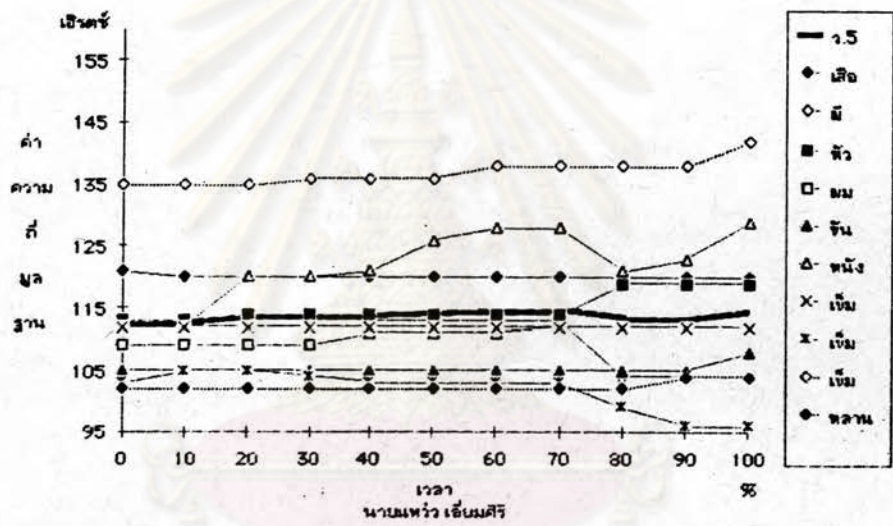
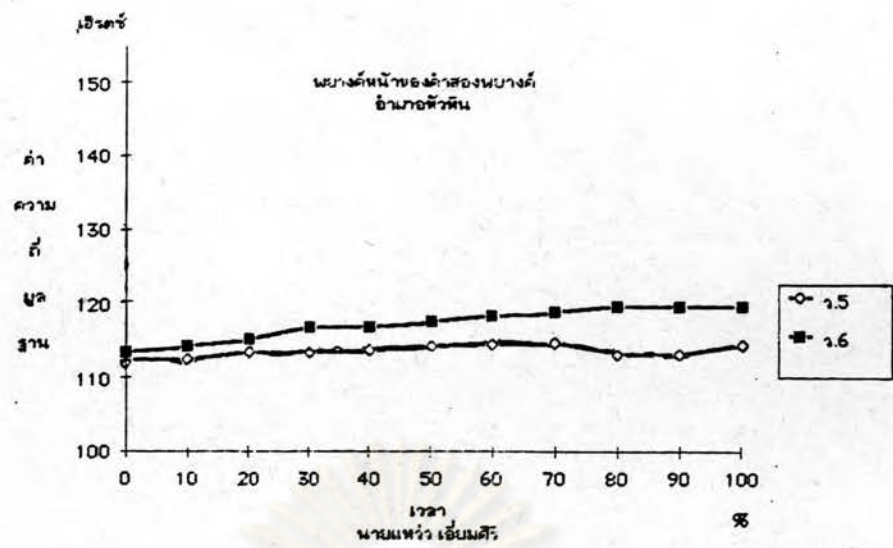
พิมพ์ค่าความถี่มูลฐานจริงของวรรณยุกต์ที่ 5 และ 6 พบว่ามีสัทลักษณะที่แตกต่างกันอย่างชัดเจน คือ วรรณยุกต์ที่ 5 เป็นเสียงระดับ-ขึ้นตอนท้ายเสียง (ดูภาพที่ 38) ส่วนวรรณยุกต์ที่ 6 เป็นเสียงระดับ (ดูภาพที่ 39) ดังนั้นผู้วิจัยจึงแยกเป็นคนละหน่วยเสียงวรรณยุกต์กัน

อำเภอกุยบุรี (ดูภาพที่ 40-42)

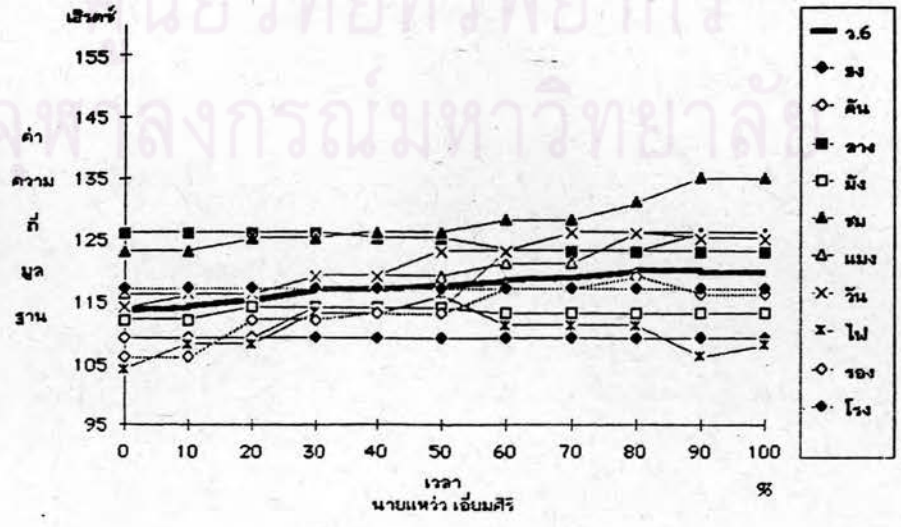
พิมพ์ค่าความถี่มูลฐานจริงของวรรณยุกต์ที่ 1 (ดูภาพที่ 40) วรรณยุกต์ที่ 2 (ดูภาพที่ 41) และวรรณยุกต์ที่ 4 (ดูภาพที่ 42) ตามลำดับ พบว่าวรรณยุกต์เหล่านี้ มีสัทลักษณะคล้ายคลึงกันมาก ค่าความถี่มูลฐานขึ้นกันสนิทและทิศทางของเสียงไปทางเดียวกัน คือเป็นเสียงระดับเหมือนกันทั้งหมด ดังนั้นจึงรวมเป็นวรรณยุกต์ที่ 1-2-4

อำเภอเมือง (ดูภาพที่ 43-44)

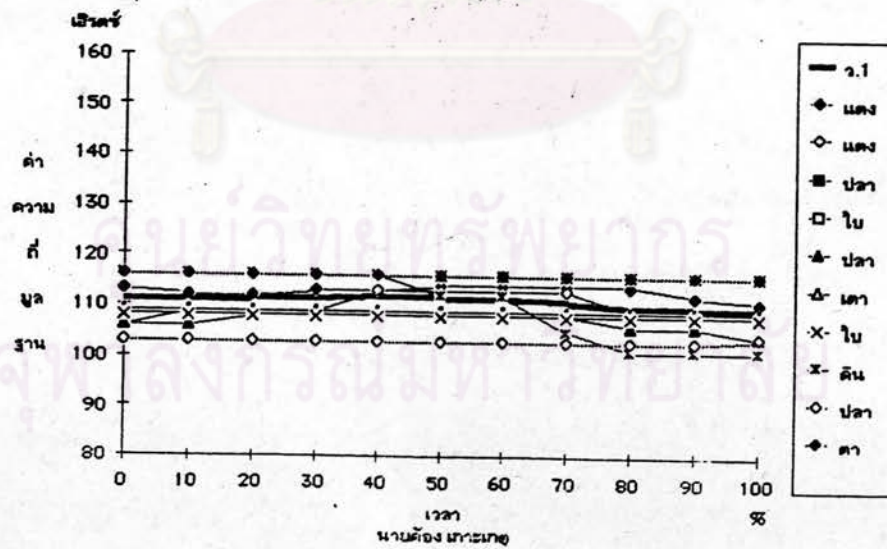
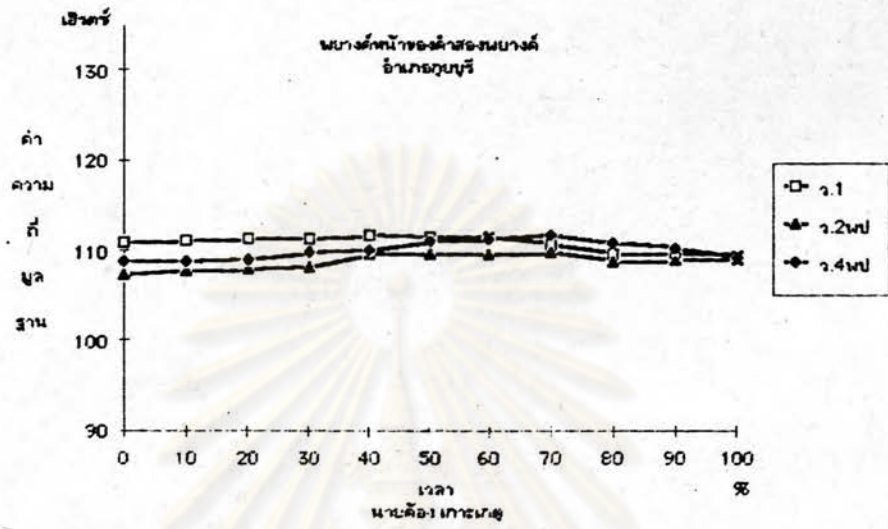
พิมพ์ค่าความถี่มูลฐานจริงของวรรณยุกต์ที่ 2 (ดูภาพที่ 43) และวรรณยุกต์ที่ 4 (ดูภาพที่ 44) พบว่าวรรณยุกต์ที่ 2 และ 4 มีสัทลักษณะคล้ายคลึงกันมาก ค่าความถี่มูลฐานขึ้นกันสนิทและทิศทางของเสียงไปทางเดียวกัน คือ มีเสียงระดับและเสียงตกเป็นหน่วยเสียงย่อยเช่นเดียวกัน จึงรวมเป็นวรรณยุกต์ที่ 2-4

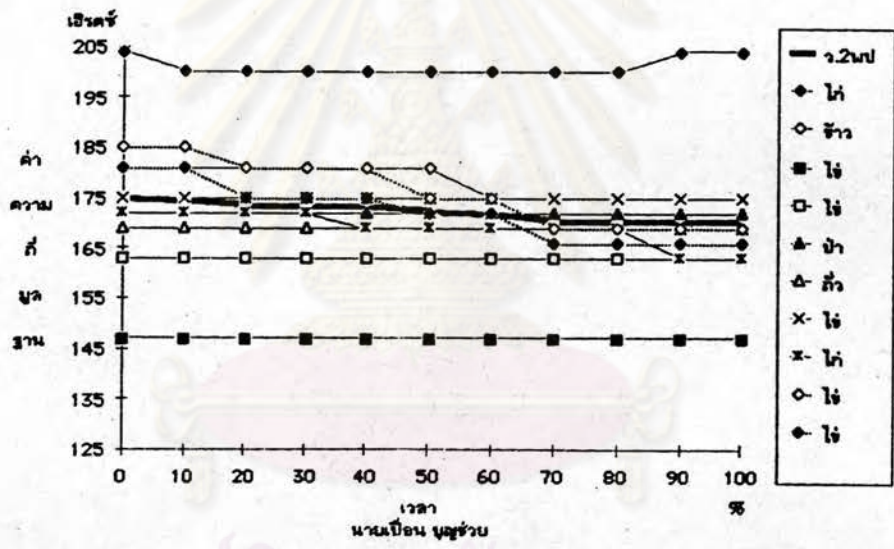
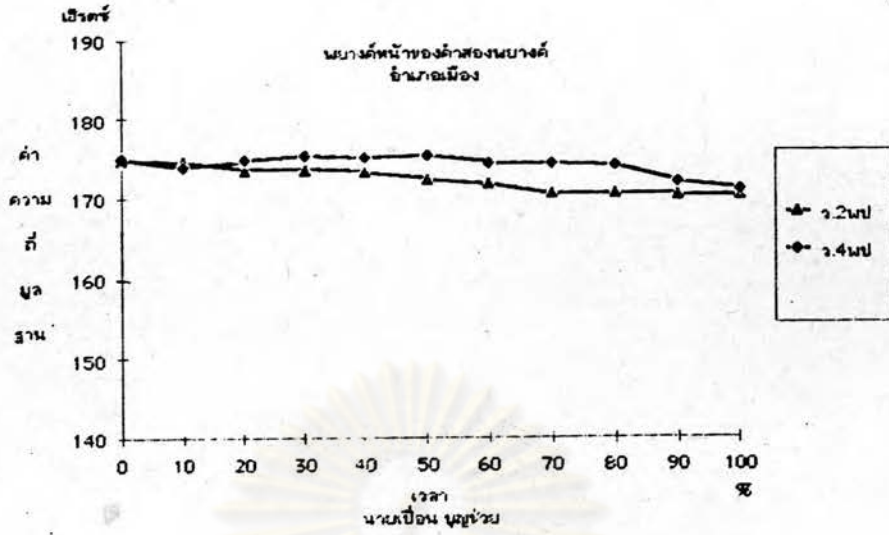
ภาพที่ 38 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 5 อำเภอหัวหิน ในพยางค์หน้าของคำสองพยางค์

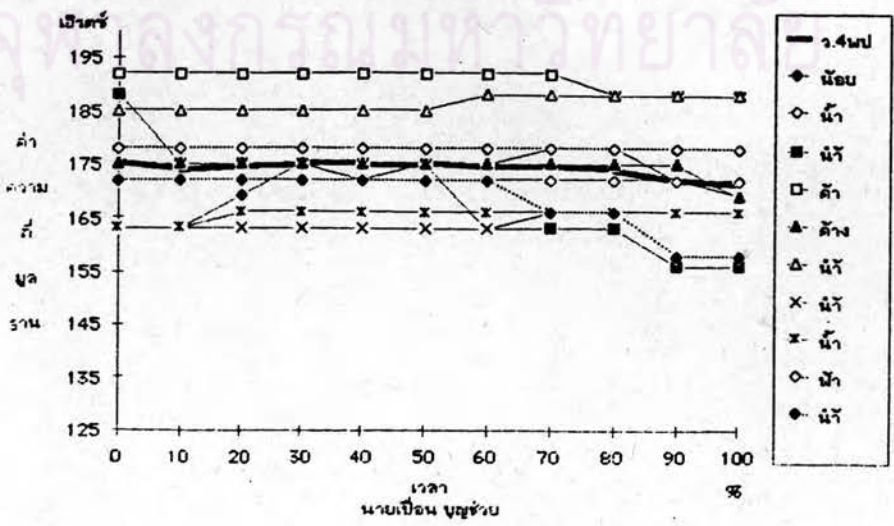
ภาพที่ 39 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 6 อำเภอหัวหิน ในพยางค์หน้าของคำสองพยางค์

ภาพที่ 40 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 1
อำเภออุบลบุรี ในพยางค์หน้าของคำสองพยางค์

ภาพที่ 43 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2
อำเภอเมือง ในพยางค์หน้าของคำสองพยางค์

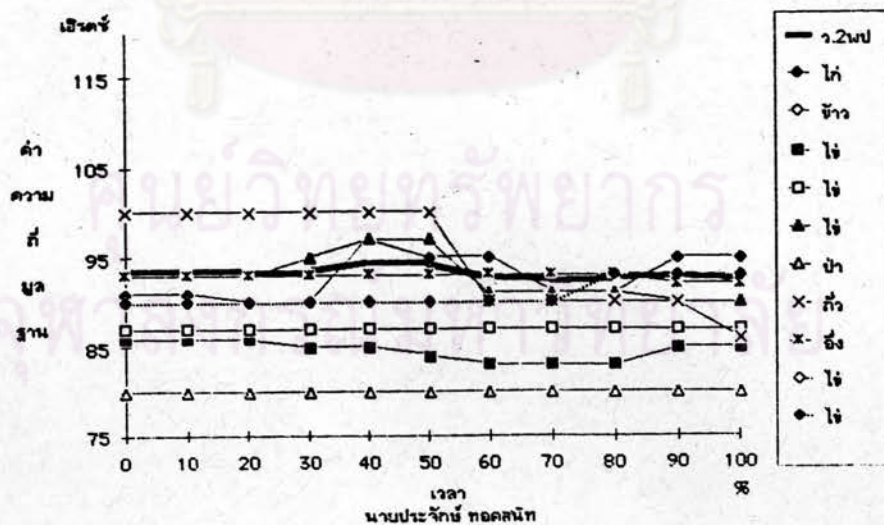
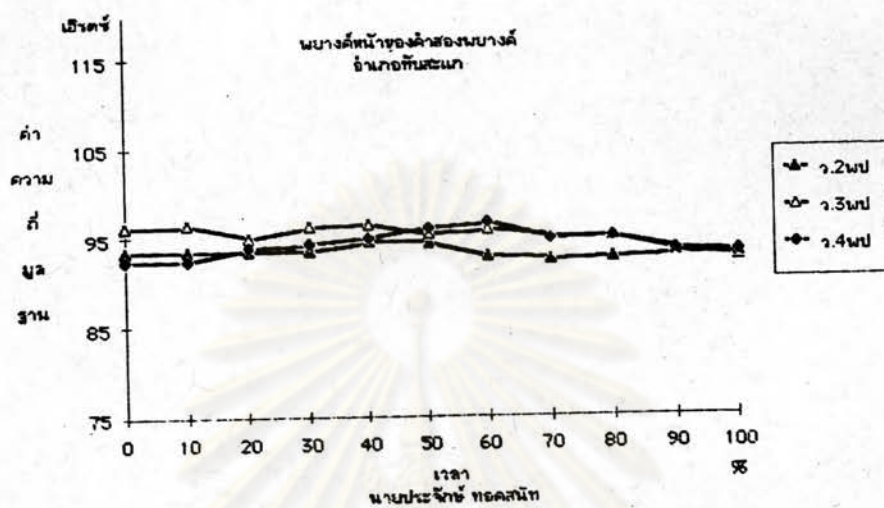
ภาพที่ 44 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4
อำเภอเมือง ในพยางค์หน้าของคำสองพยางค์

ฉำเภทบสะแก (คูปาทที่ 45-47)

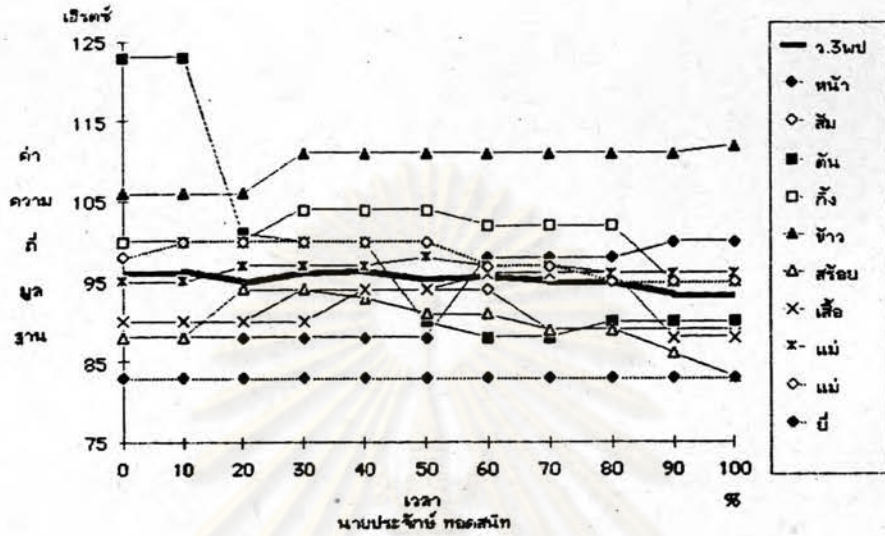
พมพ์ค่าความถ่มูลฐานจริงของวรรณชुकต์ที่ 2 (คูปาทที่ 45) วรรณชुकต์ที่ 3 (คูปาทที่ 46) และวรรณชुकต์ที่ 4 (คูปาทที่ 47) ตามลำดับ พบว่าวรรณชुकต์เหล่านี้ มี สัทลักษณะคล้ายคลึงกันมาก ค่าความถ่มูลฐานซ้อนกันสนิทและทิศทางของเสียงไปทาง เดียวกัน คือเป็นเสียงเกือบระดับเหมือนกันทั้งหมด ดังนั้นจึงรวมเป็นวรรณชुकต์ที่ 2-3-4

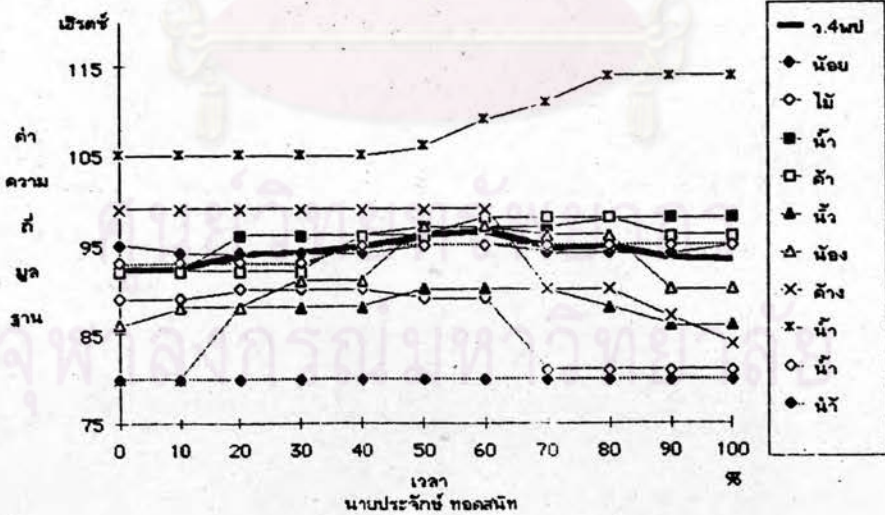
ศูนย์วิทยพัทยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ภาพที่ 45 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 2
อ้ำเกอทบสะแก ในพวงค้หน้าของค้ำสองพวงค้

ภาพที่ 46 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 3
อำเภอกันทรวิชัย ในพยางค์หน้าของคำสองพยางค์

ภาพที่ 47 : กราฟแสดงค่าความถี่มูลฐานจริงของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ที่ 4
อำเภอกันทรวิชัย ในพยางค์หน้าของคำสองพยางค์

ภาคผนวก ข

สัญลักษณ์ของหน่วยเสียงวรรณยุกต์

ในพยางค์ที่ลงเสียงหนัก

และพยางค์ที่ไม่ลงเสียงหนัก

ศูนย์วิทยพัชรากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

อำเภอ	ว.1		ว.2 พ.ป.		ว.2 พ.ค.ช.		ว.2 พ.ค.ส.	
	พยางค์		พยางค์		พยางค์		พยางค์	
	หนัก	ไม่หนัก	หนัก	ไม่หนัก	หนัก	ไม่หนัก	หนัก	ไม่หนัก
หัวหิน	ก. ระดับ คก ข. ระดับ คก	ชั้น	ก. ระดับ ข. คก- ระดับ	ชั้น	ก. คก ข. ระดับ	คก คก	ก. ระดับ ข. คก	ค. คก ง. ระดับ
ปราณบุรี	ก. คก- ระดับ ข. คก	ระดับ	ก. คก ข. คก	คก	ก. คก ข. คก	คก	ก. คก ข. คก	ค. ระดับ ง. คก
กุสุมาบุรี	ก. ชั้น- คก ข. ชั้น- คก	ระดับ	ก. ระดับ ข. ชั้น- คก	ระดับ	ก. ชั้น- คก ข. คก- ระดับ	คก	ก. ชั้น- ระดับ ข. ชั้น- ระดับ	ค. ระดับ ง. ระดับ
เมือง	ก. คก- ระดับ ข. คก- ระดับ	ระดับ	ก. คก ข. คก- ระดับ	ระดับ	ก. คก ข. คก	คก	ก. คก ข. คก	ค. ระดับ ง. ระดับ
ทับสะแก	ก. ระดับ ชั้น ข. คก- ชั้น	ชั้น	ก. คก ข. คก	ระดับ	ก. ชั้น- คก ข. ชั้น- คก	ระดับ- คก	ก. คก- ระดับ ข. ชั้น- คก	ค. ระดับ ง. คก- ระดับ

อำเภอ	ว.3 พ.ป.		ว.3 พ.ต.ช.		ว.4 พ.ป.		ว.4 พ.ต.ส.	
	พยางค์		พยางค์		พยางค์		พยางค์	
	หนัก	ไม่หนัก	หนัก	ไม่หนัก	หนัก	ไม่หนัก	หนัก	ไม่หนัก
หัวหิน	ก. ชน- ตก ข. ระดับ ตก	ชน-ตก	ก. ชน- ตก ข. ชน- ตก	ระดับ	ก. ชน- ตก ข. ชน- ตก	ระดับ	ก. ชน ข. ชน- ระดับ	ค. ชน ง. ชน- ตก
ปราณบุรี	ก. ตก ข. ระดับ ตก	ตก	ก. ระดับ ตก ข. ระดับ ตก	ตก	ก. ตก- ระดับ ข. ตก- ระดับ	ตก	ก. ระดับ ข. ชน- ตก	ค. ระดับ ง. ตก
กุสุมาบุรี	ก. ระดับ ตก ข. ชน- ตก	ระดับตก	ก. ชน- ตก ข. ชน- ตก	ตก	ก. ชน- ตก ข. ชน- ตก	ระดับ	ก. ระดับ ข. ชน	ค. ระดับ ง. ระดับ
เมือง	ก. ระดับ ตก ข. ระดับ ตก	ตก	ก. ระดับ ตก ข. ชน- ตก	ตก	ก. ชน- ตก ข. ตก- ชน	ระดับ	ก. ระดับ ตก ข. ชน- ระดับ	ค. ตก ง. ระดับ
ทับสะแก	ก. ชน- ตก ข. ชน- ตก	ระดับ	ก. ชน- ตก ข. ชน- ตก	ระดับตก	ก. ชน ข. ชน- ตก	ระดับ	ก. ชน- ตก ข. ชน- ตก	ค. ชน- ตก ง. ระดับ

อำเภอ	๖.๕		๖.๖	
	พยางค์ที่		พยางค์ที่	
	หนัก	ไม่หนัก	หนัก	ไม่หนัก
หัวหิน	ก.ตก- ชั้น ข.ตก- ชั้น	ระดับ	ก.ชั้น ข.ระดับ ตก	ระดับ
ปราณ- บุรี	ก.ตก ข.ตก	ตก		
กุยบุรี	ก.ตก ข.ระดับ ตก	ตก	ก.ชั้น ข.ชั้น	ชั้นระดับ
เมือง	ก.ตก- ชั้น ข.ตก- ชั้น	ตก		
ทับสะ- แก	ก.ตก ข.ระดับ ตก	ตก		

- ก. หมายถึง สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในคำพยางค์เดียว
- ข. หมายถึง สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์หลังของคำสองพยางค์
- ค. หมายถึง สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ตายสระเสียงสั้นที่มีเสียงกักที่สั้นเสียง
- ง. หมายถึง สัทลักษณะของหน่วยเสียงวรรณยุกต์ในพยางค์ตายสระเสียงสั้นที่มีเสียงกักอื่นๆ

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ประวัติผู้เขียน

นางสาวปิ่นชนิต บัณฑิตกุล เกิดเมื่อวันที่ 26 มีนาคม พ.ศ.2511 สำเร็จ
 การศึกษาระดับปริญญาตรีศิลปศาสตรบัณฑิต (เกียรตินิยมอันดับ 2) สาขาวิชาภาษาไทย
 ภาควิชาภาษาตะวันออก คณะโบราณคดี มหาวิทยาลัยศิลปากร เมื่อปีการศึกษา 2532
 เขียนสารนิพนธ์เรื่อง "การเปรียบเทียบระบบเสียงวรรณยุกต์ในภาษาคำเมือง" และในปี
 พ.ศ.2533 ได้เข้าศึกษาต่อระดับมหาบัณฑิตที่ภาควิชาภาษาศาสตร์ คณะอักษรศาสตร์
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ศูนย์วิทยทรัพยากร
 จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย